

LAUREN FRANKEL

YOUNG

**Adevăr sau
provocare**

**FICTION
CONNECTION**

LAUREN FRANKEL

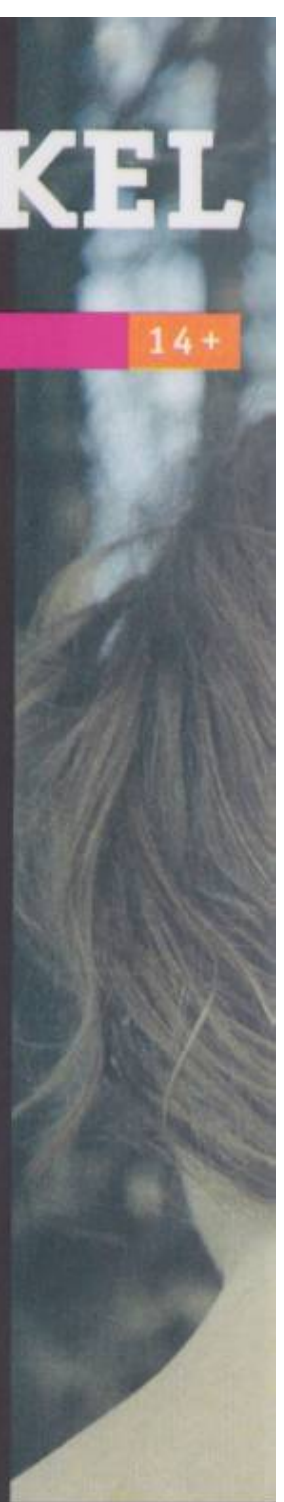
YOUNG

14+

Un debut remarcabil despre o fată aflată la vârsta critică a adolescenței și un părinte disperat să afle adevărul înainte de a fi prea târziu.

Callie e acuzată că se comportă agresiv cu colegii ei, dar Rebecca știe că fata blândă pe care a crescut-o trebuie să fie nevinovată.

După ce este absolvită de vină, Callie începe să primească amenințări de la cea care a acuzat-o și, pe măsură ce acestea devin tot mai grave, Rebecca se simte obligată să intervină. Decizia ei o face să-și amintească de prietenii și trădările din propria-i adolescență, și de tragedia care a marcat-o. Acum însă Rebecca nu înțelege cu adevărat ce se întâmplă, iar Callie e în mare pericol.

Lauren Frankel

Adevăr sau provocare

Prolog

Era o dimineață răcoroasă de octombrie și eu mă uitam cum întindeau fața lui Callie pe un panou publicitar: doi bărbați cu căști de protecție desfășurând pe sfoară o coală de vinilin. Mestecam gumă în mașina mea parcată, cu traficul vâjâind pe lângă mine, în timp ce afișul se umfla și flutura în bătaia vântului de parcă ar fi fost un steag imens și întunecat. Am vrut să fiu prima care o vede, așa că am venit devreme, jurându-mi să mă țin tare. Să mă concentrez. Să mă adun. Ca și când nimic nu m-ar putea atinge. N-aveam de gând să mă caut de șervețele prin buzunare, nu, și nici de bocit nu plănuiam să bocesc fix la intrarea pe autostradă.

Sus, pe schelă, bărbații se mișcau tot mai repede în costumele lor reflectorizante, îndesând imaginea ei în chenar și netezind-o cu niște bețe. Aveam o priveliște bună, dar am deschis totuși portiera, voiam s-o văd limpede, fără parbrizul care ne despărțea. După care am rămas acolo, pe marginea drumului. Era complet schimbată.

Callie avea paisprezece ani. O știam de când se născuse, dar până și pistruii ei, măriți de atâtea ori, îmi

păreau străini. Părul îi era izbitor de strălucitor, de parcă i l-ar fi vopsit ca să se asorteze cu soarele, iar ochii verzi, larg deschiși, priveau peste orașul nostru. Era pe colț cu Whitefield Road, la aproximativ un sfert de milă de liceu, nu chiar o porțiune mai pitorească din Pembury (nu tu garduri de piatră, nu tu biserici cu turlă). Dar era drumul pe care mergeau la serviciu sau la școală toți cei care făceau naveta și știam că va trebui făcă tot posibilul să se uite în altă parte ca să o evite, asta dacă nu cumva optau pentru vechile autostrăzi secundare, care erau pline de hopuri.

Îmi făcusem tot felul de scenarii despre cum aveau să reacționeze când aveau să treacă pe aici și s-o vadă pentru prima oară. Oamenii din orașul nostru, adulți și copii deopotrivă. Râuri de lacrimi, desigur. Autobuze școlare inundate de lacrimi. Priveghiuri spontane la lumina lumânărilor și, dedesubt, oameni strânși grupuri-grupulețe pe pajiște. În alte dăți când eram mai nervoasă, îmi imaginam repercusiuni și mai satisfăcătoare. Accidente de mașină în drum spre școală, cafele cu lapte fierbinți vărsate în poală, fete țipând la părinții lor să aleagă un alt traseu. Poate că unul dintre tipii de pe lista ei, oprit brusc și mut de uimire, pur și simplu n-ar mai băga de seamă camionul care vine cu viteză din spate. Apoi, oameni din alte orașe, veniți în vizită de Ziua Recunoștinței, care ar pune întrebări inconfortabile după ce vor fi văzut fotografia ei:

— Păi, învâța la aceeași școală cu Adam, ar zice mama, iar Adam ar ridica ochii din farfurie.

După care mama lui s-ar uita la halca ei de curcan și ar lua-o de la capăt:

— Bănuiesc că n-ai aflat ce s-a întâmplat, moment în care toată lumea ar lăsa din mână furculițele.

Bărbatul care a conceput afișul a recunoscut-o imediat ce i-am arătat fotografia, efect datorat difuzării constante a imaginii în presă încă din septembrie, de când s-a întâmplat. Nu zâmbea în fotografie. Între sprâncenele deschise la culoare se putea citi o cută de încordare. Fotografia era de vara trecută, iar problema exista deja în momentul în care i-o făcusem, chiar dacă la vremea aia eu nu-mi puteam da încă seama — n-aveam nici cea mai vagă idee. Perspicacitatea nu ține de claritate. În ziua în care îi făcusem fotografia, stăteam împreună în grădina proprietăresei, bucurându-ne de căldura care ne mângâia pielea. Mănunchiurile de lavandă erau pline de albine, prin tufe ciripea o vrăbiuță, iar eu mă uitam la puful care înmugurea pe genunchii îndoiți ai lui Callie. Ea și-a întins mâinile deasupra capului, flexându-și degetele subțiri. În clipa în care am ridicat aparatul i-am zis să zâmbească. Ea n-a zâmbit. Aproape că nu mi-am dat seama. Designerul afișului a apăsat niște taste și fotografia lui Callie a apărut pe tot ecranul.

— Ce-ați vrea să transmită afișul? a întrebat el.

— Îți cunoști copiii? am zis eu.

— *Pe mine mă-ntrebați?*

— Nu. Asta vreau să scrie pe panou.

Îți cunoști copiii? Cuvintele au fost imprimare pe partea stângă a feței lui Callie. Nu e o întrebare prea subtilă, însă e întrebarea potrivită, îmi zisesem eu. Pentru unii avea să sune ca o acuzație: *Știi tu oare ce-au făcut? Știi de ce sunt în stare?* Pentru alții, ca o avertizare: *Îți închipui? Ar fi putut fi ai tăi, cu fețele lor, aici, pe panou.* M-am întrebat uneori dacă nu cumva mesajul mi se adresa exclusiv mie, ca un memento al propriei mele ratări. N-am fost nicio dată prea strălucită când a fost vorba de făcut legăturile.

Mai mult, una dintre poveștile mele de demult, o poveste pe care i-am tot repetat-o lui Callie, zicea cam așa: când aveam doisprezece ani, credeam că sunt posedată. Treceam prin obișnuita mizerie a pubertății, hormoni care o luaseră razna, constrângeri bizare, iar sentimentul că pierd orice fel de control era copleșitor. Atunci am decis că toate chestiile astea n-au nicio legătură cu mine — *altceva* trebuie că își făcuse loc în corpul meu. Am luat simptomele pe rând și mi le-am explicat în felul următor: fusesem posedată de un demon. Trebuia să fiu exorcizată. Am implorat-o pe Joyce, cea mai bună prietenă a mea, să se ocupe de tot, iar ea a fost de acord să o facă în dormitorul ei cu baldachin, să cânte și să rostească incantații, bătându-se peste gură ca un șef de trib indian. Joyce avea o imaginație mult mai bogată decât mine, iar ca prietenă nu m-am îndoit niciodată de ea, așa că atunci când mi-a zis că demonul își luase tălpășița, am respirat, plină de grațitudine, ușurată. Callie râdea de mine uneori: *Știi totuși că n-ai fost posedată, nu?* Și eu îi zâmbeam și dădeam din cap, da, da, dar fusesem absolut sigură. Studiasem semnele și credeam că am înțeles. Așa am făcut toată viața, și-am tras cele mai greșite concluzii.

Iar în ceea ce-o privește pe Callie a fost și mai rău, pentru că eram convinsă că o cunosc. Mă gândeam că îi pot prezice traiectoria prin intermediul celor o mie de puncte împărtășite anterior. Iat-o mai întâi rozalie și zbârcită, înfășurată în scutece de nou-născut, în timp ce Joyce anunță ca prin ceață:

— Rebecca, sunt mamă!

Iat-o mergând de-a bușilea cu fălcuțele-i rumene, cântând cântecele și rânjind, apoi, fetița care vorbește despre râme pe marginea trotuarului. La zece ani ne-a

spus tuturor că vrea să se facă biolog. La unsprezece ani m-a convins să fiu vegetariană. Am știut tot ce-i place, de la șampon și muzică până la fructe. I-am spălat chiloții și am ascultat-o povestind ce coșmar a avut. Am privit-o adormind de sute de ori. Am simțit-o atât de aproape. I-am știut îndeaproape obiceiurile. Am crezut că o înțeleg și-am crezut că așa va fi mereu.

Dar n-am fost în stare să mă înțeleg nici măcar pe mine. N-am știut cum o să reacționez. După ce-a fost înălțat afișul, nici măcar n-am simțit cine știe ce satisfacție. Cuvintele păreau lipsite de sens pe lângă chipul ei supra-dimensionat. Îți cunoști copiii? Cum ar putea ști cineva un lucru ca ăsta? Dacă nici copiii nu știu ce-i de capul lor, ce indicii să aibă atunci părinții? Încercam oare să-i ajut sau nu era decât un ultim *să vă fut* ieșirea necontrolată a unei femei răvășite? O secundă mi-am văzut reflexia în geam — încercănată, cu părul prins la spate și mirosul de spital rămas agățat în hainele mele. Cine eram eu ca să fac un lucru ca ăsta? O amărâtă de igienist dentar. O femeie care stătea și cocea briose pentru Asociația Părinților și Profesorilor. O tipă de 34 de ani fără prieteni, care o creștea pe fiica celei mai bune prietene. Am ridicat privirea spre panou, întrebându-mă dacă asta se numea că am făcut dreptate. Fiecare putea alege în continuare în ce lumină să o vadă pe Callie. Unii ar putea zice că nenorocita a găsit ce-a căutat. Alții aveau să vadă în ea o victimă. Câțiva, poate, aveau să fie uluiți că la noi în oraș s-a putut întâmpla un lucru ca ăsta. Doar că de-acum înainte ea avea să-i urmărească în drumurile lor, avea să fie acolo ca un memento, în plimbările târzii din noapte sau dimineața, în timp ce se îndreptau spre meciuri de fotbal sau dansuri, cu pielea strălucindu-i în bătaia neanelor orbitoare.

Ca să încep cu începutul va trebui să mă-ntorc în timp cu cel puțin șase luni, în acea zi de aprilie în care am primit un telefon de la școala lui Callie. Altfel, vor fi și lucruri care aș vrea să rămână deoparte, anumite lucruri despre care nu vreau să vorbesc. De exemplu, reveria stupidă pe care o aveam când a sunat directorul. Fanteziile mele nu erau neapărat indecente, nici vorbă de scene cu latex și sfredele. De fapt, erau întru totul caste, abia dacă implicau un sărut. Aș zice că *erau* retro. Plicticoase și antifeministe. Mă aplecam să-i curăț dinții unui pacient și îmi imaginam cum mă cere în căsătorie.

În mintea mea îi numeam „bărbați-portal” și îi alegam doar pe cei care păreau slăbănogi și anemici. Bărbați care locuiesc singuri în case cu cinci dormitoare și care sunt toată ziua în oraș la slujbele lor. Bărbați îndopați cu cine încălzite la microunde și mâncare chinezească plină de grăsimi, vândută la suprapreț; ce-și doreau ei cu adevărat, în secret, era o mâncare gătită cum trebuie. Nu era ceva premeditat, privirile ni se întâlneau întâmplător peste masca mea chirurgicală, brațele ni se frecau unul de altul în momentul în care rupeam o bucată de ață dentară, după

care, vi-IUM, în altă dimensiune! Ca și când am fi așteptat dintotdeauna să vină clipa asta, și iată și ușa mea — portalul meu — către o viață nouă. Inima începea să-mi bată tot mai tare pe măsură ce el se întindea spre mine, după care mă întreba pe loc dacă nu știu pe cineva care se pricepe la bucătărie și care să poată locui la el.

În acel moment al vieții învățam eu însămi să gătesc. Scopul meu era să învăț o tehnică nouă pe lună în mica noastră bucătărie de închiriat. N-aș fi avut timp pentru așa ceva, dar noroc că sufeream de insomnie, așa că noaptea, în majoritatea cazurilor, mă trezeam aliniind somnoroasă ingrediente și încălzind cuptorul. Acolo am distrus tot felul de aluaturi de plăcinte și produse de patiserie, am dezumflat nenumărate sufleuri, repetând de fiecare dată pașii, întinzându-mă din nou și din nou după ouă și unt. Dar îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea momentul în care corpul și mintea îmi erau complet absorbite, când uitam de mine și nu existam decât pentru compoziția în care amestecam. Degetele, sensibile la textura aluatului, ochii, adaptați la sclipirile albușului de ou, în timp ce mâna amesteca automat, pe măsură ce bulele începeau să se umfle. Atunci când mă concentram pe deplin, anxietățile mele se evaporau, de parcă fiecare variabilă incontrolabilă ar fi putut fi reglată prin nivelul corespunzător de atenție. Când felurile de mâncare ieșeau într-un final perfecte, la fel ca-n fotografiile din cartea de bucate, era mai mult decât o realizare, era dovada unui lucru mai mare — dacă munceam mult, dacă urmam instrucțiunile și mă concentram intens, lucrurile aveau să fie în regulă, aveau să iasă așa cum plănuiam eu.

În acea după-amiază de aprilie fantezia mea se contura destul de drăguț. Pacientul meu nu purta verighetă

și nici nu dădea semne cum că ar fi vreun pervers. Avea încălțăminte bună, asigurare bună, ceea ce însemna automat și o slujbă bună. Și uite-așa am început eu să-mi imaginez prima prezentare, prima masă pe care aș fi gătit-o pentru el. M-am oprit asupra unei tocănițe vegetariene consistente și nu prea picante. El avea să-mi ceară supliment, apoi o a treia porție. După care avea să-mi facă o ofertă generoasă. Eu și Callie aveam să ne mutăm în casa lui, mobilată și utilată cu toate dotările moderne, o bucătărie însoțită cu blaturi de marmură, un aragaz cu șase ochiuri și un mixer ultimul răcnet, asta pentru pâine de casă. Avea să-mi spună că el n-o să prea fie prin preajmă, dar că eu pot să gătesc ce vreau. Să ne simțim ca acasă, atât eu, cât și Callie. Care, desigur, își poate invita oricând prietenii la piscină.

Bărbatul îmi vorbea și în realitate. Mă întrebase dacă poate să scuipe. După ce s-a aplecat deasupra vasului, l-am întrebat dacă are sensibilitate dentară. Observasem o călcătură strâmbă și îl suspectam că scrâșnește noaptea din dinți, un lucru din ce în ce mai obișnuit în zilele noastre. Doctorul Rick dădea vina pentru asta pe criza economică. Am început să vorbim despre purtarea unei gutiere pe timp de noapte, după care, în general, despre relaxare. Meditație, yoga, ceva care să-l ajute să se elibereze de stres.

— Eu mi-am dat seama că pe mine gătitul mă relaxează, am zis, iar el a ridicat din sprâncene într-un mod prietenos.

— Ai mâncat vreodată brioșă cu lavandă? Am întrebat tot eu. Lavanda e foarte liniștitoare.

A dat din cap că nu, și atunci chiar mi-a plăcut de el, de bărbatul ăsta cu tenul lui nesănătos, gălbejit și dinții ciobiți și imperfecti din cauza fălcilor lui stresate și încleștate.

— Aș putea să-ți aduc rețeta, m-am oferit din senin. Sunt făcute cu foarte puțin zahăr.

— A, nu. Eu nu prea gătesc.

Mi-am imaginat piscina lui în formă de rinichi și cum aveam să râdem într-o zi împreună despre momentul ăsta și să o dăm dracului de corectitudine. Voiam să mă salveze. De ce-ar trebui să fie corecte fanteziile mele? Nimic n-a fost egal pe lume vreodată. Eu creșteam singură un copil din salariul meu de igienist, iar el avea bani cu duiumul și dormitoare cât n-ar fi putut folosi într-o viață. Nu-mi doream decât să nu mai fiu nevoită să-mi fac griji, să am timp să mă pot juca într-o bucătărie, să știu că nu atârnă toate pe umerii mei — o viață așa cum aveau atâția alții.

Deși nu sunasem încă după doctorul Rick, am văzut ușa deschizându-se. Înainte să pot continua cu pacientul meu, administratorul mi-a înmânat biletul.

Au sunat de la școala lui Callie. Au zis să suni înapoi cât de repede poți.

M-am trezit apoi în camera de sterilizare a cabinetului nostru, cu telefonul la ureche, respirând sacadat în timp ce directorul lui Callie îmi vorbea. Cuvinte. Și mai multe cuvinte. Majoritatea de neînțeles. Damful antibacterienelor îmi invadea nările.

— Traumatizată, mi-a zis directoarea. Cealaltă elevă a rămas traumatizată.

Mi-am lăsat pacientul cu Annette, încă îmi tremurau picioarele. Mă băgase în sperieți telefonul ăsta venit pe nepusă masă. Îmi imaginasem lucruri îngrozitoare — un drum chinuitor până la spital —, dar era vorba de cu totul altceva. Era un scenariu pe care nu reușeam să-l urmăresc.

— Cerneală? am repetat după el.

— Exact — în față. Și i-a distrus și bluza.

Când un director de școală îți spune că fata ta i-a aruncat cu cerneală în față unei colege, există probabil anumite lucruri pe care tu n-ar trebui să le faci sub nicio formă. N-ar trebui să izbucnești în lacrimi, vărsându-ți problemele personale. N-ar trebui să te porți ca mama unui infractor, insistând nervoasă că „nu se poate să fi făcut așa ceva!” Și probabil că n-ar trebui nici să devii atât de defensivă încât să te apuci să întrebi ce a făcut cealaltă elevă de a provocat-o. Însă când a fost vorba de mine, toate aceste „n-ar trebui să” s-au evaporat rapid.

— Nu, n-are cum. Callie nu se bate niciodată. Trebuie să fie o greșeală. Ce i-a făcut fata asta *înainte*?

— Nimic.

Directoarea mi-a răspuns de parcă aș fi fost ultimul gunoi fie și numai pentru că mi-a trecut prin cap să întreb așa ceva.

— Lucra la ea în bancă atunci când a atacat-o Callie.

Callie și cu mine locuiam împreună într-un apartament de 65 de metri pătrați. Mâncam împreună, bârfeam împreună, glumeam împreună. După ultimul ei val de creștere, am început chiar să ne purtăm una alteia încălțăminte. Când eram acasă, își puneă un picior peste piciorul meu și se oferea să-mi facă unghiile, strofocându-se când ajungea la cuticule, insistând apoi să încerc o oă mov-închis. A fost dintotdeauna o persoană cu adevărat agreabilă, distractivă și afectuoasă, cea care strângea prietenii la un loc pentru o îmbrățișare de grup și care sărea în sus de bucurie când aveai vreo veste bună.

— Dar Callie e atât de blândă, am continuat, după care m-am apucat să-i dau tot felul de exemple.

Păianjeni în spatele toaletei, cărăbuși în plasa de la ușă, muște pe jumătate moarte moțâind pe pervaz. Callie le lua și le ducea la ușa din față, unde le dădea drumul să zboare în voie.

— Un *pholcidae*², zicea. *Daddy longlegs*³.

Odată o înțepase în palmă o viespe pe care încerca să o elibereze și în timp ce ținea mâna sub jetul de apă rece, se tot frământa: oare și viespile mor după ce te înțeapă?

— Politica școlii este să stăm de vorbă cu părinții înainte să luăm orice fel de măsuri disciplinare, mi-a spus doamna Jameson.

Apoi a punctat. Bătăușă. Îi terorizează pe ceilalți.

Trăiam într-un orășel. Pembury, Connecticut. Cândva, aici nu erau decât ogoare și ferme de animale, dar asta era înainte să mă nasc eu. Acum era tărâmul micilor conace și al cafenelelor, al magazinelor de cadouri și al buticurilor; aveam până și o băcănie franțuzească, de unde puteai să cumperi niște macaroni minusculi în culori pastelate. Visul unei vieți trăite într-un orășel cu aer curat, dealuri și vaci care pasc pe pășuni era ceea ce atrăsese atât de mulți bancheri și directori în această vale din Connecticut, care tot din cauza lor se schimbase enorm. Au cumpărat vechile ferme și le-au renovat, incluzând lucarne, camere de jocuri. Mâncau la noile restaurante etno și își înscriau copilașii la cursuri costisitoare de gimnastică și, per total, credeau că le oferă o educație de modă veche. Și eu venisem aici cu aceeași idee. Auzisem despre școli, despre

² *Pholcidae*, din infraordinul *Araneomorphae*, este o familie de păianjeni ce cuprinde peste 1 000 de specii, grupate în 84 de genuri; denumirea provine din grecescul *φολκό*, „picioare strâmbe”.

³ Păianjen din familia *Pholcidae*.

traseele forestiere și rata incredibil de mică a criminalității, și îmi dorisem toate lucrurile astea pentru Callie. Doar că, la rândul meu, crescusem tot într-un orășel, motiv pentru care ar fi trebuit să-mi fi adus aminte și partea mai puțin fericită.

Când doamna Jameson a zis „bătăușă”, mi-am și imaginat cum Callie avea să fie etichetată. Șușotelile părinților, privirile tăioase ale oamenilor din oraș. *Bătăușă* era ca un cod. Semnificantul unei disfuncții familiale. Un copil care s-a transformat într-o bestie după ce a fost răsfățat sau neglijat. Până și cei care intrau și trăgeau cu arma în școală erau văzuți mai bine: *Nu era vina lor, fuseseră și ei bătuti și terorizați*. Și dacă așa avea să fie văzută Callie de-acum înainte, viața ei avea să se schimbe. Unii copii aveau să o evite. Profesorii aveau să stea toată ziua cu ochii pe ea și să-i dea note mai mici, fără ca măcar să-și dea seama că sunt părtinitori. Avea să fie bârfită, disecată, și eu la fel, desigur, pentru că ce cămin e ăla din care iese o fată care-i terorizează pe ceilalți?

În timp ce parcam în spatele școlii lui Callie încă mai speram că totul avea o explicație simplă. Vărsase cerneala din greșeală. Se împiedicase și căzuse. Îi doream o viață ușoară, cu complicații de care în general se râde — la fel ca acelea dintr-un serial de comedie din anii '80 la care obișnuiam să mă uit. O primă întâlnire ratată. O tunsoare catastrofală. Poate chiar o perioadă în care cochetează cu alcoolul până decide că nu e pentru ea. Voiam dileme pe care să le putem rezolva cu ușurință în treizeci de minute sau mai puțin. Apoi, aplauzele audienței, o coloană sonoră veselă și distribuția.

Ușile duble ale școlii s-au dat în lături, iar elevii au început să se reverse în valuri spre parcare, fluturându-și

gențile strălucitoare, râzând, butonând telefoanele. Torrentul de copii s-a întezit sub ochii mei, pentru ca, mai apoi, din el să nu mai rămână decât un firicel de hoinari, băieți cărându-și echipamentul de hochei, un profesor patrulând standurile de biciclete. Portiera s-a deschis, Callie, Dallas și Ella s-au înghesuit pe bancheta din spate, toate numai parfumuri dulci, fixativ și loțiuni, dermatografe și membre încrucișate. Erau cele mai bune prietene încă din clasa întâi și erau mai apropiate decât dacă ar fi fost surori. Când erau copii, le-am poreclit Tripletele Siameze, asta după ce încercaseră să-și împletească părul într-o singură coadă. Legate așa, se trăgeau jos una pe alta, lăsând peste tot smocuri blonde de păr în urma lor. În mod normal bârfeau și chicoteau în voie și după ce urcau și își lăsau gențile la picioare, dar astăzi tăceau mîlc; nici măcar nu butonau telefoanele.

— Te-a sunat cineva? a întrebat Callie, jucându-se cu una dintre brățărilor ei de cauciuc.

Fiecare brățară avea inscripționat câte un mesaj referitor la drepturile animalelor. Cea pe care o freca ea avea niște urme portocalii de labe.

— Doamna Jameson, i-am răspuns simplu. Mi-a spus despre cerneală.

A fost o surpriză să-mi văd puștoaica de treisprezece ani, de obicei stoică, prăbușindu-se.

— Nu-mi vine să cred! Nici măcar nu eram lângă ea, a zis Callie aplecându-se brusc, ascunzându-și fața în poală.

— Robyn e așa o mincinoasă! s-a întins Dallas către scaunele din față să-mi spună. *Mereu* o necăjește pe Callie. O urmărește peste tot, parcă-i o nebună obsedată.

Dallas fusese aleasă șefa consiliului elevilor doi ani la rând, așa că mi-a vorbit cu ușurința celui obișnuit să

se făcă auzit. A dat din cap dezgustată, fluturându-și părul — era aproape alb, ca părul unui copil la sfârșitul unei veri lungi —, după care a bătut-o pe Callie pe spate:

— Ar trebui să-i spui și Rebeccăi ce zice.

— Ce zice?

— Zice chestii despre mama lui Callie, a răspuns Dallas în timp ce Callie își freca fața de blugii ei *skinny* roz.

Până să mă dezmeticesc eu, Ella a și aprobat-o:

— Robyn și-a făcut-o cu mâna ei. S-a stropit singură din cap până-n picioare.

Callie a suspinat ca sfâșiată cu capul în poală, Ella a cuprins-o cu ambele mâini, în timp ce eu m-am căutat de șervețele în geantă, fără niciun rezultat. Nici măcar nu auzisem vreodată de Robyn, însă Dallas era bucuroasă să mă pună în temă: Robyn Doblak purta haine superstrâmte. Îi plăcea să atragă atenția. Probabil că și-a turnat vopsea pe ea doar ca să o vadă toată lumea. Dallas a imitat-o, frecându-și mâinile pe piept cu niște mișcări foarte energice.

— Tu ai văzut-o făcând asta? am întrebat-o pe Ella.

Părul scurt al Ellei i-a picat pe frunte în timp ce a dat din cap că da. Încă nu-i dăduse drumul lui Callie.

— Singură și-a întins vopseaua peste tot.

Atunci m-am prins. Directoarea înțelesese greșit.

— Doamna Jameson a zis cerneală, nu vopsea.

— Era vopsea. La ora de desen. Profesoara a ieșit din clasă și Robyn s-a stropit toată pe piept.

Callie și-a arătat fețișoara udă; avea câteva șuvițe aurii desprinse din cocul ei de balerină și dermatograful întins până la urechi. Dallas i-a întins un pachet de șervețele cu pisici desenate și toate trei am urmărit-o suflându-și nasul, care i se înroșise de-atâta plâns. Fetele păreau îngrijorate. Callie era devastată.

— Domnișoara Dimmock ne urăște, a zis Ella. Niciodată nu ne-a plăcut, nici pe mine, nici pe Callie. De aia a și crezut-o pe Robyn în loc să ne creadă pe noi.

— Dar toată lumea știe că Robyn e o mincinoasă, a zis Dallas. Are *fixații*.

— Pentru că nici Callie nu o alungă niciodată. E prea drăguță cu ea, a conchis Ella.

Au început apoi să vină cu explicații care mai de care. Poate că Robyn nu încerca decât să-i atragă atenția lui Callie, și când a văzut că nu-i merge, a dat vina pe ea. Sau poate că s-a gândit că ar fi superamuzant să o vadă că dă de bucluc. În timp ce prietenele ei continuau să emită ipoteze, Callie strângea șervețelul în pumn, își mușca buza și dădea din cap. M-am întins printre scaune și am bătut-o ușor pe genunchi, vrând să mă asigur că știe că nu m-am îndoit de ea nicio secundă. După care Dallas a bătut-o și ea pe umăr:

— Știi ce cred eu? Eu cred că Robyn e îndrăgostită de tine.

— Nu-ți face griji, o să mă ocup eu de asta, i-am promis.

În noaptea aia, Callie mi-a povestit ce a zis Robyn despre mama ei. Stăteam cu picioarele încrucișate sub fotografiile pe care și le lipise pe perete deasupra patului. Am văzut o poză cu mama ei la o fermă de dovleci. Eu îi făcusem fotografia. Callie avea patru ani. Ne-am uitat împreună la fermier, care făcea cidru.

— A zis că a murit ca să nu fie nevoită să se uite la mine.

Callie a rostit fraza pe nerăsuflăte, iar eu mi-am amintit atunci ce zicea psihologul despre asta. Durerea unui copil poate să se suspende o vreme, dar asta nu înseamnă că s-a terminat cu ea. Dimpotrivă, pândește

întotdeauna din adâncuri, așteptând momentul potrivit să iasă la suprafață.

— Nu-i adevărat, am zis eu. Tu știi că nu-i adevărat!

Callie a dat din cap că știe. Robyn credea că o să fie amuzant.

— Și, dacă a spus așa ceva, aș înțelege perfect de ce ai aruncat cu vopsea în ea.

— N-am aruncat totuși, s-a smucit Callie din prinsoarea mea.

În momentul acela mi-am închipuit-o pe Robyn ca fiind cel mai rău gen de copil. O fată care n-a pierdut niciodată nimic, căreia îi lipsește empatia și profunzimea. Am citit despre copii de genul ăsta, care, de fapt, se usucă pe dinăuntru. Pentru că marea parte a timpului și-au petrecut-o *online* și au uitat că oamenii mai și simt.

— Ceva trebuie să fie în neregulă cu ea dacă a fost în stare să spună ceva atât de urât.

Callie s-a întins după un con de pin pe care-l avea pe noptieră și pe care l-a întors apoi pe toate părțile. Oricând avea nevoie să se simtă mai bine o găseai afară. Aduna crenguțe, frunze, schelete de păsărele, dosindu-le apoi prin camera ei ca pe niște lucruri de valoare. Callie și-a vârât degetele între faldurile conului de pin, apoi s-a uitat fix la mine cu ochii ei verzi:

— Pot să stau acasă mâine?

— Scumpo...

— Toți cred că eu am făcut-o, a continuat Callie, cutremurându-se. Toți cred că sunt o persoană oribilă.

— Nimeni nu crede asta. Mai curând cred despre ea că e o persoană oribilă.

— Nu pot să mă mai duc.

Brusc, Callie și-a apăsât conul de pin peste buze.

— Nu pot să mă mai duc dacă toți cred că eu am făcut-o.

Mi-am stors creierul sperând să găsesc sfatul potrivit. Cât de indignată să par ca să o fac să se simtă mai bine? Chiar și după atâția ani, de multe ori tot ca o neavenită mă simt. Aș putea să o alin toată noaptea, și tot n-ar conta câtuși de puțin. M-am uitat la poza lui Joyce de pe perete, sperând să mă inspire.

— Ce crezi că ar face mama ta?

Callie a ridicat din umeri și a dat din cap.

— Și despre ea se ziceau tot felul de chestii. Mai ții minte? După ce au încercat să m-arunce pe scări băieții ăia de la noi din școală.

Callie n-a zis nimic, chiar dacă știa povestea foarte bine. Ne plăcea să o interpretăm când era mai micuță. Callie își adâncea vocea așa cum am învățat-o și făcea ochii mici la închipuirea torționarilor noștri. Odată chiar a rupt măsuta de cafea când a sărit pe ea, în timpul unei reconstituiri.

Într-un final, Callie a vorbit:

— A declarat ce-a vrut ea, nu ce-a văzut toată lumea.

Pe mama lui Callie am cunoscut-o când aveam doisprezece ani. Eram pe punctul de a fi aruncată pe scări, bobocă fiind, în prima săptămână la liceu. Vărul meu a încercat să mă pună în temă peste vară, știa ce avea să urmeze, fiindcă și el trecuse prin toate cele. Curtis se întorcea uneori acasă cu ochii vineți, asta în urma unor dispute ce porneau, chestie specifică orășelelor, de la un simplu zvon.

— Dacă zic căcături despre bunica, tu nu te enerva și nici nu-i contrazice. Află doar cum îi cheamă și am eu grijă de ei.

Iubita lui Curtis, care își dădea atunci cu loțiune de protecție peste pistrui, s-a arătat sceptică:

— De ce nu le bagi un genunchi în ouă, și gata? a zis ea. Frige-i unde-i arde cel mai tare.

Lara a lovit sticluța de loțiune de podul palmei: nimeni n-o face curvă pe bunica ei!

— Nu se bate, m-a luat Curtis de un umăr sfrijit. Rebecca nu e genul de bătăușă.

Dar când a plecat el la bufetul de pe plajă, Lara m-a pus să mă ridic și să exersez. Mi-a arătat cum să țintesc fix în punctul lor slab, repetând lovitura cu picioarele ei puternice și epilate înfipite în nisip.

— Își face griji pentru tine. Crede că o să te mănânce de vie.

Chiar dacă Curtis credea cu adevărat că o să mă mănânce de vie, mie nu mi-a spus asta niciodată, nici măcar în prima dimineață de școală, când m-a luat de gât și mi-a zis:

— În jurul tău e un câmp de forță invizibil. Câmpul sunt eu, în regulă?

Dar când am ajuns în casa scărilor, unde era clasa a opta, câmpul de forță părea să nu mai funcționeze. Ceva mi-a ricoșat din tâmplă:

— Să-i zici lu' bunică-ta că-i mulțumesc pentru aseară.

Un băiat a aruncat cu un bănuț în mine și a dispărut în forfota mulțimii. Nu i-am luat ouăle la țintă, dar i-am răspuns suficient de tare încât să m-audă toată lumea:

— Felicitări! Ai SIDA.

Era o minciună, evident, și nicidecum una prea deșteaptă. Trâmbițând că bunica are SIDA n-avea cum să mă pună nici pe mine într-o poziție favorabilă.

— A, căcat! Silibetti are SIDA.

— Chris, ai luat SIDA lu' bunica!

Ăsta-i punctul în care mi-ar fi plăcut să o iau din loc, după ce i-am dat replica lui Silibetti. Doar că Silibetti nu terminase cu mine. M-a prins strâns de mână și, preț de o secundă, a rânjit la mine.

Se presupune că băieții nu dau în fete, mai ales dacă sunt încă mici și dorm cu ursuleții lor de pluș. Ei bine, Silibetti trăia după un cod oarecum diferit de cel al majorității. M-a pocnit de-am simțit că-mi amorțește fața. După care prietenii lui m-au luat și m-au ridicat de genunchi, râzând la cum mă zbăteam și fluturam în aer.

Nu-mi amintesc să fi țipat când m-au trecut peste balustradă. Eram prea ocupată să mă prind de grilaj în timp ce mă trăgeau în sus și în jos. Degetele, transpirate și nefolositoare, îmi alunecau de pe barele de fier în timp ce ei mă țineau de picioare și era de parcă zburam pe bune.

— Viuum, Superman! Ha-ha, viuum!

Puteam să simt dinainte impactul zdrobitor. Nu trebuia decât să-mi dea drumul și plonjam direct în cap.

— Satana! a răsunat o voce de fată. Slăviți fie frații mei întru Satana!

Dacă pe mine nu m-ar fi bălăngănit în continuare, aș fi putut observa că e îmbrăcată într-un tricou polo violet, că e blondă și că poartă părul strâns într-o coadă de cal, care îi flutura de colo-colo în timp ce se prefăcea că face plecăciuni.

— Sacrificați-o, a strigat ea, în timp ce eu am simțit ceva fierbinte scurgându-mi-se peste față.

Bănuiesc că în zilele noastre ai putea obține același efect doar dacă ai face pe teroristul, strigând deci ceva despre jihad și necredincioși, doar așa ai mai putea induce instantaneu panică. Dar în 1987 tuturor ne era frică

de sataniști — despre ei se zicea seara la știri că se infiltrau în școli și biserici, pozând drept pastori și educatori, abuzând apoi copiii prin canale. Mulțimea a mormăit ceva, după care a tăcut. Mi-a stat inima-n loc. Am simțit momentul căderii apropiindu-se cu viteză.

— Tacă-ți dracu' fleanca, fetițo!

 Ăsta era Silibetti.

— Că te-aruncăm și pe tine!

 Se pare că fata n-a făcut altceva decât să zâmbească.

— Slăvit fie Lucifer!

Moment în care mi-au dat drumul pe podea, lăsându-mă să mă scurg la picioarele lor. Pe mine nu m-au mai aruncat peste balustradă, dar s-au dus după ea. Am încercat să-mi amintesc lecțiile Larei. I-am cotonogit la glezne, după care am simțit o mână mică atingându-mi fața. Mi-am văzut sângele pe mâna ei, pe care a ridicat-o către băieți și a început o incantație:

— DIGAdigaDIGAdigaDIGAdigaDIM! LucIFerLUCifer-LUCIFER VENIM!

Vocea ei a reverberat în mine, scuturându-mă din rădăcini. Băieții n-au mai îndrăznit s-o ia pe sus și s-o arunce, deși era chiar în fața lor, mișcându-se înainte și înapoi. Avea o voce întunecată, complicată, iar copiii au început să o arate cu degetul, după care și pe Silibetti, de parcă ar fi fost amândoi membri ai aceleiași secte bătătoare de sânge. Să-i fi fost frică lui Silibetti? Înțelesese oare că a fost stigmatizat? I-am tras un ultim șut, Silibetti a făcut-o târfă nebună, după care a sunat clopoțelul și lumea a început să se îmbulzească. M-au călcat la propriu pe degete și pe picioare, mă simțeam terminată, nicidecum în stare să mă ridic, așa că am hotărât să rămân pe podea. Să trag un pui de somn pe plăcile gri, răcoroase.

Curtis avea să afle în curând ce s-a întâmplat și mi l-am imaginat plecând de la liceu ca să vină aici să mă ia, vorbindu-mi pe tonul blând pe care obișnuia să-mi vorbească după ce mamele noastre adormeau. După care avea să se ofere să mă ducă acasă, eu aveam să-mi pun mâinile în jurul gâtului său, iar el avea să-mi spună că n-a fost decât un vis urât. Și n-ar trebui să mă mai duc niciodată acolo.

Deasupra mea am văzut chipul unei fete. Mi-am dat seama că era ea.

— Nu vrei să mergi la asistentă? m-a întrebat pe un ton foarte drăguț. Cred că ți-au spart buza.

Terminând de povestit bine-cunoscuta scenă, am mângâiat-o pe Callie pe păr.

— Îi ziceau Joyce McFrenzy⁴, Evil⁵ McFrenzy sau, pe scurt, EMF. Susțineau că l-ar fi invocat pe diavol, după care a levitat un minut întreg deasupra scărilor. Odată chiar am întrebat-o de ce a vrut să apere pe cineva complet străin, la care ea a zâmbit cu gura până la urechi și mi-a spus: Știam că ne e dat să fim prietene.

— Și de-atunci ați fost fetele cu zambile, a zis Callie.

— Da, am zis. Am fost.

⁴ *Frenzy* (engl.) se poate traduce nebunie sau furie, dar și turbare.

⁵ *Evil* (engl.) are aici sensul de malefic, diabolic.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #1 Către Rebecca/De la Callie

N-o să pun la socoteală toate dățile în care am văzut-o la ora de desen.

O să încep cu prima dată când am vorbit la școală. Probabil că nici măcar n-am fi făcut cunoștință dacă n-aș fi fost nevoită să merg la domnișoara Baranski, care, oricum, o dată nu zicea și ea ceva folositor — nici măcar nu era un psihiatru ADEVĂRAT. *Cum te simți? Acasă cum stau lucrurile?* Cu de-astea mă lua mereu, vorbind pe un ton mios și fals, iar eu îi dădeam mereu aceleași răspunsuri. *Bine. Nu sunt probleme.* Însă cel mai prost lucru în privința asta era că mereu întârzia. Erai nevoit să aștepti la ușă, uneori mai trecea lume, așa că trebuia să te apleci spre perete ca să nu ți se vadă fața... sau să te duci până la fântână și înapoi, de parcă n-ar fi fost evident de ce ești acolo.

ÎN FINE, era chiar înainte de Crăciun, corul se auzea repetând *Frosty, omul de zăpadă*, iar eu o așteptam pe domnișoara Baranski de vreo zece minute. Robyn aștepta și ea, îngânând corul. La un moment dat a văzut una dintre brățările mele:

— *Recunoașterea pitbullului*⁶?

⁶ În Statele Unite ale Americii, 24 octombrie este Ziua Națională a Recunoașterii Pitbullilor; celebrând meritele deosebite ale anumitor exemplare, organizatorii doresc o mai bună înțelegere a acestei rase la nivelul populației întregii țări.

N-a fost ca atunci când ai cunoscut-o pe mama. Nici vorbă de ceva spectaculos. Nici eu n-o apăram pe Robyn, nici ea pe mine. Pur și simplu voiam să treacă timpul cumva. Am început să-i explic.

— Un pitbull a salvat la un moment dat viețile a treizeci de oameni. Și tot ce știe lumea despre ei e că sunt niște monștri și niște ucigași turbați.

— Treizeci de oameni? Și cum i-a salvat?

— Au rămas izolați după o inundație și pitbullul ăsta — ei bine le-a adus de mâncare.

A dat din cap și eu am început să mă uit la frunzele de copaci lipite pe perete. Mi-am zis că o mai aștept două minute pe domnișoara Baranski, după care plec.

— Tata a vrut să-mi ia câine, a zis Robyn, după care a început să-și atingă bentița argintie. A zis că mama ei s-a răzgândit, pentru că era prea mare bătaie de cap. Eu știam despre taică-său că e mort. Știam că a avut leucemie. Cam toată școala auzise atunci, în clasa a șaptea, când murise. Dar nu mă așteptam ca Robyn să-nceapă să plângă. Chiar acolo, pe coridor. Probabil că ar fi trebuit să bat la ușa domnișoarei Baranski, dar nu m-am gândit la asta decât mai târziu. Ce-am făcut, în schimb, a fost să vorbesc despre orice mi-a trecut prin cap. I-am povestit despre cățelușa imaginată pe care o aveam când eram mică și despre cum ne fugăream în jurul casei. Nu încercam decât să o fac să râdă, așa că am început să vorbesc din ce în ce mai tare.

— Câinii imaginari sunt grozavi, am zis. Poți să ai o haită întreagă. Și partea cea mai bună e că poți să-i pui să atace pe cine vrei tu.

Am mârâit un pic și, într-un final, a zâmbit și Robyn. Îi curgea rimelul, așa că am ridicat mâna să i-l șterg cu mâneca, iar ea m-a lăsat să fac asta. Părea că-mi este recunoscătoare, dar și că-i este rușine, în același timp.

În ziua următoare m-am întâlnit cu directoarea lui Callie. Doamna Jameson era o femeie masivă și zăpăcită, machiajul i se scursesese sub ochi și luase forma unei supe groase. Lănțișorul îi atârna neglijent în decolteu, iar când m-a invitat să iau loc, mi s-a adresat cu „doamna McKenzie“.

— Mă numesc, de fapt, Rebecca Lucas, am corectat-o. Sunt tutorele lui Callie, nu mama ei.

— Scuzați-mă, a zis fără prea multă cordialitate, iar eu m-am întrebat dacă s-a deranjat măcar să se uite peste dosarul lui Callie.

Cum a putut să-i scape faptul că unul dintre elevii ei era orfan? În timp ce mă instalam în scaunul de plastic, ea și-a notat ceva pe o bucată de hârtie. Pe birou avea o plantă stufoasă, iar pe perete, agățat, un peisaj înrămat, însă încăperea părea lipsită de viață, de parcă ar fi avut de gând s-o decoreze, dar a lăsat totul baltă. Doamna Jameson m-a privit intens, cu ochii puțin încrucișați în spatele ochelarilor, căutând ceva pe fața mea. Vinovăție, înșelăciune. Întârziaseam, tropăiam pe holuri transpirată și jenată, înghițind aerul care mirosea a calculatoare

noi. Știam cum avea să arate întreaga scenă. Am rămas blocată în trafic într-un mod deosebit — în weekendul ăla avea loc o expoziție de tractoare de epocă — și timp de zece minute am stat în spatele unui tractor cu aburi. Măgăoaia scuipa fum, târându-se cu o viteză de douăzeci de kilometri pe oră și refuzând cu încăpățânare să lase pe cineva să treacă.

— O expoziție de tractoare? a repetat doamna Jameson neîncrezătoare, în timp ce pe mine mă treceau toate apele.

M-am scuzat pentru a doua oară și am trecut la apărarea lui Callie.

— Ieri am fost surprinsă să primesc telefonul dumneavoastră, am zis. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să primesc un astfel de apel, și am știut încă de dinainte să discut cu Callie că ea n-ar fi fost în stare să facă una ca asta. Cuvintele fetei au afectat-o enorm...

Doamna Jameson m-a întrerupt cu ochii în foaia de hârtie de pe masă. Un vag dezgust îi trăgea în jos buzele arămii.

— Aș vrea să încep cu raportul incidentului, a zis ea, apoi a început să citească pe un ton dezamăgit: eleva pe care a atacat-o Callie lucra în banca ei atunci când Callie s-a apropiat și i-a zis *Gloanțe*. Apoi a stropit-o pe bluză și pe păr cu cerneală...

— Nu era cerneală, am întrerupt-o. Era vopsea, și, de fapt, Robyn și-a întins-o pe bluză pentru a atrage atenția asupra ei.

— Înțeleg de ce v-ați dori ca acest lucru să fie adevărat, domnișoară Lucas, dar mă tem că sunteți informată greșit.

Am început atunci să susțin cazul lui Callie, zicându-i că Ella a văzut totul, însă doamna Jameson îmi

răspundea în fraze seci și lipsite de orice expresie: *Înțeleg. Asta-i ceea ce v-a spus ea. Mmm. Îhî.*

— Nu credeți că e posibil ca Robyn s-o fi făcut chiar ea?

— Nu mi se pare logic.

— Ba da, dacă ar fi vrut să-i creeze probleme lui Callie. Dacă a făcut-o din ciudă.

— Să fie clar un lucru, a zis doamna Jameson tăios. Eu tratez orice fel de încercare de intimidare cu seriozitate, dar ceea ce s-a întâmplat ieri a întrecut orice măsură. Eleva a fost tulburată.

S-a uitat la mine cu o privire dezamăgită.

— O profesoară a fost nevoită să stea alături de ea o oră întreagă încercând s-o liniștească.

Mi-am pus coatele pe biroul ei, cucerind puțin teritoriu. Dacă ezitam preț de-o secundă, lucrurile puteau s-o ia razna rapid. Mă puteam oferi să plătesc pentru bluza lui Robyn. Sau să promit că o să mai discut cu Callie. Dar trebuia să țin minte un lucru: faptul că o fetiță a plâns nu demonstrează nimic. Asta-i faza cu părinții moderni: îi tratează pe copii ca pe niște bombe cu ceas, de parcă orice suferință sau eșec ar putea declanșa autodistrugerea lor. Doamna Jameson se comporta de parcă Robyn ar fi fost schilodită pe viață, însă acest lucru indica doar o îngrijorătoare lipsă a imaginii de ansamblu.

Cu o seară în urmă am coborât să discut cu proprietara noastră. Copiii doamnei Romero au crescut și ei în Pembury și speram la un sfat bun. Opt ani am locuit la etajul doi al casei, iar doamna Romero nu ne-a mărit chiria o dată. Mai mult, întotdeauna când coboram să-i duc cecul, îmi dădea un cadou. Dacă nu avea pregătită o prăjitură sau o mâncărică, lua o cutie cu biscuți și mi-o pune în brațe, ca și când pentru asta i-aș fi plătit de fapt.

Aseară însă, încă de când a deschis ușa, mi-am dat seama că nu despre școală urma să discutăm noi.

— A mai venit una, Rebecca, mi-a zis și s-a dus după scrisoare.

Era trimisă de la Penitenciarul York și avea numele meu scris pe ea. Doamna Romero ne verifica poșta zilnic, astfel încât să nu ajungă vreuna în mâinile lui Callie. Majoritatea scrisorilor îmi erau adresate mie, dar au venit și câteva pe numele lui Callie.

— Nu te-a tentat niciodată să deschizi una?

Am dat din cap că nu. Le-am ars de fiecare dată. După ce adormea Callie, le dădeam foc în chiuvetă. Acum, dacă pe directoarea ei a tulburat-o un pic de vopsea, cum ar fi fost dacă aduceam în discuție un omor? Dacă i-aș fi arătat că lucruri cu-adevărat tragice se întâmplă la fiecare pas?

— Știți ce i-a spus Robyn lui Callie? am întrebat-o în schimb. I-a spus că mama ei a murit ca să nu fie nevoită să se uite la ea.

Doamna Jameson m-a privit atunci cu superioritate, de parcă aș fi inventat povestea în clipa aia.

— Păi și a raportat Callie undeva asta? Le-a spus profesorilor?

— Sunt convinsă că le-a spus, m-am prefăcut eu. Sigur că da.

— E prima oară când aud asta și vă asigur că o să mă interesez despre ce-i vorba, dar am un martor imparțial care a venit la mine și mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri. Și, potrivit spuselor ei, Callie o sâcâie de ceva timp pe eleva în cauză.

— Cine e acest martor? Vă referiți la așa-zisa victimă?

— N-o să dau în vileag numele elevului, dar e vorba de o altă persoană decât cea atacată.

— Păi și aveți *un singur* martor într-o clasă plină de elevi? Nu e vorba de un adult, presupun. Căci nici nu era vreun adult în clasă.

Mâinile începuseră să-mi tremure, așa că mi le-am băgat între picioare.

— Și cum rămâne cu martorul nostru? Ella *a văzut-o* pe Robyn turnându-și vopseaua pe ea.

Mi-am impus să mă uit în ochii directoarei. Doamna Jameson și-a aranjat gulerul bluzei adânc decoltate, timp în care lăncișorul i s-a bălăngănit între sâni, și brusc mi-am dat seama care e toată faza cu machiajul și lăncișorul. Ea voia s-o placă copiii, să creadă că e de gașcă. *Doamna Jameson — a, e de treabă!* Dar oare de ce și-ar dori așa ceva? Fiindcă în trecut aparținea aceleiași secte ca mine: secta copiilor stângaci și nepopulari. Poate chiar a terorizat-o cineva. Iată de ce îi dă dreptate lui Robyn, și nu lui Callie. Iată de ce ar fi în stare să-i poarte pică unei copile care e drăguță și populară în mod firesc.

— Dumneavoastră ați decis deja că vinovata e Callie. Fără a cerceta cazul, am continuat eu. Ați zis că, dacă ea e populară, și cealaltă fată nu e, asta înseamnă automat că ea e și de vină, pentru că e într-o poziție de putere. Dar e un raționament de modă veche, care nu ne duce nicăieri.

Doamna Jameson a amuțit pentru o clipă, după care a început să-mi țină un discurs de tipul *sunt exact ca dumneavoastră*, pe care adesea îl folosesc și eu. Avea și ea o fată și înțelegea că uneori e tentant să închizi ochii asupra anumitor lucruri. Fetelor le vine mai greu să admită că s-au comportat greșit, dar dacă noi nu conștientizăm greșelile pe care le fac, ne va fi foarte greu să le îndrumăm în viitor.

— Doamnă Jameson, am zis pe un ton tăios, Callie și-a pierdut ambii părinți. Puneți-vă acum în locul ei.

Imaginați-vă că reputația dumneavoastră e târâtă prin noroi.

Înainte să apuce să răspundă, s-a auzit o bătaie în ușă. Pentru o fracțiune de secundă am văzut o urmă de ușurare care i-a traversat fața. Capul secretarei s-a ivit de după ușă.

— Îmi cer scuze, aș putea să vă răpesc o secundă?

Doamna Jameson s-a ridicat. Eu mi-am împreunat mâinile, trăgând cu dificultate o gură mare de aer îndată ce directoarea a părăsit încăperea. Mi-am amintit ce îmi povestise Callie mai devreme, despre cum uneori doamna Jameson se făcea de rușine în fața întregii scoli. Callie știa că nu sunt foarte sigură pe mine din fire, așa că a strecurat povestea asta în timp ce luam micul dejun, probabil ca să-mi sporească încrederea înainte de întâlnirea de astăzi.

— Știi, uneori pornește difuzorul în mijlocul orei, a spus Callie. Și începe să facă un anunț, dar pe urmă uită ce a vrut să spună.

A descris genul de tăcere lungă și chinuitoare — plină de *ăăă*-uri și *mmm*-uri — și felul în care clasa izbucnește în râs în timp ce profesoara își dă ochii peste cap.

O auzeam pe doamna Jameson vorbind în șoaptă în spatele ușii și dintr-odată mi-am amintit despre raportul incidentului. De ce *nu aveam voie* să-l citesc? Dacă era atât de sigură în privința întregii situații, de ce nu împărtășea informația și cu mine? Pentru că știa că există detalii greșite și că raporul e plin de erori. Am întins mâna spre masă, uitându-mă peste umăr. Era scris cu creionul, plin de mâzgăleli și tăieturi, cu o bufniță mică desenată în colțul paginii. Am trecut rapid prin el, citind despre cerneala roșie, doamna Dimmock, Callie și Robyn, apoi am văzut

un nume pe care nu l-am recunoscut: Lucinda Berry. *Martorul*, m-am gândit eu, dar n-am mai putut citi mai departe.

Doamna Jameson a intrat valvârtej în birou, mulțumindu-mi pentru vizită. Nu s-a așezat, ci mi-a zâmbit tensionat, evitându-mi privirea. A zis că avea să cerceteze cazul și să mă sune. Apoi s-a postat lângă scaunul meu, pregătită să mă conducă afară. Alt părinte poate că ar fi rămas pe scaun până când s-ar fi rezolvat întreaga situație. Poate că ar fi adus în discuție avocați și procese, totul pe un ton rece și ostil. Dar eu nu reușisem să mă transform atât de radical într-o singură zi. Mi-am înghițit obiecțiile și m-am îndreptat către ușă.

— Îmi vine să-mi iau câmpii, a zis Callie în seara aia, chircindu-se pe canapea, înfocată într-o pătură.

Am asigurat-o că și dacă o să fie exmatriculată, eu tot nu o s-o pedepsesc. Știam amândouă prea bine că n-a fost decât o farsă, motiv pentru care urma să ne petrecem ziua ieșind undeva și distrându-ne. Am fi putut merge într-o excursie până la New York. Sau am fi putut merge cu mașina până la Boston. Am fi putut să ne oprim la show-ul tractoarelor de epocă și să mâncăm plăcintă cu afine.

— Nu înțeleg de ce se întâmplă una ca asta, a zis Callie tremurând. Cred că sunt blestemată.

— Nu zice asta. O să fie în regulă.

— Nu vreau să mai dau ochii cu ea niciodată. Sunt sigură că m-ar omorî.

— Robyn n-o să se atingă de tine, am zis eu învelind-o mai bine cu păturica.

— Și ce mai zicea doamna Jameson?

— Păi, ea susține că a existat un martor.

- Serios? Cine?
- Ă... Nu știu sigur.
- Minunat. Acum sunt doi oameni care mă urăsc.
- Callie, fetele pot fi invidioase.
- A zis ea că era fată?
- Ei bine, nu chiar.
- Callie s-a întors și m-a privit în ochi.
- Era Lucinda? a întrebat ea.

M-am strâmbat și am dat din cap că nu. Dar Callie mă citește uneori, iar în cazul de față a știut că presupunerea ei a fost corectă.

— Sunt blestemată, a suspinat. Lucrurile nu se vor îndrepta. O să facă ceva mult mai rău. Știu asta.

— Și tu ce crezi că ar putea să facă? am întrebat-o eu, frecându-i brațele să o încălzesc.

— Nu știu.

Callie a scrâșnit din dinți.

— Nu știu, ceva rău. Habar n-am.

*

Callie s-a născut o norocoasă, așa zicea Joyce. Chiar dacă tatăl ei era căsătorit deja cu altă femeie și a rugat-o pe Joyce să nu păstreze copilul. Avea nouăsprezece ani când a rămas însărcinată, se pregătea să dea la Drept, dar când a aflat, a hotărât să renunțe la studii.

Când am văzut-o prima dată pe Callie, n-am putut să nu observ cât era de vulnerabilă. Cojițele de piele exfoliată de pe scalp, piciorușele ei delicate și pline de încrețituri — părea atât de neajutorată. Însă de la o săptămână la alta, pe măsură ce o vizitam, am început să văd cât e de puternică de fapt — în privirea ei neclintită, în

viteza cu care creștea. Râdea și zâmbea. Acum nu se putea rostogoli, săptămâna următoare reușea. Acum se chinuia să apuce zdrăngănica, săptămâna următoare o ținea deja strâns în pumn. În fiecare zi se dezvăluia în fața noastră câte un pic.

Joyce s-a mutat înapoi, alături de părinți, ca să o crească pe Callie, iar eu mergeam să le văd în weekenduri. Însă, în pofida norocului pe care îl invoca ea, Joyce începuse să pară deprimată.

— Dacă mai zice *antiseptic* o singură dată, mă sinucid, a mormăit, în timp ce mama ei dădea să iasă din cameră.

— Nu te sinucide, i-am zis eu. Puteți veni oricând să stați cu mine.

— Cum să nu. Un bebeluș în campus. Un bebeluș care urlă de pe butoiașul de bere.

— Odată ce-ncep lucrul o să ne-nchiriem ceva. În regulă?

Era prima oară când propuneam asta. Joyce n-a zis nimic, așa că am luat-o de bună — avea nevoie de ajutorul meu, dar n-am mai stat să punem la punct detaliile. Am lăsat-o așa, dar cu prima ocazie când am vorbit la telefon, Joyce a fost cea care a adus vorba:

— Când o să ne mutăm împreună, mă gândesc să decorăm totul ca și când am fi în junglă. Canapea cu imprimău de leopard. Pereți fucsia.

Felul în care zicea toate astea nu lăsa loc de interpretări, era evident că glumește, de parcă s-ar fi temut că nici eu nu vorbisem serios. N-avea de ce să-și facă grijă. Știam exact cum să-i țin hangul:

— O să ne luăm cearșafuri cu model zebra și fețe de pernă din piele de șarpe.

— Punem plase antițânțari să atârne de tavan?

— Și băgăm un elefant în colțul camerei!

Apoi am început să facem planuri care păreau din ce în ce mai realiste. Casa o să fie lângă un parc, vara o vom petrece la piscină. De Halloween o să mergem să luăm dovleci de la fermă, iar Callie o să guste cidrul pentru prima dată. O s-o învățăm să se dea cu sania și să patineze, să sară coarda, iar pe aleea din fața casei, cât e ea de lungă, o să stea mereu desenat cu cretă un șotron. Știam că aveau să fie și sacrificii, dar cumva asta era partea cea mai bună. Când Joyce era prin preajmă, altruismul venea de la sine.

După absolvire m-am întors acasă, în Cansdown, am găsit o slujbă într-o clinică dentară și am strâns bani ca să putem închiria un apartament. În câteva luni am găsit unul micuț, cu două dormitoare, în Honey Hill, *în centrul orașului*. Joyce și Callie au luat dormitorul cel mare, în timp ce eu m-am instalat în cel mic. Joyce a pus o oliță în baie, a aranjat un loc de joacă în camera de zi și a umplut frigiderul cu gustări, cutii de suc și felii de brânză pe care Callie le rula înainte să le bage în gură. Dimineața însemna cântecele în fața televizorului, chiuieli, șosețele trase pe piciorușe, miros de suc de mere, piese de puzzle îndesate sub canapea. Eram în continuare foarte tânără, dar cu toate astea mă simțeam așezată, plină de responsabilități și de informații din lumea adulților. O urmăream pe Joyce cum se comportă cu fiica ei, jucăuș, dar ferm, cu dezinvoltură, și încercam să o imit. Am învățat numele animalelor de pluș, cum să calmezi un acces de furie, dar și ritualuri de culcare. În fiecare seară, Callie stătea pe marginea chiuvetei din baie, eu intonam imnul spălăturii pe dinți, iar Joyce îi puneă pastă pe periuță. La vârsta de trei ani Callie avea deja propriile capricii și tabieturi, o intuiție personală, o personalitate formidabilă, și atunci

când o vedeam chicotind sau bătându-se singură peste mâini sau lălăind absurdități de una singură, știam că Joyce avusese dreptate. Callie era norocoasă, iar treaba noastră era să o menținem așa.

*

În noaptea aia am ars sufleul pe care încercam să-l fac. Era cu brânză și broccoli, așa că am împuțit toată casa. Încă îi mai simțeam mirosul de ars în păr a doua zi, când m-au sunat din nou de la școală de la Callie. Mi-au transpirat palmele cât am așteptat veștile, însă doamna Jameson m-a luat prin surprindere: s-a trezit cu un grup de elevi din clasa lui Callie la ușa ei. Fiecare a jurat că Robyn s-a murdărit singură cu vopsea.

Vopsea, mi-am zis eu triumfal, nu cerneală!

Doamna Jameson era surprinzător de neimpresionată.

— Cel mai interesant e că eleva care a venit inițial să raporteze incidentul a venit astăzi la mine și mi-a spus că a greșit. Cu gura ei a zis că a făcut o greșeală. Ce coincidență stranie, mi-am zis eu atunci, să vină toată lumea cu aceeași versiune pe care mi-ați spus-o și dumneavoastră.

Tonul ei era unul sceptic, ziceai că în clipa aia avea să-mi spună că toată lumea mințea, în afară de draga de Robyn.

— Ei bine, sunt ușurată că ați ascultat ce aveau de spus, am zis eu aspru. Și sper că o să le cereți socoteală fetelor ăstora pentru minciunile pe care le-au spus.

— Da, a zis doamna Jameson. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Am sărbătorit împreună. După masa de seară, am scos-o pe Callie la înghețată și-am stat pe o bancă de

lemn, lingând împreună la cornetele noastre. A găurit cu limba în cupa ei de căpșune și a pufnit pe nări când și-a șters urmele de înghețată roz de pe nas.

— Sper că scrii asta undeva, am zis eu, pentru că e mult prea tare și de-a dreptul dramatic.

Am ronțăit cornetul dând din cap, apoi am continuat.

— Avem așa: infractorul, care se preface că e o victimă. Regina, pe care nu prea o duce capul și care aproape că permite să se petreacă o mare nedreptate. Și eroina condamnată, care e salvată în ultimul moment de o mână de oameni cinstiți. Sună incredibil. Nu crezi?

— Ca un basm, a zis ea grațios. O! Visurile se pot împlini.

Mi-am pus o mână pe după umerii ei plini de pistrui, iar sentimentul ușor dulceag a durat până mai târziu în noapte, când a fost întrerupt de tonul de apel al telefonului. Eram deja în pat, mă uitam la o emisiune despre gătit.

— Puteți vorbi? a întrebat femeia.

Era Cerise Doblak. Mama lui Robyn.

— M-am hotărât să o retrag pe Robyn de la școală, a zis ea scurt. Nu știu dacă sunteți la curent cu toate pe care le-a avut Robyn de tras în ultimele câteva luni, dar noi nu mai suportăm, pur și simplu.

Am oprit repede sonorul televizorului, simțindu-mă luată pe sus pe nedrept.

— Robyn avea prieteni. Era fericită. Dar câteva fete au venit cu ideea asta grozavă, să o batjocorească în legătură cu sânii ei, iar acum nici nu mai poate călca într-o sală de curs fără să fie luată în râs și arătată cu degetul. E revoltător. Iar ultima ispravă a lui Callie, cea de ieri, a fost picătura care a umplut paharul.

La telefon s-a lăsat o liniște incomodă. Așa suna o femeie care își dădea drumul la gură. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Era fericită...

— Îmi pare rău că acum e nefericită.

Am tras aer în piept, ridicându-mă și sprijinindu-mă mai bine de tăblia patului, apoi am continuat:

— Dar să știți că orice v-ar fi spus ea despre Callie nu este adevărat. Callie n-ar răni o muscă. A fost greu și pentru noi să înțelegem de ce inventează Robyn poveștile astea.

Cerise a pufnit într-un râset înfricoșător.

— Inventează? V-a trecut vreodată prin cap că minte Callie?

— Toată lumea a sărit s-o apere, asta după ce *Robyn* a mințit.

— O ispravă și mai mare. Să-i faci pe toți să mintă. Să-i faci pe toți să dea vina pe Robyn.

Mi-am închipuit scuiatul lui Cerise uscându-se pe telefon. M-am întrebat dacă nu cumva e un pic dezaxată.

— Nu e niciun fel de conspirație în cazul ăsta, am spus eu pe o voce joasă. Colegii au ieșit în față și au mărturisit, pentru că ăsta era adevărul.

— S-au întors toți împotriva ei, a zis femeia, apoi vocea i s-a spart. O urăsc...

— Nu e prima oară când o necăjește pe Callie. A zis lucruri îngrozitoare despre mama lui Callie. I-a spus că mama ei a murit ca să nu fie nevoită să se uite la ea.

— Ea niciodată — a început Cerise. Robyn n-ar zice una ca asta.

— Poate că are nevoie de ajutor.

— N-ar zice una ca asta, s-a opus Cerise. Și tatăl ei e mort.

— Un psiholog, poate.

— Robyn poate fi imatură. Nu se prinde mereu când irită oamenii. Iar eu ar fi trebuit să fiu mai atentă în legătură cu hainele ei, dar sunt sigură că nu minte. Pentru că o văd venind acasă plângând, și-abia apoi îmi spune toate lucrurile pe care i le-au făcut...

În punctul ăla, tonul pe care vorbea Cerise s-a schimbat, devenind plin de ură și precipitat.

— Adevărul e că, ce să mai, Callie a luat-o în colimator. Se preface ea că e o fată drăguță, dar pe la spate e foarte crudă. O umilește pe Robyn, și eu mă tem pentru viitorul ei. Genul ăla de persoană, genul ăla de...

Nu țin minte să fi pus receptorul în furcă, dar dintr-odată vocea ei nu se mai auzea. Am redat sonorul televizorului și m-am holbat la ecran. Așa mamă, așa fiică. Ambele aveau nevoie de ajutor de specialitate. Bipolare, schizofrenice, oameni dereglați. Am scos receptorul din priză, să nu mai poată suna, dar a început să mă înțepe stomacul și m-am chircit de durere.

Callie era în bucătărie. Stătea desculță în lumina galbenă, uitându-se fix în dulapurile deschise. Le deschisese pe toate. Pe bufet era o pungă de covrigei.

— Cal? Ești bine?

S-a întors și m-a privit cu surprindere. Părul îi cădea desfăcut pe umeri.

— Am uitat că era rândul meu să duc gustări pentru ora de științe.

— N-o să ghicești în o mie de ani cine m-a sunat, am zis eu, ținându-mă tare.

Buzele ei au început să se deschidă, de parcă ar fi vrut să înghită cât mai mult aer. Callie s-a sprijinit de bufet, bâțâind din picior; mai tare, tot mai tare, pe măsură ce îi

spuneam că Robyn avea să plece. Apoi s-a luat cu mâinile de burtă și s-a-nverzit la față.

— Toți o să spună că a plecat din cauza mea.

— N-o să spună. Ți-au luat apărarea.

— Dar e o reacție mult prea exagerată. Nu-mi vine să cred c-o să plece.

Am privit-o cu atenție. Oare m-am îndoit de ea? O secundă.

— Mama lui Robyn a zis că faceți mișto de pieptul ei.

— De pieptul ei? a repetat Callie.

Brusc, s-a oprit din bâțâit. A ridicat bărbia, iar eu am văzut cum i se umplu ochii de lacrimi. A luat punga de covrigei și a strâns-o la piept.

— Ei au făcut-o *Gloante*, a zis Callie cu privirea lăsată în pământ.

— Ei au făcut-o... Și tu nu?

— Au făcut-o în tot felul, a mormăit ea. I-au zis tot felul de lucruri.

— Dar nu și tu.

— Nu, niciodată.

— Ai încercat s-o ajuți?

— Am vrut, a zis ea. Știam că ar fi trebuit s-o ajut, dar n-am știut cum. Pur și simplu n-am putut...

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #2 Către Rebecca/De la Callie

Iau în calcul și mesajele de pe net, în regulă?
O să ți le listez.

IM 23 dec. 2008 20:03:16

19:54:21

robynroarxo: Callie? Tu ești?

19:54:54

LithoCALpus: Buuuuună?

19:55:12

robynroarxo: Sunt Robyn de la școală 😊

19:55:27

LithoCALpus: Bună Robyn

19:55:59

robynroarxo: Deci de vineri încioace tot citesc despre pitbulli. Și le zic la toți că nu sunt deloc ucigași psihopați!!!

19:56:20

LithoCALpus: Super. Ms!

19:56:48

robynroarxo: doar pt că unii o iau razna nu înseamnă că toți sunt așa

19:56:59

robynroarxo: e vina stăpânilor

19:57:46

LithoCALpus: dap, unor oameni CU SIGURANȚĂ
n-ar trebui să li se PERMITĂ să aibă câini

19:58:07

robynroarxo: știu, și nici pisici. Mătușa mea are o
pisică, e total MALEFICĂ.

19:58:27

robynroarxo: în fine, deci mă-ntrebam de unde ți-ai
luat brățara cu pitbull.

19:59:02

LithoCALpus: Stai așa să găsesc link-ul.

19:59:14

robynroarxo: că vreau să-mi iau și eu una.

19:59:40

LithoCALpus: Pitbulllove.com

19:59:55

robynroarxo: ms și scuze pentru vineri de obicei
nu-s atât de terminată!!!

20:00:35

LithoCALpus: nu-ți bate capul înțeleg.

20:00:47

robynroarxo: ce NAȘPA e Crăciunul fără tata

20:01:01

LithoCALpus: 😞😞 CLAR

20:01:13

robynroarxo: Și mama ta a murit, nu-i așa?

20:01:50

robynroarxo: Scuze n-am vrut să-mi bag nasul

20:02:06

LithoCALpus: Stai liniștită e OK... mama Și tata

20:02:50

robynroarxo: aah 🤢 pare rău

20:02:58

Lauren Frankel

LithoCALpus: Stai liniștită

20:03:10

robynroarxo: oricum Crăciun nașpa fericit

20:03:16

LithoCALpus: ms. Și ție.

Contrar temerilor ei, nu s-a găsit nimeni să dea vina pe Callie după ce Robyn a ales să renunțe la școală — s-a dat rapid la fund, fără prea mult tapaj, îmbrățișări de grup sau râuri de lacrimi; dacă e să ne luăm după Tripletele Siameze, mai că n-a băgat nimeni de seamă când a dispărut. Acum era acolo, împrăștiată toată cu vopsea roșie, pentru ca o săptămână mai târziu să fie ca și când n-ar fi existat niciodată. În fine, n-aveau decât să-și vadă de viață mai departe.

Callie a terminat clasa a opta obținând premiul întâi cu coroniță și o mențiune specială la științe. Ceremonia a avut loc în amfiteatru, unde a fost proiectat unul dintre acele *slideshow*-uri emoționante care fac pe toată lumea să lăcrimeze. Am văzut-o și pe Callie în câteva fotografii: zâmbind dintr-o mare de copii, pe terenul de joacă, îmbrățișându-și prietenii.

Acordurile creșteau în intensitate pe măsură ce fotografiile se derulau și îndemneau pe toată lumea să-și aducă aminte ce-a fost, să-și aducă aminte înainte să se șteargă totul. Câțiva puști au început să se smiorcăie unii pe umerii celorlalți. Ultima oară în gimnaziu. Ultima

oară în clădirea asta. Vestiarele noastre, cantina noastră! O, Doamne, o să ne lipsească atât de tare!

Deși au costat mai mult decât aș fi fost eu dispusă să cheltui în mod obișnuit, am cumpărat totuși două lăncișoare asortate și pentru Dallas și Ella. Când am ajuns la petrecerea de absolvire de la Dallas, m-am felicitat pentru faptul că am depășit totuși bugetul. Locuia într-o casă albă imensă, împodobită cu coloane grecești. Era ferită de la stradă printr-o peluză generoasă, punctată ici-colo cu sălcii sau poteci pavate, pâlcuri de tufe cu flori galbene și flori violet. Deși nu era decât ora patru, aleea în formă de semicerc din fața casei era deja înțesată de mașini, așa că am fost nevoite să ne strecurăm pe marginea peluzei vecine. În timp ce Callie pășea încrezătoare spre poarta de lemn, care era împodobită cu trandafiri și caprifoi, din spate răzbătea muzica până la noi. Într-o parte era masa plină de cadouri, iar lângă, colajul de fotografii cu Dallas. Dallas în ținută de călărie. Dallas în fața Turnului Eiffel. Dallas ținându-se de gât cu cele mai bune două prietene. Callie a adăugat grămezii cadoul de la noi și a tăiat-o în grădină, înspre trandafiri și foișor, de unde venea fumul de grătar.

Luni de zile le-am auzit trăncănind pe bancheta din spate a mașinii despre petrecerea asta. Mama lui Dallas cumparase torțe tiki pe care urma să le aprindă în jurul piscinei. Angajase pe cineva să vopsească din nou cabana și să îi rașcheteze dușumeaua. Adusese un automat de înghețată (chiar dacă Dallas a obiectat că e copilăresc). Tatăl ei era un om de radio destul de cunoscut, așa că Dallas ne tot „amenințase” cu fel de fel de celebrități care ar fi putut fi prezente. Eu nu mai fusesem niciodată la vreo petrecere dată de Editta, dar Callie mă asigurase de

vreo sută de ori că doar copiii aveau să se îmbrace formal, în timp ce adulții vor veni îmbrăcați obișnuit. Ea fusese cea care îmi alesese bluza neagră de in și sandalele fără toc pe care le purtam acum și, uitându-mă la mulțime, m-am simțit ușurată să văd că a avut dreptate. Bărbații se învârteau de colo-colo ca niște băieței uriași, îmbrăcați în bermude care le dezveleau picioarele grăsansane și trico-uri polo deschise la culoare, umflate pe burtă. Pe de altă parte, fetele lor, strălucitoare și delicate, urcate pe tocuri înalte și cu cercei de aur la urechi, făcuseră în jur numai bisericuțe. Din când în când încremeneau, de parcă s-ar fi speriat de băieții uriași, dar nu făceau altceva decât să pozeze în fața blițului vreunui telefon mobil. Am privit-o pe Callie, care era îmbrăcată într-o rochie mulată albastru-electric, cum le îmbrățișa pe Ella și pe Dallas. Înainte să plecăm, o întrebasese pe proprietăreasa noastră, doamna Romero, dacă poate să ia un trandafir alb din grădina ei, iar acum am înțeles și de ce. Chiar și în marea de diademe și coafuri sofisticate, Tripletele Siameze ieșeau în evidență: Dallas avea deasupra urechii o gardenie înfoiată, Ella purta o orhidee albă, iar Callie își împletise trandafirul în cosița care îi împodobește capul de jur împrejur ca o coroană.

Am luat-o încet spre foișor, unde am văzut că era și mama lui Dallas. Editta dădea din mâini într-o frenezie — fie încerca să alunge o viespe, fie o treceau căldurile. Cu o expresie iritată pe chip, Editta a continuat să-și facă vânt cât am urcat eu scările.

— Editta, totul arată incredibil! am exclamat eu.

Preț de o secundă, iritarea ei s-a preschimbat în confuzie. Imediat după însă, a zâmbit vag și s-a potolit și cu mâinile:

— Bună, dragă. Mă bucur că ai putut să vii.

S-a întins către mine ca și cum ne-am fi pupat. Era aprinsă la față și bronzată, iar chipul ei aducea vag a râț de porc. În anii nouăzeci (într-o altă viață, cum ar zice Editta) a prezentat costume de baie, chiar dacă eu nu mi-am putut-o imagina niciodată ca fiind unul dintre modelele care se simt bine zbenguindu-se pe plajă, ci mai degrabă genul de model cu toane, care se sprijină de pietre, privind înspre obiectiv cu dispreț, cu buzele țuguiate. Acum, mamă a trei copii, își purta trupul cu grandoarea și autosuficiența unei cântărețe de operă.

— Uită-te numai la scaune! am plusat eu entuziastă.

Erau învelite într-o manieră artistică și împodobite cu flori, iar pe o măsuță în apropiere pâlpâiau niște lumânări albe, groase.

— Da, a zis Editta, de parcă n-ar fi băgat de seamă până atunci. Cum e... Cum mai e la muncă?

— O, aceleași chestii ca-ntotdeauna. Acum, că a venit vara, am o tonă de tratamente de înălbire.

Eram obișnuită cu privitul în gol și răspunsurile aproximative ale Edittei, așa că n-am fost deloc surprinsă că nu se putea concentra să răspundă. Era o chestie specifică, ochii distrași, plutind mereu în depărtare, motiv pentru care am deprins câteva trucuri de-a lungul timpului. Mi-am făcut un obicei din a-i pune o mulțime de întrebări ridicând vocea și folosind un ton antrenant. Exclamam entuziasmată la orice zicea ea, iar când nu mai mergea nimic, o întrebam despre caii ei.

— Ai stat trează toată noaptea și te-ai pregătit pentru petrecere, așa-i?

— Da, a răspuns ea într-un final. Deci n-ai idee.

Am dat din cap afirmativ: *nici cea mai mică*.

— A fost un coșmar, a zis ea printre dinți. De la un capăt la altul.

Mi-a povestit că băieții de la catering au adus biscuiți *cumpărați dintr-un magazin*. Și că tartele pe care le făcuseră erau prea însirocate ca să le poți mânca. Am încercat să par empatică și alarmată.

— Ce fel de tarte?

— Cu rubarbă. Ce și-au zis ei? Că nu ne dăm seama, a zis Editta aruncând o privire disprețuitoare înspre toată mâncarea aia frumoasă — smochine umplute și pepene roșu sculptat, căpșune trase în ciocolată. Știam că aici se ajunge când trăiești cum a trăit ea. Fiecare detaliu contează. Dacă aș fi fost în locul ei, pe mine nu m-ar fi deranjat dacă cei de la catering ar fi venit cu biscuiți ieftini. Aș fi fost tot timpul cu nasul în carnețel, preocupată să notez fiecare ingredient al acestui festin. Însă Editta a fost atentă permanent — să dea înapoi covoarele confecționate din fibre nepotrive, tijele pentru draperii cu filigranul alandala, robinetii de duș finisați aiurea — astfel încât familia ei să poată duce această viață elegantă.

— Închipuie-ți, a continuat ea. Și-au zis că nu-mi pasă!

Apoi s-a scuzat dintr-odată, bombănind ceva despre o plăcintă, așa că m-am întors agale pe peluză, mergând spre un copac acoperit cu trandafiri agățători. Nu departe stăteau fetele, adunate într-un cerc ca ghirlandele în soarele după-amiezii. Se întindeau să examineze câte un pantof, o pereche de cercei asortați, lăsându-se lipsite de griji una în brațele celeilalte.

Alison, Alison!

Pupici lila.

Vraiște pe blog.

Ce cocsată! Maxim!

N-aveam de unde să le-nțeleg. Chiar și-așa, le-am urmărit înghesuindu-se să studieze un telefon, mâncând una din farfuria alteia, dansând și țipând, și atingându-și una alteia părul. Entuziasmul relaționării, naturalețea intimității — păreau fericite până la cer și înapoi. Mi-am dorit să mă fi simțit și eu la fel. Am văzut-o pe Callie de la distanță ridicând inima de aur de la gât înainte să o lase să cadă. Fata din spatele ei a sărit brusc și, apucând-o pe Callie de braț, a aterizat în siguranță.

Jos, la piscină, băieții se agitau în apa limpede printre tuburi și saltele, în vreme ce un grup de fete stătea deoparte. Zăbovind așa, am observat că fetele arătau cu aproape zece ani mai în vârstă decât băieții, care erau slăbănogi și imberbi. Fetele se țineau la distanță, chiar dacă avansau încet spre piscină, conștiente de șoldurile lor, de rotunjimi și de genele fâlfâinde. Băieții au început să arunce o minge de fotbal de la unul la altul, prefăcându-se că nici măcar nu le-au văzut pe fete. Total neatentă la tensiunea sexuală, o mămică a zbughit-o la marginea piscinei și, strigând ceva la băieți, a început să le facă poze. Unul dintre ei plutea leneș pe o saltea galbenă cu un suc într-o mână, zâmbind de sub ochelarii de soare la mingea care suiera pe deasupra lui.

— Vezi să nu te uzi! a strigat o fată, la care alta a sărit doi pași înapoi, de parcă s-ar fi temut să nu fie stropită chiar atunci.

Mingea zbura din ce în ce mai aproape de băiatul de pe saltea, în timp ce mămica a continuat să facă poze, iar fetele să-și bea cu înghițituri mici băuturile. Am intuit ce urmează să se întâmple chiar cu o clipă înainte de asta. Mingea a nimerit mâna băiatului și i-a aruncat sucul cât

colo. Toți au sărit să-l huiduiască în timp ce sucul maroniu s-a vărsat în apă.

— L-ai nimerit, Jimmy! a strigat mămica, făcând încă o poză memorabilă.

Chiar în secunda aia am văzut-o pe mama Ellei venind spre mine. Ali Brooks se ocupa de carierele câtorva dintre regizorii de top din țară. Odată a luat-o și pe Callie la o filmare. La sfârșit, Callie a mâncat pizza cu Steve Buscemi.

— Am fost atât de ocupate, a zis ea, ridicându-și ochelarii de soare mult prea mari.

Purta una dintre rochiile ei tip cămașă perfect croite, încinsă la mijloc cu o curea excentrică, și mi-aș fi dorit, pentru a nu știu câta oară, să fi fost cu adevărat prietene. Am luat-o încet înspre un grup de șezlonguri în timp ce Ali mi-a povestit despre finanțarea documentarului unui client.

— Dar spune-mi despre tine! a exclamat ea. Abia așteptam să vorbesc cu tine despre coșmarul ăla de fată de la ele din clasă.

Când s-a aplecat către mine de parcă am fi fost cele mai bune prietene, de sub pielea bronzată i-a ieșit în evidență clavicula. N-am putut rezista. Am început să-i spun totul.

— Despre Robyn, adică? am zis eu timid. O, cu Robyn a fost îngrozitor!

— Am auzit că te-a sunat mama ei.

— Cerise, am scos eu amenințător numele la lumină. Avrur să-mi spună despre cât de rea e Callie.

— Incredibil, i s-au bălăngănit lui Ali cerceii pe lângă față. Ce tupeu au unii!

— Păi, în felul ăsta am văzut și eu de unde i se trage lui Robyn. De fapt, mi s-a făcut milă de ea. Cu o mamă ca asta...

— N-ar fi trebuit să sune pentru nimic în lume. E complet deplasat.

— Chestia e că se purta de parcă îmi făcea mie o favoare. Mă avertiza în legătură cu Callie.

— Îh! Știi, nu le poți spune altora cum să-și crească copiii.

A urmat o pauză jenantă, fiindcă amândouă ne-am amintit că, de fapt, Callie nu era copilul meu. Am zâmbit și mi-am dres vocea, prefăcându-mă că nici n-am băgat de seamă.

— Și chestia e că *fata ei* e cea care are nevoie de ajutor.

Ali a aprobat viguros, venele de pe gât întinzându-i-se la maximum.

— Dacă mă suna pe mine, eu îmi pierdeam răbdarea și intram în ea.

— Păi, și eu i-am închis. Nu mai suportam s-o aud.

Am continuat să o insultăm împreună pe mama lui Robyn până când am văzut că Ella venea de la piscină spre noi. Purta o rochie albă care îi punea în valoare talia subțire și brațele de înotătoare.

— Mamă, îmi trebuie clamele, a zis ea, oprindu-se în fața noastră.

Pe gene purta sclipici violet, iar linia obrazului îi strălucea sidefat.

— Ella, pari atât de matură, era cât pe ce să nu te recunosc!

Ali a rânjit la propria-i odraslă și a completat:

— Nu-i așa? Și cât e de elegantă!

Ella a ridicat un picior cu o mișcare exagerată ca să-i pot admira tocurile argintii.

Ali a scos din poșetă o borsetă cu clame și i-a întins-o Ellei.

— Tocmai vorbeam cu Rebecca despre buna voastră prietenă, Robyn.

— Îh, îh, s-a scuturat Ella. Zici că era din filmul ăla...

— O, da! *Colega de cameră*⁷. Să sperăm că Robyn n-a omorât totuși niciun cățeluș.

— S-ar putea să fi omorât și cățeluși, a zis Ella. Îh, ce dezgustător! Era atât de enervantă, se îmbrăca fix precum Callie.

Era prima oară când auzeam asta și-am întrebato pe Ella cum se petrecuse totul.

— La început erau doar mărunțișuri — aceeași brățară ca a lui Callie — după care a început să fie obsedată, să poarte aceleași haine.

Ali s-a prins că lucrurile astea ajungeau pentru prima oară la urechile mele și a intervenit.

— Să sperăm că n-o să se mai întâmple, și m-a bătut pe umăr. I-a picat cu tronc, dar s-a terminat.

Apoi s-a întors către fiica ei:

— Noroc cu voi, fetelor, că ați fost martore.

— Doar n-am fi lăsat o ciudată să-i ruineze viața, a zis Ella, frământându-și buzele.

A zis-o cu atâta repulsie, că m-ar fi făcut să mă simt incomod dacă nu mi-aș fi amintit ce înseamnă loialitatea la paisprezece ani, când simți că mintea ta e perfect conectată la cealaltă și orice problemă ai avea e și problema celuilalt, cum dușmanii lui devin dușmanii tăi deopotrivă, nu mai zic că uneori ajungi să și visezi aceleași lucruri.

Am început să mă gândesc la Joyce și la felul în care încercaserăm noi să comunicăm telepatic, să ne trimitem

⁷ *Single White Female* în original, în regia lui Barbet Schroeder, a apărut în S.U.A. în anul 1992; în rolul principal, Bridget Fonda.

gândurile una în creierul celeilalte, ca pe săgeți. Aveam treisprezece ani când ne-am așezat pe cuvertura din denim de pe patul lui Joyce, bot în bot, cu ochii strâns închiși, concentrându-ne la gândurile noastre. Dacă ne doream suficient de tare, avea să se întâmple. Dacă credeam cu adevărat, avea să se îndeplinească.

— Te gândești la ură, i-am spus eu lui Joyce. Îl urăști pe Phil Collins.

— Îl urăsc, a șoptit Joyce, dar nu e asta.

Aia a fost vara noastră, vara fetelor cu zambile, în care Joyce mi-a arătat bucata aia de poezie și mi-a citit-o cu voce tare, pe un ton melancolic.

— *Mi se spunea chiar fata cu zambile, citea ea. Și totuși, când ne întorceam seara târziu, din grădina hyacintelor, / Aveai brațele încărcate de flori, părul ți-era ud, nu mai puteam / Să vorbesc, mi se înceteșau ochii, nu eram / Parcă nici viu, nici mort, nu mai știam de nimic.*

Joyce se apuca de gât când zicea *nu mai puteam să vorbesc*, iar când termina strofa, reflectam împreună asupra enigmei. Nu știam cine a fost fata cu zambile și nici ce i s-a întâmplat mai exact. Dar imaginile care ne răsăreau în minte purtau în ele ceva înfiorător și romantic. Ne-am hotărât să ne stropim cu apă pe păr, astfel încât să picure neglijent pe tricouri, după care am bântuit prin curtea lui Joyce culegând buruieni și păpădii, făcându-ne că bocim, că plângem după lucrurile pe care nu le pierduserăm încă. Eram fetele cu zambile, cu brațele încărcate de flori, victime, cu inimile frânte, dar n-a trecut mult și ne-am plictisit de jocul ăsta. Aveam nevoie de mai multă acțiune, de violență, așa că am hotărât ca fetele cu zambile să devină supereroi.

— O să ne folosim percepția extrasenzorială telepatia, a zis Joyce, iar asta a făcut jocul să fie mult mai satisfăcător.

Așa că Joyce și cu mine ne-am apucat să inventăm oameni care aveau nevoie să fie salvați. Ne-am închipuit bebeluși furați, în scutece murdare, fetițe căzute în fântâni. Am scornit armate întregi de victime ce trebuiau salvate, dar și inamici care ne atacau, ale căror planuri mișelești ne uneau și mai tare. Eram împușcate, strangulate, încuiate în cutii minuscule. Eram aruncate de pe stânci doar ca să fim salvate de partenerul nostru cu zambile.

Ar fi trebuit să ne fi dat singure seama cum arătam așa, alergând și urlând ca din gură de șarpe, dar eram atât de prinse că nici prin cap nu ne trecea că suntem urmărite.

Curtis stătea aplecat peste gardul de sârmă, mai să cadă în cap de răs. Mai rău, era cu iubita lui. Lara l-a prins de braț. Nici n-a fost nevoie să mă uit la Joyce ca să-mi dau seama cât se simțea de umilită. Am înghețat când i-am văzut, cu mâinile undeva în aer.

— La naiba, a găfâit Curtis. Fetelor, sunteți atacate?

Joyce a mormăit ceva în spatele meu, în timp ce eu am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp și, rușinată de jocul nostru copilăresc, am început să dau cu piciorul în pământ. Însă Larei a părut că i se făcuse milă de noi, fiindcă începuse să-l înghiontească pe Curtis să înceteze. Nici când ne-a întrebat dacă nu vrem să mergem pe plajă nu s-a trădat.

Mai târziu, Lara mi-a dat voie să-mi exersez percepția extrasenzorială pe ea, care s-a dovedit a fi subiectul perfect. Îmi imaginam gândurile ei ca pe niște nori albi și pufoși, pe care îi puteam înșfăca oricând dacă mă întindeam după ei.

— Ți-e poftă de... cartofi prăjiți. Vrei să-ți faci un tatuaj cu un fluture.

Și, indiferent ce aș fi zis eu, Lara îmi făcea cu ochiul și îmi spunea că am ghicit.

În anul acela Lara avea cincisprezece ani, era de-o seamă cu vărul meu. Era înaltă și arăta ca o zeiță în bocancii ei negri, cu părul roșu închis, care atârna puțin peste gulerul tricoului. Uneori, când încercai să vorbești cu ea, nu făcea decât să ridice din umeri sau să dea din cap, însă toate astea, aveam să înțeleg mai târziu, nu erau decât niște trucuri care-i permiteau să ascundă faptul că era bâlbâită. Putea să se blocheze în mijlocul propoziției sau la începutul unui cuvânt, nu conta, fiindcă, în loc să încerce să termine, Lara nu mai scotea niciun sunet din acel moment, ci îți întorcea privirea mirată atât cât era nevoie. Uneori, când se întâmpla asta, Curtis îi sărea în ajutor fără să lase impresia că se simte incomod sau că îi e rușine. Dacă știa despre ce era vorba — de exemplu, cum faci o chitară să sune ca o motocicletă —, îi termina el fraza, de parcă el ar fi fost cel care vorbise și până atunci.

Alteori însă, dacă eram doar noi patru, Curtis încerca să o convingă să termine singură. O mângâia pe păr și-i spunea:

— Haide, Lara. Nu te grăbi.

Apoi Lara putea să o ia de la capăt vorbind foarte încet, iar dacă se împotmolea în același loc și râdea scurt, panicată, scoțând involuntar un fel de *hah*, simțeam cum frustrarea ei îmi umple mie pieptul. Voiam să intervin și să o salvez, să-i termin propozițiile. Dar asta era treaba lui Curtis, care era mereu pregătit. Chiar și atunci când nu erau în aceeași încăpere, știam că el o ascultă și o supraveghează, astfel încât, dacă avea nevoie, să fie gata să-i sară în ajutor.

Joyce și cu mine aveam s-o vedem pe Lara fâțându-se într-un tricou bleumarin imens al lui Curtis, mirosind a parfumul lui, părând că poartă pe deasupra prezența lui caldă și protectoare oriunde ar merge. La un moment dat am surprins-o adulmecându-i mânecile tricoului și aproape că am simțit golul pe care trebuie că-l simțise ea în stomac, căldura care-i invadase pieptul. Mi-am dorit ca într-o bună zi să am și eu parte de așa ceva.

— Ai văzut felul în care i-a atins fața? a întrebat Joyce.

— O să-i cumpere un inel. Prelogodnă.

— Crezi că dacă aș fi fost bâlbâită... a căzut ea pe gânduri.

— Joyce, încetează, i-am tăiat-o eu.

Știam exact la ce se gândește și nu-mi plăcea deloc. Joyce se purta altfel când era Curtis prin preajmă, mai ales atunci când nici Lara nu era de față. Îi înșfăca ochelarii de soare, care altfel stăteau mereu în părul lui negru și des, iar atunci când purta pantaloni scurți și stătea pe jos, o surprindeam holbându-se la gambele lui. Curtis se purta și el ciudat în prezența lui Joyce. O zgândărea la culme. Și când Lara pleca acasă devreme, o lua pe Joyce de gât.

Într-o zi am ajuns pe plajă toți trei, fără Lara. Joyce și cu mine ne jucam un joc secret de-a fetele cu zambile atunci când a bătut Curtis la ușă. Încercam să urmărim gândurile unei femei ucise, ca să-l putem prinde și opri pe ucigaș. Dar când Curtis a adus vorba de plajă, Joyce a zis da fără să mă mai întrebe și pe mine.

Și uite așa am ajuns să mă uit cum o pescuiește Curtis pe Joyce din apă, ridicând-o cu ușurință și purtând-o pe brațe. Și cum Joyce se lăsa cărată de vărul meu, ținându-se cu mâinile de gâtul lui. Împreună eram fetele cu zambile,

Însă de una singură, pe prosopul meu de plajă, m-am simțit ca un nimeni, sentiment dublat de o dorință bruscă — să fiu eu cea pe care o salva Curtis, pielea lui caldă și udă să fie atunci sub degetele mele, și în același timp să fiu eu cea care o ține pe Joyce în brațe, apărând-o de asasini și ucigași. Se presupunea că suntem mai apropiate decât oricine altcineva, conectate la nivel mental pentru totdeauna, dar toate astea aveau să se schimbe dacă ei îi plăcea mai mult de Curtis decât de mine.

Dacă într-adevăr puteam comunica telepatic, atunci era momentul să o facem. Am văzut-o pe Joyce aruncând cu nisip spre vărul meu în momentul în care i-am trimis acel SOS. *Am nevoie de ajutor — acum! Întoarce-te la mine în secunda asta.* Și când am văzut că nu merge, m-am pierdut cu privirea în marea de un albastru deschis. Dacă înaintez în apă cât pot eu de mult și mă las luată de valuri, atunci o să mă audă Joyce — o să înoate spre mine în timp util astfel încât să mă salveze? Mi-am imaginat-o bocind peste trupul meu, venind la mine cu brațele încărcate de flori. Nu mă iubise suficient — iar fata cu zambile nu mai era. Aveam treisprezece ani. Am crezut că s-ar putea să fi ajuns la capătul vieții. Dar chiar în secunda aia am văzut-o pe Joyce alergând spre mine pe plajă. A pus o mână rece și udă pe gâtul meu, iar eu am simțit o mare ușurare. Eram în extaz: venise înapoi și era a mea.

— M-ai auzit? am întrebat-o eu.

Joyce a zâmbit dând din cap.

Tatăl lui Dallas aprindea torțele tiki în jurul piscinei, muzica se auzea tot mai tare, după care toată lumea a început să cânte *Cine să trăiască? Absolvenții să trăiască! La*

mulți ani! Încălțările au fost aruncate, iar fetele au început să danseze ca descreieratele pe sub copacii iluminați. Am urmărit-o pe Callie trecând de la un grup la altul cu mișcări fluide, râzând și glumind, și mi-am spus că nu mă deranjează deloc să stau deoparte, în afara conversațiilor, și să ascult.

Am încercat să le zâmbesc părinților pe care îi recunoșteam; unora le lucrasem și dinții. Sporovăind nu făceau decât să-și etaleze zâmbetele albe, sclipitoare. M-am simțit complet nesofisticată auzindu-i vorbind despre cum poți să trișezi traficul până la Cape. Despre lecții de mandarină. Turnee de golf. Am auzit sunetul unui râs aspru, iar când m-am întors, am observat un bărbat care stătea singur lângă grătar, ținând o bere în mână. Se holba la fete, care îmbrățișau aerul, fugind după licurici de-a lungul peluzei. Nu-l mai văzusem până atunci. Mi l-aș fi amintit. Contrar celorlalți tătici, purta blugi negri mulați și nu-i scăpa nimic din ce se petrecea. L-am urmărit cum se holbează o bucată de vreme, să mă asigur că nu e doar în capul meu, deși știam asta încă de la început, pentru că mi se făcuse pielea de găină. După felul în care le privea, fetele astea erau vulnerabile, însă părea că nimeni nu observă. Ceilalți părinți se spărgeau de râs, fără să bage de seamă că el e cu ochii pe fetele lor. A ridicat sticla la gură, cu ochii ațintiți în continuare la ele. În clipa aia am știut exact la ce se gândește, drept pentru care a trebuit să acționez.

Chiar dacă eu mi-am îndreptat umerii, el a întins gâtul să vadă mai departe după mine. Am vrut să-i blochez priveliștea. Să le protejez pe fetele noastre. Am făcut ochii mici când l-am văzut că rânjește, dar nu părea absolut deloc deranjat, fapt care m-a înfuriat. Așa că l-am bătut pe umăr:

— Al cui tată sunteți dumneavoastră?

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Aveam peste treizeci de ani, eram neinteresantă. Nicidecum ca fetele astea tinere, care erau noi-nouțe și moi. Aveam să aflu cum îl cheamă și să-l fac de rușine dacă altfel nu se putea. Aveam să mă asigur că altă dată Callie n-o să-i mai treacă prin fața ochilor.

A dat din cap.

— Nu sunt tatăl nimănui. Am venit pentru Dougie.

Tatăl lui Dallas — Doug Price — nu era prin preajmă. Bărbatul și-a trecut mâna prin părul ondulat fără să-mi spună cum îl cheamă. N-aveam să mă prezint nici eu. Aveam să rămân acolo, obstrucționându-i priveliștea. Aveam să umblu după el dacă era nevoie, să mă asigur că își ține mâinile acasă. Uram la culme faptul că fetele noastre intrau în vizorul bărbaților de genul ăsta. Că aveau să se holbeze la ele, să le curgă balele după ele și să le studieze din toate unghiurile de-acum înainte. La paisprezece ani abia se obișnuiau cu ele însele, făcând primele încercări de a se simți confortabil în propria piele, însă privirea unui bărbat putea răsturna totul. Putea să le inhibe și să le dea peste cap.

— De unde îl știți pe Doug? am pornit eu investigația, moment în care Dallas a trecut prin fața noastră galopând.

Bărbatul nu m-a băgat în seamă, întorcând capul după Dallas. Apoi a ridicat mâna și a tăiat aerul de parcă ar fi încercat să o prindă.

— Pardon! am zis eu, însă vocea mea s-a pierdut acoperită de vocea lui.

— Ah, mincinoasă miiiiiiică!

Dallas s-a răsucit și s-a aplecat în față, atingându-și materialul de pe piept. Iar eu mi-am închipuit cum l-aș pocni peste picioare, strigând la el să se care chiar în clipa aia. Ce-am făcut însă s-a bazat strict pe un impuls de moment, fiind astfel foarte ușor de interpretat greșit. Unul dintre cei care ne-au văzut a crezut că ne sărutăm. Mai târziu, una dintre mămici avea să comenteze rânjind că părusem să mă simt bine cu starul rock, moment în care am realizat că bărbatul pe care-l amenințasem era, de fapt, vedeta lui Doug. Dar chiar nu am avut alte variante. Aroganța trebuie uneori sancționată.

L-am prins de umăr și l-am tras la nivelul meu, după care mi-am lipit gura de părul lui și i-am șoptit la ureche:
— Știu la ce te gândești. Las-o în pace.

Bărbatul și-a tras capul înapoi, l-am văzut, era nervos, iar cuvintele fetelor cu zambile îi reverberau în creier. L-am urmărit întorcându-se pe călcâie și plecând de la petrecere și am simțit cum prin mine curge puterea — ca o fată de treisprezece ani care își dă brusc seama de ce-i în stare.

**Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #3
Către Rebecca/De la Callie**

De la: R.Doblak@sparkon.com

Către: C.Mckenzie@chronomail.com

Subiect: Dormi?

Data: Joi 25 decembrie 2008, 23:18:02

Bunăăă, Callie!

Ghici ce — mi-am comandat brățara cu pitbull. Voiam să vorbesc cu tine, dar tu nu ești NICIODATĂ pe net. Așa că am vrut să văd dacă ai avut un Crăciun nașpa fericit. Crăciunul meu a fost nașpa și nu prea fericit. Câine n-am primit, toată lumea se prefăcea că e veselă, și mie îmi venea SĂ MOR CU CRĂCIUNUL LOR, SĂ DAU FOC LA BRAD!!!! Parcă toată lumea se prefăcea în caz că ne urmărește tata, de parcă trebuia să fim toți numai un zâmbet, superprefăcuți! Și faza e că atunci când sunt terminată nici măcar nu pot să ascund asta. Și le zic cum să fim fericiți când noi nu facem decât să ne gândim la tata?

Prietenii mei și restul nu înțeleg. Cred că ar fi trebuit să fi trecut deja PESTE, și pentru că n-am trecut, toată lumea crede că fac ce fac ca să mai primesc puțină atenție. Domnișoara Baranski a zis că o să fie din ce în ce mai ușor, dar eu NU VREAU să fie din ce în ce mai ușor. Nu vreau să fiu fericită

și m-am SĂTURAT să fiu tristă. La fel pățești și tu?
Tu pari mereu fericită. Sper că n-ai avut un Crăciun
atât de prost ca al meu.

xoRobyn

De la: C.Mckenzie@chronomail.com

Către: R.Doblak@sparkon.com

Subiect: RE: Dormi?

Data: Vin 26 decembrie 2008, 8:42:47

Robyn, îmi pare rău c-ai avut un Crăciun
nașpa — să zicem că știu ce vrei să zici. Așa mă
simțeam și eu când stăteau toți și se uitau la mine.
La toți le părea rău pentru mine, gen, și în capul
lor credeau că știu TOTUL despre mine. De parcă
stabiliseră deja ce avea să fie mai departe cu viața
mea și nu le mai păsa dacă au nimerit-o sau nu.
Așa că într-un an am cam luat-o razna. Am așteptat
momentul în care se deschideau cadourile, m-am
dus în bucătărie și mi-am turnat O TONĂ de ket-
chup pe față și în păr, ca să picure ca și când ar fi
fost sânge, și dup-aia am ieșit și-am început să fug
în jurul bradului țipând ceva despre Satana. Voiam
să-i fac să creadă că mă-nchin la diavol, așa că am
tot dansat și-am cântat. Le-am zis că mă cheamă
Evil McFrenzy, după care am desenat o penta-
gramă uriașă chiar lângă brad!!!! Le-a stat inima,
au crezut că mor când m-au văzut ce făceam, și
uite-așa au uitat tot ce ținea de trecut — și eu am
zis esteeeeeeeeee! ÎN SFÂRȘIT!

— C

Într-o după-amiază de iulie, când m-am dus s-o iau pe Callie, am observat că avea părul jilav și că sutienul costumului de baie îi lăsase urme umede pe tricou.

— Slavă Cerului, au reușit să te bage și pe tine în apă! am exclamat eu, bătând-o pe umărul umed.

Mi-am imaginat-o dând din mâini și din picioare în lacul Ellei, bucuroasă că și-a învins fobia.

— N-am înotat, m-a corectat Callie. Am fost stropită doar.

Fiecare copil are capriciile lui. Callie, de exemplu, susținea că urăște apa. Fie ea piscină, ocean sau un biet pârâiaș care bolborosește. Jura că nu știe să înoate, deși eu țin bine minte că Joyce a învățat-o. M-am oferit să o înscriu la cursuri de înot de sute de ori, dar a refuzat cu îndârjire orice propunere.

— N-ar fi tare să iei lecții private? am întrebat eu în timp ce dădeam cu spatele pe aleea din fața casei în care stătea Ella. Ai putea să-ți uimești prietenii cu mișcările de expert.

— Eu de înotat nu înot, nu mă înscrie că n-o să mă duc.

— Dar ai putea învăța câteva lucruri elementare. Pentru siguranța ta. Dacă o să cazi într-o zi din canoea Ellei? Nu poți să te bazezi pe prieteni la nesfârșit.

Callie a tras cu putere de centura de siguranță, de parcă ar fi putut să cadă și din mașină.

— Eu nu urc în canoe. N-am mai făcut asta de ani de zile.

— Dar vreau să poți face asta. Nu vreau să ratezi nimic.

— De ce-ți pasă atât de mult? E așa, o prostie.

Și-a lipit capul de geamul din dreapta, lăsând o urmă umedă pe geam, iar eu mi-am dat seama că ar trebui s-o las baltă până nu se transformă din nou într-o ceartă. Abia ne împăcaserăm după incidentul de la petrecerea lui Dallas. Se pare că n-ar fi trebuit nici măcar să m-apropii de starul rock. Callie m-a acuzat că am fost deplasată, în timp ce eu am încercat s-o conving că am fost chiar îndreptățită s-o fac, descriindu-i în cele mai mici detalii felul lacom și de-a dreptul greșos în care se uita la ele majestatea sa VIP-ul. Nu mi-a dat dreptate, a ținut-o pe-a ei în continuare, cum că am stricat petrecerea, că m-am făcut de râs și că am făcut-o de râs și pe ea.

— Uite ce e, n-o să te bag cu forța în apă dacă nu vrei, am zis eu. Dar pentru mine vara e atunci când faci baie. Toate zilele alea în care mama ta și cu mine ne duceam la plajă și stăteam în mâini în apă.

— Ceea ce e dezgustător. Știți prea bine ce era în apa aia.

Am crezut că se referea la canalizare — la deversările obișnuite din Long Island Sound.

— Fata aia despre care ați crezut că a fost răpită, a continuat ea, cum o chema?

Autumn Sanger a fost ultima persoană pe care fetele cu zambile au încercat să o salveze. Aveam treisprezece ani când prietena Larei a dispărut.

— De aia ți-e frică ție de apă?

Mi-a părut rău că îi spusese povestea aia. Callie reținea uneori fix ce nu-ți doreai, substituind astfel moralei inițiale una cu totul diferită.

— Nu mi-e frică, a zis ea. Dar în apă mai mor oameni.

Am simțit mirosul gumei mentolate pe care o molfaia cu îndârjire.

— Peste tot mor oameni, am zis eu atentă. Nu poți să te ferești peste tot.

— Doar pentru că-ți place ție să înoți nu-nseamnă că trebuie să-mi placă și mie. Copilăria ta n-a fost atât de perfectă. Ai uitat toate chestiile urâte.

— Uite ce e, domnișoara Știe-Tot. N-am uitat nimic. Doar că nici măcar chestiile urâte n-au fost atât de urâte. N-aveam nicio grijă pe lumea asta, nimic nu părea imposibil.

— Așa că ați decis să acuzați un bătrân oarecare că a răpit-o și să dați buzna în pivnița lui.

Am încetinit fără să mă mai obolesc să frânez. Era clar, Callie avea capsă pusă. Bucuria de a avea paisprezece ani.

— N-ai reținut cum trebuie povestea aia. N-am intrat niciodată în pivnița nimănui. Iar la el în casă n-am stat mai mult de cinci minute.

— Violarea domiciliului, a zis ea. Cred că l-ați speriat de moarte.

— Nu voiam decât să facem ce trebuie. N-aveam decât treisprezece ani.

— L-ați deranjat fără niciun motiv, a zis ea cu asprime în glas. Pentru că n-aveați nicio grijă pe lumea asta.

Pe moment păruse un motiv destul de bun. Țin minte că Lara nu se mai oprea din plâns. Autumn era prietena ei. Motivele noastre păreau să fie admirabile, ireproșabile chiar.

Nu i-am răspuns lui Callie, lăsând-o să se complacă în tăcerea glacială. După câteva minute însă, ea a fost cea care a încercat să reia conversația.

— Îți mai amintești cum o chema? a întrebat Callie încet. Chiar dacă n-ai cunoscut-o?

— Da. O chema Autumn Sanger.

Lara s-a întors plângând în ziua aia. Nici măcar nu și-a dat seama ce a întrerupt. Curtis o trăgea pe Joyce de coadă, dezmierdându-i șuvițele desprinse, dar i-a dat drumul atât de brusc, încât capul lui Joyce s-a dus din inerție într-o parte. Am văzut-o pe Joyce cum se chinuie să nu se încrunte în timp ce-și netezea părul pe spate.

— Ați auzit?

Larei îi tremurau buzele.

— Autumn Sanger a dispărut.

Curtis s-a ridicat dintre noi și ne-a lăsat singure pe canapea. Joyce a pipăit locul încălzit până atunci de fundul lui. Au flirtat toată dimineața, iar eu am tot încercat să-i întrerup. I-am trimis semnale constant lui Joyce, dar ea a ales să blocheze comunicarea telepatică.

— Cum adică? A fugit?

Curtis a luat-o ușor pe Lara pe după umeri. Chiar dacă nu mai auzisem până atunci de Autumn Sanger, a început să-mi bată inima nebunește. Se întâmplase ceva îngrozitor — îmi băgase sângele în priză.

— Lumea zice că a fost răpită, a zis Lara gâfâind, de parcă ar fi alergat tot drumul până aici.

Ventilatorul din tavan se învârtea încet deasupra, de parcă viața noastră nu avea nimic de-a face cu ce se întâmplase și mergea mai departe nestingherită, dar Joyce

a început să bâțâie din genunchi de parcă se pregătea să fugă undeva.

— Fetelor, mergeți în camera Rebeccăi, a ordonat Curtis.

— Ce? De ce?

Și pentru că nu ne-am mișcat de-acolo, Curtis a condus-o pe Lara în altă parte ca să poată vorbi între patru ochi. Însă ușile noastre erau atât de subțiri, încât puteam să auzim totul din hol. Curtis credea că Autumn fugise. Așa i-a zis Larei. Nu credea sub nicio formă că fusese răpită — Autumn le zisese la un moment dat că o să facă autostopul până în California. Dar Lara zicea că ar fi știut dacă fugea de acasă. Și, oricum, Autumn nu-și luase rămas-bun.

După care l-a adus în discuție pe domnul Hort, dar Curtis a zis că nu, în niciun caz.

Domnul Hort era un bătrân care locuia la noi în cartier. Toți auziserăm zvonuri cum că cheamă prostituate și le pune să se îmbrace în haine de copii. O fată de la mine din clasă mi-a zis că le văzuse la un moment dat dansând în curtea lui din spate. Sugeau suzete și aveau părul ondulat ca bebelușii.

— E prea bătrân și prea slăbit ca să fie periculos, a zis Curtis.

În clipa aia am simțit o mână pe umăr. Mătușa Bea ne privea din spate cu o expresie distrată. Era în continuare îmbrăcată cu tricoul în care dormise și care atârna pe ea acoperindu-i coapsele până la jumătate. Când și-a lipit urechea de ușă, i-am simțit respirația. Mirosea a fum de țigară.

— Nu-mi zice că-și dau papucii deja, a zis ea, după care a bătut în ușă adăugând: Vedeți că aveți public aici afară!

Joyce s-a înroșit la față instantaneu, în timp ce eu am încercat să-i explic despre Autumn, dar, în loc să-mi

ceară amănunte, mătușa ne-a trimis pe amândouă în camera mea.

— Trebuie să o contactăm, a zis Joyce în timp ce ne întindeam una lângă alta pe patul meu.

Stinsesem deja luminile în speranța că asta o să încurajeze fantomele și spiritele. Joyce m-a luat și m-a strâns de mână.

— Crezi că a luat-o domnul Hort?

— Întreab-o, i-am zis eu. Hai să o contactăm chiar acum.

— Autumn Sanger, am șoptit amândouă la nesfârșit, până când cuvintele noastre s-au topit și s-au făcut unul, până când vocile noastre s-au stins și a-nceput să ne doară gâtul.

Atunci am auzit în cap o șoptă clară.

— Pivniță, a zis.

Mi s-a ridicat și ultimul firicel de păr de pe mâini.

— În pivniță! Am strigat eu către Joyce.

— În pivnița cui?

M-am gândit o secundă și-am zis:

— În pivnița domnului Hort!

Și în clipa următoare eram acolo, în locul lui Autumn, încuiată în pivniță. Tremuram în întuneric, cu spatele lipit de cimentul aspru. Era frig. Mă ustura gâtul. Deasupra mea auzeam pași, lespezile scârțâind. După care a bătut cineva la ușa dormitorului meu.

Lara a aprins luminile și ne-a văzut întinse acolo.

— Rebecca, pot să te rog ceva? Am nevoie de setul tău de vânzări. Împrumut.

Joyce și cu mine mergeam din ușă în ușă cu cărți poștale pe care încercam să le vindem în vara aceea; le

comandai și le primeai prin poștă. Târâiam în fiecare după-amiază după noi un catalog greu și sunam la uși ca să le arătăm mai apoi mostre. Am sărit din pat ca să-i aduc Larei catalogul, nerăbdătoare să-i fiu de folos. Am crezut că voia să le trimită părinților lui Autumn o carte poștală plină de lumânări și cruci, dar Joyce a devenit suspicioasă. De ce îi trebuia Larei catalogul?

Lara n-a băgat-o în seamă.

— Și cum faceți de obicei? Sunați pur și simplu la ușă și le arătați broșura?

— E un catalog, nu o broșură, a zis Joyce.

— Le zicem că suntem de la Sunshine Sales Club, am explicat eu. Și-i întrebăm dacă nu vor să cumpere o carte poștală sau hârtie de împachetat cadouri.

De fapt, Joyce se ocupa de partea asta; avea un discurs foarte convingător.

— Nu ți-l dăm decât dacă ne iei cu tine, a zis Joyce.

— Îl aduc înapoi imediat.

— Doar dacă ne iei cu tine, a insistat ea, și uite-așa am ajuns în casa domnului Hort.

Lara ne-a pus să jurăm că n-o să-i spunem lui Curtis și că o s-o lăsăm pe ea să se ocupe de tot, iar orice s-ar întâmpla, noi n-o să călcăm înăuntru. Am mers pe stradă în jos și am cotit, am făcut stânga în intersecție, apoi am traversat spre casa cea albă și aranjată, cu o cutie poștală albastră pe peluza din față. Alături era un garduț proaspăt vopsit, și fix sub geamuri, tufe de gard viu. Gazonul era tuns și nici de pe acoperiș nu părea să fie căzută vreă bucată de șindrilă. Ne-am postat toate trei în ușă, ca un zid de jandarmi în miniatură. Ca niște fete cu zambile, pregătite să salvăm o alta, membră a aceluiași clan.

Lara a început să ne povestească despre Autumn, dându-ne detalii pe măsură ce ne apropiam de casa cu pricina. De genul: lui Autumn îi plăcea să se dea pe la ochi cu atât de mult tuș negru că părea că se uită la tine din fundul unui puț. Fuseseră cele mai bune prietene mai bine de doi ani. Făcuseră pase cu casete în cisternă, care era holul liceului, unde se întâlneau metaliștii s-o ardă aiurea. Lara s-a plesnit ușor peste ochi ca să se oprească din plâns, moment în care i-am simțit durerea până-n măduva oaselor.

Stăteam pe pragul de la intrare și Lara a sunat la ușă. Ușa s-a deschis. Domnul Hort stătea în fața noastră.

Era scund și subțirel și vorbea domol, cântat, improșcând cu salivă:

— Da-a? Cine e?

Ne privea tăios pe sub sprâncenele lui negre și stufoase. Lara ținea catalogul în mâini și, deși Joyce o învățase tot discursul, n-a scos o vorbă. Îl privea fix, fără să zâmbească. Am atins-o, apoi am bătut-o pe umăr. Nu știam ce să fac; m-am gândit eu că s-ar putea să înceapă să se bâlbâie. În clipa aia Joyce a făcut un pas în față și a zis cu căldură:

— Bună ziua. Suntem de la Sunshine Sales Club și ne întrebam dacă nu cumva — moment în care Lara a început să se sufoce de parcă cineva ar fi strâns-o de gât.

Felul în care horcăia era absolut înfiorător, pentru o clipă am crezut că moare acolo.

— Apă, a cârâit ea, apucându-mă de umăr. Apă.

Apoi s-a aplecat și i-am simțit unghiile intrându-mi în carne.

Domnul Hort a belit ochii speriat și s-a dus în casă după apă. După ce a dispărut, Lara și-a revenit, nu fusese decât un tertip.

— Voi rămâneți aici, ne-a șoptit ea, punându-i lui Joyce catalogul în brațe.

După care a deschis ușa și a dispărut pe hol, lăsându-ne singure acolo în prag.

— Nu ne-a spus, lui ce-i zicem când se întoarce cu apa? a zis Joyce în șoaptă.

— Nu știu. Îl ținem de vorbă.

Dar nu s-a întors niciunul dintre ei. Eram sigure că trecuseră deja mai bine de două minute. Au început să ne transpire palmele și să ne ardă fețele. Joyce a dat să pună mâna pe clanța de metal.

— Nu. Nu face asta, am zis eu, dar era prea târziu, Joyce deschisese deja ușa.

Primul lucru pe care l-am băgat de seamă a fost mirosul, mirosea a medicamente, un fel de sirop de tuse combinat cu spray antifungic. Mirosul prostituatelor, mi-am spus eu, iar când am ridicat capul să mă uit în jur, am avut impresia că din clipă-n clipă trebuie să apară o femeie matură îmbrăcată în niște pantaloni scurți minusculi și-un tricou de copil.

— Joyce, am strigat-o eu în șoaptă în timp ce mă țineam după ea. Joyce!

Mă simțeam de parcă ni se făcuse o vrajă, de parcă cineva ne ademenea înăuntru, adânc, tot mai adânc, de unde în curând avea să fie prea târziu să mai putem scăpa. Acum eram în hol, în secunda următoare eram deja în camera de zi, care avea niște draperii albastre în geamuri.

Atunci am auzit ceva foșnind. Era el. Am crezut că leșin.

— Unde-i fata aia bolnavă? Ce-aveți de gând aici? a întrebat el autoritar, făcând să dispară tonul domol, cântat.

Într-una din mâini ținea o cană. Ne-a luat în vizor cu ochii lui înspăimântători, închiși la culoare.

Eu m-am uitat prin cameră. Am reperat o veioză din sticlă și o păpușă sculptată cu capul ascuțit care mi-a amintit de voodoo. Am întins degetele. Mă gândeam să apuc ceva cu care să-i dau în cap. La tâmple, mai exact. Sau în ochi.

Am auzit trântindu-se o ușă, iar când domnul Hort s-a întors să se uite, am profitat de ocazie și am strigat:

— Autumn! Autumn! Autumn!

Joyce mi s-a alăturat, iar domnul Hort ne-a privit oripilat sau cu ură, cu frică — nici n-aș putea spune exact.

Chiar dacă nu ne-a alungat spre ușă, în cele din urmă ne-am întors și am zbughit-o afară.

— Zâmbiți, vă rog! am zis eu în timp ce fixam fața lui Callie cu aparatul de fotografiat la ochi.

Callie a ridicat mâinile deasupra capului și s-a întins leneșă, fără să zâmbească, iar eu am apăsat declanșatorul. Stăteam la soare în grădina doamnei Romero, era un iulie târziu — mănunchiurile de lavandă erau pline de albine, prin tufe ciripea o vrăbiuță. Am făcut șapte sau opt fotografii în vreme ce Callie s-a uitat tăcută în obiectivul aparatului, iar când am terminat nu m-a întrebat cum a ieșit, ci a vrut să vorbim despre Autumn.

— Crezi că a făcut asta ca să vorbească lumea despre ea? Un fel de a cerși atenție?

De atunci, din ziua în care am crezut că a fost să înoate, subiectul ăsta a tot apărut în discuție. Am crezut că e un truc, felul ei de a evita din start cicăleala în legătură cu lecțiile.

— Nu cred, am răspuns eu închizând aparatul. Au zis că era beată și că a fost o decizie de moment.

— Totuși, n-a lăsat niciun indiciu. Imposibil să nu fi vrut să spună lumii ceva.

— Poate au fost și indicii, dar nu le-a văzut nimeni la început.

Callie și-a trecut picioarele goale prin iarbă, legându-le încet înainte și înapoi.

— Nici măcar prietenii ei?

— Prietenii ei au crezut că a fost răpită. Nu le-a spus nimic. De-aia s-au și dus în număr atât de mare în pădure și peste tot, ca s-o caute.

— Dar Autumn știa să înoate, nu-i așa?

M-am uitat la pistruii lui Callie, care se înmulțeau vara. Părul ei strălucea în bătaia soarelui. Între sprâncele maro-deschis, un semn de încruntare. N-am vrut să-i dau apă la moară, dar am dat din cap că da. Autumn știa să înoate.

Pe lângă chestionarul despre Autumn, eu și Callie am mai vorbit despre subiectele ei preferate din vara aia. Conservarea. Amenințarea încălzirii globale. Trei zile pe săptămână făcea voluntariat la rezervația naturală, așa că în fiecare seară, în timp ce-și curăța bocancii de noroi, mă puneam la curent în legătură cu țestoasele de uscat și broaștele de pădure pe care le inventaria pentru studiile lor. Pe când valul de căldură din iulie s-a încins și mai tare în august, Callie a trecut la populațiile de pești care mor, explozia de alge și numărul speciilor pe cale de dispariție în continuă creștere. Am convenit să facem dușuri nu mai lungi de trei minute, am cumpărat un container nou pentru compost, iar Callie a insistat că preferă să meargă cu bicicleta la prietenii ei decât să irosesc eu combustibilul. Așteptam să cedeze și s-o văd cum pornește aparatul de aer condiționat, dar canicula nu părea

să o afecteze, dimpotrivă — stătea ghemuită în curte și aduna frunze. Mă uitam la ea din bucătărie cum măsoară metodic trunchiul unui copac și eram impresionată, dar în același timp mă și intriga — cât mai putea s-o țină așa?

În ultima săptămână din vacanță s-a dus să stea la Bea, mătușa mea. Așteptase toată vara ieșirea asta, iar înainte să plece a listat de pe internet câteva rețete cu afine, sfeclă și mere — alimente despre care se spune că ar face bine dacă suferi cu plămâni. Mătușa mea fusese diagnosticată cu emfizem pulmonar cu mulți ani în urmă și chiar dacă nu eram cine știe ce apropiate, m-am simțit obligată să cultiv relația ei cu Callie.

Bea nu avea nicio fotografie a lui Curtis în casă, nu la vedere, cel puțin, iar în timp îmi lăsase impresia că nu vrea să vorbească despre fiul ei. Îi aruncase toate lucrurile, păstrând doar patul lui de o persoană de sub fereastră. Patul în care avea să doarmă Callie, în camera care fusese cândva a lui Curtis. Callie și-a lăsat lucrurile pe podea oftând — n-o deranja nicidecum. Voia să mă duc acasă și să nu-mi mai fac atâtea griji.

— Să-mi fac griji e plăcerea mea, am tachinat-o eu, dar ea îmi făcea deja cu mâna.

— La revedere! a strigat Callie. Paa! a zis ea cântat.

Nu voiam să o las acolo, dar era vorba doar de o săptămână.

Fără Callie casa era pustie. Am dat drumul la radio, iar mai pe seară, în timp ce băteam albușuri de ou într-un castron, la televizor. Era luna în care învățam să fac macaroni, minusculele delicatese franțuzești. Însă, în ciuda eforturilor mele, truda din bucătărie nu-mi era răsplătită. Când am încercat să bat amestecul și să-l torn în același timp, m-am ars cu sirop de zahăr ars. M-am spetit nopți

întregi și după-amiezi la rând, dar cu fiecare tavă era din ce în ce mai rău. Ba se crăpa învelișul, ba ieșeau pline de cocoloașe, ba turtite. Arătau ca niște pietre maro și urâte. De jenă, mă simțeam obligată să le mănânc, de parcă în felul ăsta nu ar mai fi reprezentat o risipă. Într-o după-amiază, pentru că n-am fost atentă, am spart un castron plin cu zahăr ars întărit. Și, în loc să strâng cioburile, am mai băgat în gură un macaron.

Trebuia să ies din casă, să scap de mirosul de zahăr ars, așa că am sfârșit prin a conduce la întâmplare, până am ajuns în centru, unde m-am plimbat și m-am holbat la vitrine. Am intrat în buticuri și în magazine de cadouri în care ardeau lumânări scumpe de soia; m-am oprit în galeria de artă modernă, unde, într-un colț, am stat să mă uit la o sculptură făcută din lumini roșii. Chestia e că, atunci când trăiești printre bogățani, gusturile și obiceiurile lor încep să te râcăie și pe tine, și-ncepi să-ți dorești și tu lucruri. De exemplu, voiam ca pereții noștri să aibă aceeași nuanță de gri, să cumpăr una dintre sculpturile alea, dar îmi doream și bluza de mătase expusă în vitrină, cea care costa mai mult decât laptopul meu. Mă întrebam cum de rezistă toate magazinele astea, cum de nu dau faliment cu așa prețuri piperate, dar doctorul Rick ne repeta mereu că oamenii au bani aici. Totuși, începând cu luna mai, programul nostru de lucru a fost destul de peticit. Am avut mai puțini pacienți, motiv pentru care la ultima ședință am fost avertizați că s-ar putea să ne trezim cu niște ore în minus la sfârșitul lunii. Cică, atunci când nu avem pacienți, ar trebui să-i sunăm chiar noi și să le reamintim de consultul periodic. Dar faza e că dintotdeauna pacienții cei mai înstăriți au fost și cei care s-au plâns de tarifele prea mari, ei au făcut gura

mare, vezi Doamne, și-au renovat casele și acum sunt *faliți*. Nu știam ce are de gând să facă doctorul Rick în privința asta, așa că ne întrebam dacă o să suportăm toți consecințele sau doar unul dintre noi, săracul, care o să rămână fără serviciu.

Am ținut-o așa până la capătul aleii, unde își etala marfa patiseria franțuzească și unde am stat și-am contemplat niște macaroni cu învelișul spectaculos și pastelat. Apoi am văzut ieșind cu o sacoșă mare albă și o expresie satisfăcută pe chip un bărbat durduliu încălțat în pantofi tip brogues⁸. Am atins locul în care mă arsesem și i-am zâmbit în treacăt. Să fi fost un „bărbat-portal“? Un iubitor de macaroni? A trecut pe lângă mine fără să mă privească. După care mi-am auzit numele, o voce puternică de fetiță mă striga.

Dallas avea în fiecare mână o pungă de cumpărături. A rânjit și s-a apropiat de mine. Avea maioul ridicat deasupra buricului și își adunase părul într-un coc. N-o mai văzusem pe Dallas în vara aia, cel puțin nu de când a început Callie să meargă cu bicicleta peste tot; și dat fiind că apartamentul nostru era atât de mic, să o invit la noi nu părea să fie neapărat o variantă.

— Dallas, ce bine arăți! am exclamat eu. Ce mai faci?

Mi-a zis că face cumpărături pentru reînceperea școlii. Ella era într-un magazin, încă proba niște blugi. A ridicat pungile și s-a apucat să-mi enumere ce și-a cumpărat — lănțișor, pulover, cercei —, dar curând i-a pierit zâmbetul și s-a oprit să mă-ntrebe:

— Callie e bine?

Mi-a povestit că i-a tot scris, iar Callie nu i-a răspuns.

⁸ *Brogues* — tip clasic de pantofi din piele, cu mici perforații decorative pe vârf.

— S-a dus în vizită la niște rude săptămâna asta, am zis eu. S-ar putea să nu prea aibă semnal.

Vorbisem cu Callie cu câteva ore în urmă fără nicio problemă, dar a părut o explicație plauzibilă, căci Dallas a răsuflat ușurată.

— Am crezut că poate mă ignoră, a zis ea, zâmbind de parcă ar fi fost o ipoteză complet ridicolă, după care s-a uitat amuzată în pungile de cumpărături.

Dallas era mai robustă decât Callie sau Ella; era puternică și avea o constituție athletică, dar când lăsa capul în jos puteai zări o umbră de gușă.

— Sunt sigură că nu te ignoră. O să-i spun eu să te sune.

— Să-i spunei și că ne e foarte, foarte dor de ea. Și că abia așteptăm să se întoarcă.

Am întrebat-o pe Dallas ce planuri avea în weekend și mi-a zis că se duc cu barca pe undeva prin insulele Thimble.

— Aș fi chemat-o și pe Callie, dar știu cum face când aude de apă.

În ochii ei a strălucit o scânteie — de înțelegere, am sperat eu, și nu de milă. Câte experiențe de neprețuit la care Callie dădea cu piciorul!

— Știe să înoate, am zis eu exasperată. Doar că nu vrea. Nu pot să-mi explic.

— Cred că îi e rușine, a zis Dallas. Practic, la toate lucrurile se pricepe perfect, dar la înotat...

Dallas și-a ciupit buza de jos, apoi a continuat:

— Un adevărat dezastru.

— Trebuie doar să exerseze, am zis eu. Dar nu vrea să meargă la cursuri.

— Eu și Ella am încercat să o învățăm. A fost de parcă încercam să scufundăm o pisică în apă.

— Deci chiar ați reușit s-o convingeți să înoate? am întrebat eu, amintindu-mi de ziua în care avea costumul de baie ud.

— O singură dată. Luna trecută. Nu i-a ieșit prea bine. Dar nouă nu ne păsa cum îi iese; nu era ca și cum făceam poze.

— Măcar ați reușit s-o băgați în apă. Eu nu pot să mă laud nici măcar cu asta.

— N-am fi lăsat-o să pățească nimic, dar nu voia să aibă încredere în noi.

Dallas avea felul ăsta sigur și încrezător de a vorbi care te făcea să uiți că are doar paisprezece ani. Era atât de calmă încât ar fi putut fi prezentatoare TV.

— Callie are încredere în voi, am asigurat-o eu. Știe că-i purtați de grijă. Tu și Ella chiar ați ajutat-o atunci când cu fata aia îngrozitoare de la școală.

— Robyn, da, *aia* era o ciudată, a zis Dallas jucându-se cu un cercel.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— Cred că aș fi luat-o la goană dacă aș mai fi văzut-o.

— Tot ce contează e că ați fost lângă ea când a contat. Asta-i cel mai important.

— N-a fost cine știe ce, a dat Dallas din cap. Nimeni n-o înghițea pe Robyn.

— Păi, dacă făcea ce-a făcut, cine s-o înghită?

— Asta i-am spus și lui Callie, a strâmbat Dallas din nas într-un mod simpatic. Doar că ea nu-nțelege ce se poate întâmpla atunci când cineva te urăște.

— Bănuiesc că acum înțelege, i-am spus eu lui Dallas, plină de gratitudine. Acum e pătită.

A doua zi, mătușa Bea m-a sunat la serviciu.

— Nu mă descurc, a zis ea. Va trebui să vii să ți-o iei acasă.

Așa că am condus până în Cansdown, în cartierul în care am copilărit, și până când să deschid ușa din față a casei din prefabricate, construită pe un singur nivel, în care locuia Bea, m-am tot pregătit să dau peste ce-i mai rău — Bea, pe jumătate moartă, înconjurată de echipajul de la salvare, iar Callie stând plânsă toată într-un colț. Dar Bea mânca chipsuri din cartofi în fotoliul ei, cu masca de oxigen potrivită în nări, cât despre Callie, ea nici măcar nu era acolo.

— A ieșit cu bicicleta, a zis Bea cu nonșalanță.

Și eu, care făcusem tot felul de schimburi și aranjamente ca să pot pleca de la serviciu chiar atunci, după ce am vorbit cu Bea la telefon, crezând că trebuie să se fi întâmplat ceva cu adevărat grav. Uitasem că mătușa mea nu știa ce înseamnă să ai un serviciu la care chiar ai o sumă de responsabilități foarte clare.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu.

— Ți-am zis, a răspuns Bea oftată. Nu mă descurc cu ea. Iau șaisprezece feluri de medicamente. Să te văd pe tine cum ai grijă de un copil când trebuie să iei atâtea pastile.

Bea avea obrajii supti, iar când se încrunta, arăta deopotrivă ca un schelet și ca un copil. Părul îi atârna până la umeri în smocuri inegale, și chiar dacă nu avea decât cincizeci și ceva de ani, arăta mai degrabă de șaptezeci. În ciuda aspectului ei însă, nu mă mai puteam raporta la ea ca la un adult. Era mai degrabă un monstruleț jalnic cu care nu te puteai înțelege. În consecință, am încercat să-mi compun o mină cât mai înțelegătoare cu putință.

— V-ați certat? am întrebat-o eu.

— I-am spus că trebuie să plece și nu i-a căzut bine. N-ar fi trebuit s-o lași aici atât de mult.

— Așa e, am zis eu încet. Dar abia aștepta să vină aici și să stea cu tine.

— Ei bine, nu-i momentul, a zis Bea. Eu n-am cerut nimănui așa ceva.

Nu asta am vrut să spun, că *ar fi fost* dorința ei. Am sunat-o pe Callie, dar n-a răspuns, iar Bea a dat drumul la televizor de parcă nici n-avea de-a face cu ea. Bea și Curtis au locuit cu mine și cu mama până când am împlinit eu paisprezece ani, și am înțeles încă de pe-atunci cât de iresponsabilă și de jalnică poate fi. S-a mutat aici după ce, într-un final, a reușit să țină de un serviciu suficient de mult încât să-și poată permite o chirie, dar în ultimii șase ani a fost prea bolnavă ca să poată lucra, așa că a dus-o bazându-se tot pe mama și pe ajutorul social.

— E plecată de mult?

— Nu știu, a zis Bea. O oră?

Am făcut-o să promită că, în cazul în care Callie se întorcea înaintea mea, mă sună în secunda doi, apoi am sărit în mașină, încercând din răspuțeri să nu intru în panică. Aveam să mă plimb încet prin cartier, iar când aveam s-o repererez, îmi propusesem să nu fac prea mare caz din asta, să plâng sau să dau vina pe ea. Avea paisprezece ani — putea să dispară și ea o oră ziua, în amiaza mare, chiar dacă nu răspundea la telefon, singura chestie la care am ținut mereu. În orice caz, Cansdown era un loc destul de sigur, chiar dacă nu la fel de sigur ca Pembury. Uneori, telefonul lui Callie rămânea pur și simplu fără baterie. Sau nu-l auzea sunând. Am condus mai departe spre sud pe străzile șerpuitoare ale suburbiei, apoi m-am îndreptat spre faleză, și când am realizat că nu părea să dau de ea nici acolo, am strâns volanul mai tare între degete.

Nu departe de casa domnului Hort am trecut cu mașina pe lângă un loc pe care era să nu-l recunosc. Pe terenul viran pe care mi-l aminteam răsărise acum un imobil dintre cele așa-zise pe trei nivele. Cu douăzeci de ani în urmă nu erau decât buruieni și cioburi de sticlă în locul în care Joyce și cu mine am ajuns-o din urmă pe Lara, asta după ce-o luaserăm la sănătoasa din casa domnului Hort.

— Tâmpitelor, a țipat Lara. Am crezut că trebuie să mă mai întorc și după voi.

Ne-a prins de gulere și ne-a tras să ne îmbrățișeze. Gâfâiam, eram voioase și roșii în obraji amândouă. M-am aplecat către Lara, uitând că Autumn era dispărută în continuare. Uitând că noi, cele trei, ar fi trebuit să fim de fapt patru. În îmbrățișare ne-am călcat una pe alta pe pantofi, gleznelor ni s-au atins reconfortant, după care Lara și-a aprins o țigară și a tras din ea cu nerăbdare.

— Am verificat pivnița și toate cele.

Lara și-a dat părul ei roșu și transpirat după ureche, apoi a continuat.

— Autumn nu era acolo, nici vorbă.

— Ar fi putut s-o ducă în altă parte.

Ar fi putut s-o omoare, m-am gândit eu. Apoi m-am uitat la Lara. Oare i-am auzit gândurile?

Am luat țigara când mi-a pasat-o și-am pufăit primul fum, simțind un amestec de mândrie și senzația că aparțin unui grup; eram parte din această tragedie îngrozitoare. Ce proastă am fost, cât de proști pot fi copiii! Tânjind după emoții care nu sunt ale lor: disperare și amărăciune. Crezând că un dezastru o să-i facă oameni mari — ca un fum de țigară sau un gât de vin.

La cincisprezece minute după ce m-am întors acasă la Bea am auzit deschizându-se ușa de la intrare. Bea se uita în continuare la televizor, complet indiferentă, în timp ce eu îmi rodeam unghiile, un tic nervos mai vechi. Callie și-a târșăit șlapii prin hol, apoi s-a oprit în pragul camerei de zi, holbându-se la amândouă cu ochii ei limpezi, deschiși la culoare. Era roșie în obraji și transpirată de la mersul pe bicicletă, iar eu am absorbit toate detaliile care îmi lipsiseră în ultimele zile. Felul în care rădăcinile firelor ei de păr creșteau din frunte, aproape țepoase, înainte să se onduleze și să se lase date pe spate. Cicatricea care îi brăzda genunchiul, cu care s-a ales după ce-a căzut de pe trambulină în sala de sport a școlii. Unghiile degetelor de la picioare, vopsite albastru bebeluș, și umerii ei lați și pistruiați care încăpeau la fix sub brațul meu.

— Unde naiba ai fost? Unde naiba?

Callie și-a încrucișat brațele și m-a privit în ochi.

— Am fost cu bicicleta.

— Nu mă descurc cu tine, a zis mătușa Bea ca să-și ia de-o grijă. Nu mai pot să am grijă de copii.

Callie a tresărit, apoi a întors capul, de parcă s-ar fi pregătit să primească o nouă lovitură. Și-a tras o șuviță de păr peste obraz, moment în care eu i-am aruncat o privire mătușii Bea, care părea să nici nu mă bage în seamă, continuând să fâșâie punga de chipsuri în poală. I-am făcut semn să tacă.

— Mi-ai lipsit atât de mult, am zis eu, trăgând-o pe Callie lângă mine să o pot îmbrățișa. Nu poți să dispari așa.

Corpul ei subțire era fierbinte și rigid. M-a bătut pe spate, apoi s-a tras înapoi.

— Ai venit să mă iei acasă?

— Bea nu se simte prea bine, așa că m-a sunat, i-am explicat eu. Te-am căutat cu mașina prin împrejurimi. De ce n-ai răspuns la telefon?

— Nu l-am auzit, a zis ea.

Apoi a privit-o pe Bea cu vădită frustrare. Mătușa mea a mai băgat un chips în gură în timp ce Callie s-a întors pe călcâie și a ieșit din cameră.

— Nu i-ai spus că o trimiți acasă? am întrebat-o eu după ce am auzit ușa de la dormitor trântindu-se.

— Ba i-am spus, a ripostat Bea.

— Ei bine, mie mi s-a părut că nu prea știa.

Simțeam în mine un soi de răutate crescând.

— Câți bani ți-au mai rămas?

Îi dădusem lui Bea un plic cu bani care ar fi trebuit să acopere ce consuma Callie în săptămâna respectivă, dar dacă o trimitea acasă, putea foarte bine să returneze suma rămasă.

— S-au dus, a zis ea acrită.

Am plecat fără să-mi mai iau rămas-bun. Când a ieșit și Callie din casă, am luat-o de umeri.

— Ești bine, Callie?

N-a zis nimic.

— Știu că e greu, dar n-ar trebui s-o iei personal.

Am pus cât de multă compasiune am fost în stare:

— Știi că suferă și că nu e cea mai fericită persoană.

Afară era soare, Callie a clipit spre mine, după care a dat din cap de parcă nici măcar n-ar fi meritat să vorbim despre asta.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #4 Către Rebecca/De la Callie

Rebecca, mai ții minte că atunci când aveam cinci ani a fost o vreme când n-am putut să dorm? Stăteam la bunica Susanna și la bunicul Pat, iar noaptea o așteptam pe mama să vină. Așteptam să aud sunetul cheilor, să deschidă ușa dormitorului și să o văd în întuneric, jacheta ei încă păstrând mirosul de aer proaspăt:

— Ce faci, nu dormi?

Uneori mă lăsa să mă ridic și eu îi arătam cum m-a-nvățat bunicul să fluier printre dinți sau vreo zgaibă pe care mi-o făcusem la mână. Alteori îmi povestea ea, îmi spunea cum stăteau lucrurile. Îmi spunea despre buburuze și viermi și despre tunelele subterane, dar eu nu mă speriam. Voiam să știe că nu mi-e frică. O așteptam în fiecare noapte și mă holbam în întuneric până când auzeam cheia în ușă. Atunci puteam să mă liniștesc. Voiam să merg cu ea.

Bunica și bunicul mă auzeau prin pereți. Mă auzeau vorbind și mă întrebau ce s-a întâmplat. Au zis că inventez și că râd de ei. Eu am țipat, ei m-au trimis în camera mea. Am crezut că mama n-avea să mai vină după asta. Doar că în noaptea aia am așteptat și-am tot așteptat, și într-un final a venit. Apoi bunica s-a îmbolnăvit și ai venit tu.

Mai ții minte când ai aflat despre vizitele mamei și ai vrut să vorbești cu mine? M-ai privit fix în ochi și m-ai întrebat ce-mi zisese și cum arăta. Se vedea de la o poștă că încercai să nu te entuziasmezi prea tare, așa că am decis să nu-ți spun că mama purta jacheta ei obișnuită și ți-am zis că purta o rochie lungă, scli-pitoare, că avea pantofi argintii și era acoperită cu un voal. La care tu m-ai întrebat dacă nu poți să rămâi să dormi cu mine în noaptea aia.

Țin minte cum îmi curățai dinții cu ață dentară și cum îmi citeai povestea mea preferată despre iepuri, după care te întindeai pe fotoliul extensibil din camera mea. Uneori, când stăteam unde am stat înainte și mama era la orele de la seară, dacă se-ntâmpla să visez urât, tu erai cea care venea și stătea cu mine în camera mea. Într-o noapte te-am auzit respirând și a fost ca atunci, demult, și m-am zăpăcit, că nici nu mai știam unde sunt. Am crezut că dacă mă uit într-o parte am să dau de raftul albastru, plin de abțibilduri, și, puțin mai încolo, de dulapul de haine pe care era desenat un câine galben. Dar când m-am uitat, de fapt nu erau acolo, și-abia atunci mi-am adus aminte că sunt într-o altă cameră, în care chiar și fereastra era în altă parte. Și m-am tot foit fără să adorm, până când, la un moment dat, o voce m-a întrebat:

— Ești bine?

Și eu m-am ridicat în capul oaselor:

— Mamă?

— Sunt Rebecca.

M-am întins la loc și salteaua a scârțâit sub mine. M-am uitat la micile crâmpoie de lumină care se vedeau pe sub ușă și am așteptat să-i aud pașii, apoi sunetul cheilor. Știam că și tu o aștepti.

— Uneori întârzie, am zis eu.

— Atunci când o vezi... e fericită?

— Da. Se hlizește.

— Câteodată așa îmi place și mie să mi-o imaginez, ai zis tu.

După care ai început să-mi spui că, dacă ar fi fost un alt an și tu și cu mama ați fi fost încă în liceu, ați fi stat fix în camera asta și ați fi ascultat muzică. Mama ar fi stat unde stăteam eu și tu ai fi stat pe fotoliul extensibil, și când mama ar fi adormit, tu te-ai fi uitat pe fereastră la fix aceeași bucățică de cer.

— Mi-e dor de ea, ai zis.

— Trebuie să aștepti să auzi sunetul cheilor.

— În regulă.

Țin minte că mă uitam pe fereastră și am început să transpir. Am tras de gulerul bluzei de pijama și păturica mi-a alunecat pe jos. Mama nu venise. Știam cât de tare îți doreai să o vezi și simțeam cumva și cât de mult te-ai străduit. Ai fost singura care m-a crezut, iar atunci când m-ai întrebat despre mama, a sunat de parcă mă vedeai mai bătrână și mai înțeleaptă decât toți oamenii pe care i-ai cunoscut până în acel moment. Am simțit cât de importante erau pentru tine răspunsurile pe care le dădeam, dar în acel moment mama nu era acolo, iar eu mă simțeam ca de fiecare dată când mințeam sau când încercam să păcălesc pe cineva.

O transpirație de gheață. Îmi venea să te dau afară din camera mea, de parcă din cauza ta nu venise mama. M-am întins după întrerupător și am auzit abajurul zdrăngănind.

— Ce s-a-ntâmplat? ai clipit tu.

— Nu vine.

— Of, scumpo...

Și ai continuat să respiri așa multă vreme, iar când ai vorbit din nou, vocea ta a sunat tenebros:

— Poate că dacă ne culcăm o să ne apară în vis. Și după ce ne trezim, ne povestim una alteia tot ce ne-a zis ea.

Cred că atunci am realizat, când aveam doar cinci ani, că nu pot să fac ce-mi cereai tu să fac. Să mințim amândouă și să ne prefacem. Atunci am înțeles că ce-am simțit înainte a fost o minciună — o minciună pe care mi-o repetam singură. Mama nu avea cum să vină, pentru că nu venise nici până atunci. Era moartă, moartă și-ngropată. O știa toată lumea. N-am stins lumina mult și bine, și nici tu nu mi-ai zis să o sting. Atunci am hotărât să nu mai mint niciodată, nici pe mine însămi, nici pe altcineva.

Dar apoi m-am răzgândit. Se-ntâmpla Crăciunul trecut, după ce am primit următorul mesaj de la Robyn:

De la: R.Doblak@sparkon.com

Către: C.Mckenzie@chronomail.com

Subiect: RE: RE: Dormi?

Data: Dum 28 decembrie 2008, 23:18:02

Deci stăteam eu în pat de vreo optișpe ore când o apucă pe maică-mea: CE SE-NTÂMPLĂ AICI, E CUMVA UN CONCURS DE HOLBAT ÎNTRE TINE ȘI TAVAN? Și eu îi zic că MĂ DAU BĂTUTĂ!!!! NU MAI SUPPORT SĂ VĂD LUMEA!!! Și dup-aia îmi aduc aminte de tine și de faza cu ketchupul și mă simt un piculeț mai bine. Chestia e că oamenii ne aruncă o privire și cred că ne știu deja toate secretele, asta chiar înainte să ne cunoască sau ceva, știu ei tot, așa. Bleah! *Vomită* Vaaai, săraca Robyn. Mai bine aș fi Evil (Rea) ca tine sau, cine știe, ca un Pitbull. Orice, numai să nu mă mai simt atât de patetic.

Îi zic maică-mii că, dacă ne-am fi luat un câine, nu m-aș mai fi simțit atât de nașpa, și ea:

— Robyn, ce-am vorbit noi? Tatăl tău glumea.

Și eu știu, dar totuși. A fost ideea lui tata. Când era deja foarte bolnav ne zicea că o să găsească el o soluție să se întoarcă. Se reîncarnează într-un câine sau intră în corpul unuia, nu contează. Zicea că treaba noastră o să fie să-l luăm dintr-un magazin de animale și să-l strigăm Tati. Să-l hrănim cu o grămadă de fripturi și să-i dăm drumul la televizor când joacă Mets. În timp ce el n-o să facă altceva decât să se-ntindă prin casă cât e ziua de lungă, să păzească familia, și atunci m-am prins că-i o glumă, dar mi-am jurat că așa o să fac.

xoRobyn

12 septembrie 2009

La cea de-a noua aniversare de la moartea lui Joyce, care a picat într-o sâmbătă, am pregătit tufa de trandafiri, bulbii de zambile și le-am urcat în portbagaj alături de un mic hârleț, după care m-am întors înăuntru și am făcut friganele.

Era unul dintre felurile favorite, iar eu am prăjit pâinea în unt, așa cum mă învățase Joyce. Mirosea a scorțișoară și a dimineți leneșe de duminică, cu Joyce stând lângă aragaz într-un tricou larg, tăind pâinea în bucățele pe care să le poată lua Callie cu degețelele ei. Preferam în continuare aroma banală și dulce a siropului artificial de arțar, așa că am strâns de recipient și am văzut același torent maro și greoi revărsându-se peste felia mea. Doar că nu prea mi-era foame și n-am luat decât vreo două îmbucături.

Abia pe la opt am bătut la ușa lui Callie. Încă dormea, ghemuită adânc sub așternuturi. Am aprins becul și am ezitat în prag în timp ce ea a clipit de câteva ori cu ochii cârpiți de somn.

— Bună, scumpo. Am făcut pâine prăjită în ou.

— Nu pot să mă mișc, a gemut ea.

— Ești obosită?

— Cred că sunt bolnavă.

Am intrat în camera ei și i-am pus o mână pe frunte. Avea pielea rece și ușor poroasă, de parcă o frecase cineva cu o mână de nisip pe dedesubt.

— Ce te doare? am întrebat-o eu.

— Tot. Stomacul. Nu pot să mă ridic.

S-a strâmbat și a închis ochii de parcă ar fi imitat un muribund, pe cineva suferind de o boală îngrozitoare. Ciumă sau, poate, variolă. Când era mică, Callie se prefăcea uneori bolnavă ca să o bage lumea în seamă. Ba o durea degetul de la picior, ba urechea, ba cotul. Odată s-a plâns că o doare părul. Joyce o mângâia mereu pe cap și făcea din asta o mare chestie, ba chiar îi dădea bucățele de bomboană prefăcându-se că sunt doctorii.

— Dumnezeu, am zis eu. Te doare tare?

— Îhî.

— Arată-mi unde te doare stomacul.

Callie a arătat vag cu mâna deasupra așternuturilor.

— Te doare în partea dreaptă jos? Ar putea fi apendicită.

— Nu.

— Mă duc s-aduc termometrul, am zis eu, încercând să mă grăbesc, de parcă fiecare secundă ar fi contat.

Cât a ținut Callie termometrul sub limbă m-am mai uitat și eu prin camera ei. Rafturile de deasupra biroului erau pline de conuri de pin, păstăi de semințe, crenguțe și scoarță de copac. Pe raftul de sus era o cutie fără capac plină cu pene, apoi, alte câteva mai mici, în care se puteau vedea tot felul de protuberanțe greu de identificat, pe care le adunase în rezervație. Unele chestii aduceau a

faguri de miere, altele erau pur și simplu gri și țepoase. Totul era etichetat, iar eu știam că fiecare specimen fusese selectat și poziționat cu foarte mare atenție, conform unui înalt și complex principiu științific pe care eu oricum nu l-aș putea înțelege niciodată.

Termometrul a bipăit. Callie n-avea temperatură.

— Dă-mi voie să-ți iau pulsul, am zis eu, încercând să o consolez.

I-am ținut încheietura flască în mână și am numărat uitându-mă la ceas. Pulsul era normal.

— Hmmm. Un pic cam mare, am zis eu. Așa se și simte?

— Da.

— Încearcă să te relaxezi un minut. Mă duc să-ți fac o cană de ceai, o să-ți liniștească stomacul.

Am pus laolaltă pe o tavă o farfurie cu friganele, două Tylenol și o ceașcă de ceai de ghimbir. M-am gândit o clipă dacă nu cumva ar binedispune-o câteva bombonele albe și roz din rădăcină de lemn-dulce, din cele pe care Joyce le folosea pe post de doctorii, dar oricum n-aveam în casă, așa că tot ce-am putut să fac în plus a fost să-i pun încă o linguriță de zahăr în ceașcă. Speram că, dacă îi acord suficientă atenție, o să putem pleca spre Cansdown înainte să se facă zece.

Când i-am întins tava, Callie s-a ridicat în fund. Purta același tricou boțit pe care-l purtase și cu o zi în urmă. Pe față era Jimi Hendrix călare pe o placă de snowboard. Dăduse pe el trei dolari, îl luase de la un magazin second-hand și nu mă lăsa nicidecum să i-l spăl. Era abia de două săptămâni la liceu și încerca să pară enigmatică. Prea grozavă sau cinică sau obosită ca să se îmbrace în culorile liceului la prima adunare școlară.

— N-are niciun sens, mi-a zis ea când am adus în discuție spiritul liceului. Cui îi pasă în ce culoare mă îmbrac?

Acum s-a uitat la pâinea mea prăjită în ou și s-a încruntat.

— Nu pot să mănânc chestia asta.

— A... Atunci n-o mânca. Crezi că e cazul să sun medicul?

Callie a ridicat din umeri, apoi a dus ceașca de ceai la gură și a început să-l soarbă.

— Cum e?

— În regulă.

— Ai mâncat ceva deosebit ieri? Să fie oare o intoxicație alimentară?

— Am răcit, cel mai probabil, a zis ea. Nu trebuie decât să dorm.

— Păi atunci, dacă te simți rău, nu mai merg nicăieri azi. O să stau cu tine dacă ești bolnavă.

— Pot să stau și singură. Am paispe ani. Sunt obișnuită să stau singură.

— Și dacă ți se face și mai rău? Ar fi bine să fiu prin preajmă ca să te pot duce la doctor... sau la spital, am zis eu, plusând un pic.

— Rebecca, nu mi-e chiar *atât* de rău.

— Și totuși eu știu că nu ai rata ziua de azi decât dacă ai fi bolnavă. Nu-i nimic, reprogramăm și ducem florile în altă zi.

— Stai să văd cum mă simt după ce beau ceaiul, a zis Callie.

— Bine. Dar să știi că nu trebuie să mergem nicăieri dacă te simți îngrozitor. Sunt sigură că n-o fi capătul lumii dacă nu ajungem de data asta. Nu-i așa?

Douăzeci de minute mai târziu am auzit dușul pornit, semn că vine. Am plecat spre Cansdown puțin înainte de zece, și chiar dacă îmbrăcase același tricou murdar, nu i-am mai zis nimic.

*

Mama nu a fost niciodată de acord cu vizitele noastre la cimitir de două ori pe an. Zicea că e ca și când ne-am fi încăpățânat să ne uităm la un film despre care știm că o să ne facă să plângem sau la niște fotografii cu copii orfani care mor de foame — ceva de un morbid deloc necesar, care n-avea cum să se termine bine. Părea că nu-și dă seama că noi ne gândeam la Joyce și fără să mergem la cimitir, și asta în fiecare zi. Că nu era ca și când am fi avut de ales, și că nici măcar nu era mereu atât de trist. Era felul nostru de a merge mai departe, păstrând-o, în același timp, alături de noi.

Primul psiholog la care a mers Callie a fost și cel care ne-a sugerat să-i scriem lui Joyce scrisori. Familia McKenzie a preferat să o țină pe Callie departe de înmormântare, crezând că e prea mică să poată înțelege, însă un an mai târziu, când am devenit eu tutorele ei, mi-a fost foarte clar că ascunzând adevărul nu minimalizezi nicidecum suferința. Același psiholog ne-a explicat și că, scriindu-i lui Joyce, Callie și-ar putea consuma în sfârșit doliul și, în consecință, ar putea ajunge la un nou tip de relație cu mama ei. Scriindu-i, ea trăia prin cuvintele noastre. Când ne gândeam la ea, când vorbeam despre ea, era cu noi. Era o absență, dar totodată și un nou început: în felul ăsta o țineam în viață.

Pusesem împreună o piatră în formă de inimă pe mormântul lui Joyce și, dedesubt, primele noastre

scrisori. Pe atunci erau mai puține lucruri îngrămădite pe locul ei de veci, iar eu găseam asta reconfortant.

În primele luni de la înmormântare mă supăram când vedeam ce suvenire lăsa lumea la mormântul ei. Flori ieftine cumpărate din benzinării, lumânări de un galben murdar, am găsit până și un Moș Crăciun ornamental, cu un cârlig argintiu ieșindu-i din bonetă. Cineva îi lăsase un Beanie Baby, care acum era spălat de ploi, altcineva, o pungă de alune de pământ portocalii — deși n-am văzut-o niciodată pe Joyce punând gura pe așa ceva. N-avea niciun sens și, în plus, oricine ar fi trecut pe acolo și ar fi văzut toate astea și-ar fi făcut o impresie complet greșită. Și-ar fi închipuit despre Joyce că n-a fost decât o tută sentimentală. Iar eu știu prea bine că ea și-ar fi dat prima ochii peste cap de cum ar fi văzut stiva aia de rahaturi siropoase, murind de râs văzând florile ieftine.

După moartea ei apăruseră câteva articole în ziarele locale, iar singura explicație pe care am găsit-o a fost că niște străini bine intenționați le citiseră și se hotărâseră să treacă pe la mormântul ei ca să-i lase toate gunoaiile astea fără nicio legătură. Cineva care ar fi cunoscut-o pe Joyce n-ar fi îndrăznit să o insulte în felul ăsta. Într-o zi am strâns toate fleacurile alea murdare și le-am dus la containerul de la marginea parcurii. Au urmat florile de plastic și fotografiile cu bebeluși pe care nu-i cunoșteam. După ce i-am curățat mormântul, am simțit că în felul ăsta i se potrivește mai bine.

Atunci când, alături de Callie, am pus piatra în formă de inimă pe mormântul ei, panglicile roz și jucăriile de pluș nu mă mai deranjau atât de tare. Știam că pot să le arunc la gunoi ca pe orice altceva. Odată cu trecerea

timpului s-au împușinat și ele, după care nici n-am mai găsit vreuna. Numai noi veneam aici cu regularitate să-i lăsăm lui Joyce scrisorile noastre.

După ce-am ieșit de pe autostradă spre Cansdown, am luat-o pe acolo pe unde mergeam întotdeauna atunci când veneam la cimitir. Am trecut pe lângă un motel dărăpănat, în parcare a căruia nu era decât un camion, pe lângă hale industriale și pe lângă magazine angro și parcări goale pline cu gunoi. Cansdown nu arăta mai rău decât atunci când eram eu copil, însă anii petrecuți în Pembury îl făcuseră să pară și mai urât. Reprezentanțe auto și parcurile lor nesfârșite, smocuri de iarbă ieșite din asfalt, locuri mohorâte de unde puteai să încasezi un cec. Recesiunea nu ajuta nici ea, însă copertina aia albastră cu care era peticit gardul parcului de mașini second-hand era acolo deja de ani de zile.

Porțile cimitirului erau deschise și, în timp ce ne îndreptam spre parcare, Callie a început și ea să se foiască. Moțăise tot drumul, așa că pe obraz îi rămăsese un semn roșu în locul în care stătuse lipită de ușă. A dat capul pe spate și și-a scuturat părul, apoi și-a strâns umerii și și-a întins picioarele ei de lungană. Uneori rămâneam fără aer când o vedeam din anumite unghiuri, când dădea din umeri sau când căsca — era fix maică-sa. Mă bucuram că venise cu mine; am respirat ușurată că nu eram singură.

— În regulă, Cal. Hai să-i dăm mamei tale trandafirii ăștia.

Tufa de trandafiri se ofilise în portbagaj. Pe jos era plin de petale albe. Callie fusese cea care a ales-o cu o zi în urmă. I-am zis că poate să ia orice; după ce a dispărut în magazinul cu articole de grădinărit, eu am umplut o

pungă cu bulbi de zambile; apoi m-am plimbat printre culoare până am dat de ea, stând ghemuită lângă un rând cu trandafiri.

— Trandafirii sunt o idee excelentă, i-am zis.

Însă abia atunci am observat culoarea bobocilor pe care-i alesese. Erau maro-închis, cu o tentă violet. Erau aproape negri. Erau hidoși, de fapt. Urâți, de rău augur.

— Crezi că mamei tale i-ar plăcea niște trandafiri negri? am întrebat-o eu timid.

Callie și-a frământat buzele.

— Nu cred că-i pasă, a zis ea, iar gura i s-a strâmbat de parcă se abținea să nu rânjească, moment în care m-am prins că își bătea joc de mine. Sau de Joyce. În orice caz, asta însemna lipsă de respect. Fapt de care a părut să-și dea seama la timp totuși, căci a încercat să se revanșeze și s-a dus direct la tufa de trandafiri albi, așteptând o privire aprobatoare din partea mea. Ceea ce s-a și-ntâmplat, dar abia acum mi-am dat seama că s-ar putea ca oamenii din administrația cimitirului să nu ne dea voie să plantăm o tufă atât de mare.

Callie a lăsat hârlețul să i se bată de picior tot drumul cât am mers până la mormântul nostru. Era cel mai mare cimitir din Cansdown, găseai în el și bogați, și săraci, și oameni din nord, dar și din sud. Mama lui Joyce a murit în urma unui accident vascular cerebral și a fost îngropată tot aici, la mai puțin de un an după fiica ei. Autumn Sanger era și ea aici; o dată chiar am trecut pe la mormântul ei. Acum, trecând pe lângă rândul lui Autumn, mi-am amintit cum am aflat de ea. Lipsea deja de câteva zile, iar Joyce și cu mine tot încercam să o invocăm. Îi șopteam numele culcate în iarbă și așteptam să-i auzim vocea în vâjâitul stropitorilor. Dacă ne-ar spune în *a cui*

pivniță e încuiată, atunci am putea merge după ea să o salvăm. Eram în curte când a venit la noi mătușa Bea. Și-a încrucișat brațele și ne-a zis:

— Au găsit-o. S-a înecat. Azi-dimineață au adus-o valurile sub chei.

Callie mi-a luat-o înainte și am grăbit și eu pasul ca s-o prind din urmă. Am așezat tufa pe mormânt. Pietrele funerare păreau să joace în bătaia soarelui, când clare, când șterse. Am clipit când a înfipt Callie hârlețul în pământ, începând să sape groapa în dreapta pietrei funerare a lui Joyce. Nu m-a întrebat dacă e bine acolo — pur și simplu s-a apucat să sape. Am scos teancul meu de scrisori și m-am uitat la Callie, care dădea pământul afară. Părul i se lipise de gât în șuvițe transpirate și nu părea să se simtă confortabil în tricoul ăla mai mare cu câteva numere.

— Dă să mai sap și eu, am zis, dar nu s-a oprit.

Se mișca repede, așa că m-am așezat în genunchi ținând în mână scrisorile către Joyce. Am ridicat piatra în formă de inimă și am deschis dosarul de plastic de dedesubt, clipă în care am văzut cerneala roșie.

Ce naiba?

— Ce s-a-ntâmplat?

Pe o foaie dictando cu linii roz, câteva cuvinte scrise împrăștiat cu roșu:

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat cu vopsea și tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

Dacă m-aș fi așteptat la așa ceva, poate că aș fi reușit s-o ascund, însă mintea mea încă se obișnuia cu ideea. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mă mai

gândisem la Robyn Doblak, poate chiar luni. Callie s-a oprit din săpat când m-a auzit oftând. Scrisul de mână și cerneala roșie păreau malefice și se vedeau și pe verso. I-am dat drumul din mână de parcă ar fi fost suflată cu antrax, dar Callie s-a întins imediat după ea și degeaba am încercat să i-o iau înapoi.

— Cal! am strigat eu, dar ea o citea deja.

În lumina orbitoare a soarelui, Callie a rămas nemișcată ca o statuie. Era palidă, de parcă i se așezase un strat fin de praf peste întregul chip. I-am smuls bucata de hârtie din mâini când a-nceput să se clatine și să se lase în jos. N-a țipat, pur și simplu s-a prăbușit la pământ. Apoi și-a tras picioarele în față, lovindu-și încheieturile de genunchi.

— Pune-ți capul între picioare, i-am zis eu amintindu-mi de vechile mele soluții împotriva amețelii.

A lăsat capul între picioare și eu am frecat-o făcând cu mâna cercuri mici pe spatele ei.

— O să merg la poliție, i-am zis. N-o las eu să scape cu una, cu două. Încearcă să respiri. Scumpo, respiră încet.

— Ți-am zis că sunt bolnavă. Nici măcar n-ar fi trebuit să fiu aici, a zis ea cu capul între picioare.

I-am mângâiat părul, era alunecos, și i-am urmărit spinarea ridicându-se și coborând odată cu fiecare gură de aer. Evident, era șocant să afli că cineva te urăște. Că te urăște suficient de tare încât să te amenințe, să caute mormântul mamei tale.

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu înțeleg ce se petrece.

— Mama n-ar fi vrut să fiu aici dacă sunt bolnavă!

— Callie, am zis eu, ți-a mai făcut Robyn așa ceva?

Așa, cu fața lipită de genunchi, părea un copil foarte mic care se juca de-a v-ați ascunselea, numărând în legea lui până la o sută astfel încât să mă pot eu ascunde.

A dat din cap că nu, ascunzându-și fața în continuare.

— Nu te-a mai căutat de-atunci?

— Nu.

— O să te duc acasă, am zis eu. Poți să te ridici?

— Și cu trandafirii cum rămâne? a murmurat Callie între picioare.

— Dă-i încolo de trandafiri, am zis eu, uitându-mă la tufă.

— Nu, a zis ea firav. Nu-i corect.

Am băgat foaia în buzunar și am luat hârlețul de jos. În timp ce săpam, mi-o imaginam pe Robyn aici, la mormânt — plimbându-se înainte și înapoi, scuipând pe mormântul lui Joyce. Am continuat să scot pământ. Ce fel de copil poate să facă așa ceva? Dacă ar atinge-o pe Callie, fie și cu un deget, *aș fi în stare* de orice. Am început să sap mai repede, apoi am încercat să potrivesc tufa, dar groapa nu era încă suficient de adâncă, așa că am fost nevoită să sap mai departe. Începusem să transpir. Callie își ținea fața în palme. Dacă ne-ar fi văzut Joyce, ne-ar fi spus doar atât: MERGEȚI ACASĂ. Cred că nici măcar nu i-au plăcut trandafirii. Simțeam cum mă ard mâinile în timp ce scoteam pământul, dar când am încercat din nou, într-un final, tufa a intrat la fix. După ce am pus pământul înapoi în groapă, am văzut că bobocii erau murdari și că ramurile păreau rare și firave. *Scoate-l și gata*, mi-am zis în gând. Dar nu puteam să fac asta de față cu Callie. Trebuia să o duc acasă, nu mai era timp și pentru zambile.

12:41:06

robynroarxo: nu vreau decât să se termine totul

12:41:29

LithoCALpus: Robyn ai făcut vreo prostie?

12:41:35

robynroarxo: ?????

12:41:45

LithoCALpus: ((te-ai rănit singură))

12:41:51

robynroarxo: îți pasă?

12:41:58

LithoCALpus: Evident! Da!!!

12:42:09

robynroarxo: Nu... n-am făcut nimic.

12:42:15

LithoCALpus: Păi să nu te prind!!!

12:42:27

robynroarxo: OK. Las-o baltă.

12:42:40

LithoCALpus: OMG!!! Las-o baltă?!!!!!!!

12:42:50

robynroarxo: N-o să fac nimic.

12:43:07

LithoCALpus: De unde știi eu că nu mă minți?

12:43:53

robynroarxo: Jur pe viața mea.

12:44:18

LithoCALpus: Jură pe viața domnișoarei Baranski.

12:44:32

robynroarxo: Jur pe domnișoara Baranski.

12:44:40

LithoCALpus: Acum trebuie să te ridici din pat.

12:44:45

robynroarxo: O să mă ridic.

12:45:22

LithoCALpus: ACUM ROBYN VORBESC SERIOS.

12:45:36

robynroarxo: Cu ce schimbă asta lucrurile?

12:45:43

LithoCALpus: ÎN CLIPA ASTA

12:45:52

LithoCALpus: Nu mă face să vin acolo!!!!

12:46:13

robynroarxo: 😊😊😊

12:46:45

LithoCALpus: Nu mă face că intru într-un câine și-l

pun să te muște de fund. 😈

12:47:10

robynroarxo: 🙄 Măi să nu zici la nimeni despre taică-meu — că bântuie un câine.

12:47:24

LithoCALpus: Știu. Nu zic.

12:47:35

LithoCALpus: ATÂTA TIMP CÂT TE RIDICI DIN PAT!!!!

12:47:53

robynroarxo: Bine gata m-am ridicat.

12:48:26

LithoCALpus: Pe bune? Dovedește-o.

12:48:55

robynroarxo: Îmi trag ciorapii.

12:49:11

Lauren Frankel

LithoCALpus: Vezi nu e greu. Nu te mai gândi atâta.

12:49:19

robynroarxo: Așa faci tu?

12:49:38

LithoCALpus: Da eu nu mă gândesc la nimic! 😎

— Ați primit cumva mesaje, e-mailuri sau SMS-uri de la ea? a întrebat ofițerul Serrano ridicând marginea biletului cu vârful pixului.

A oftat când m-a văzut dând din cap că nu și a început să ia notițe fără prea mare tragere de inimă în timp ce eu i-am povestit incidentul cu vopseala care se petrecuse în gimnaziu.

— E o amenințare directă, am insistat eu. Sigur e de la Robyn.

— Ce e cu poza despre care zice că a trimis-o Callie?

— Ce?

— *Ea a aruncat cu vopsea și tot ea a trimis poza*, a citit el.

— Bate câmpii — Dumnezeu știe ce o să mai inventeze. Știe că nu Callie a făcut-o, dar nu-și poate accepta propria vinovăție. E disperată să dea vina pe altcineva.

— Ei bine, să știți că n-o să obțineți un ordin de restricție fără nicio dovadă. Ce trebuie să faceți dumneavoastră de-aici înainte este să fiți atentă la cele mai mici detalii. Notați-vă orice tentativă de a o contacta pe Callie. Nouăzeci și nouă la sută din timp puștii ăștia nu vor decât să se sperie unii pe alții.

În timp ce conduceam spre casă de la postul de poliție, am încercat să mă conving în sinea mea că ofițerul avea dreptate. Robyn nu făcea decât să se prostească, cu amenințările ei lipsite de conținut. Adolescenții și ciocnirile lor. Apetitul lor pentru drame, importanța pe care și-o dau, ideea lor că nimic din ceea ce fac nu poate să afecteze pe altcineva. Joyce și cu mine eram la fel în ziua în care Autumn a fost înmormântată.

Nu ni s-a dat voie să participăm, dar l-am urmărit pe Curtis pregătindu-se. Purta un sacou bleumarin și a plecat destul de devreme, mirosind a săpun. Mi s-a părut că e mai în vârstă — umerii lați, bărbia pronunțată — și că pleacă la drum înspre un loc pe care eu nu aveam să-l cunosc vreodată. Îmi imaginam doliul ca fiind o cameră mare și albă, plină de perdele străvezii, vălurite, în care bărbații scrâșneau din dinți cu ochii în tavan, rezistând unei dureri foarte puternice.

Joyce nu văzuse încă noua poză cu Autumn, așa că am fugit după ziar. Autumn făcuse ochii mici la cameră și arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs. Buzele îi erau ținute într-o expresie teatrală, și bretonul cârlionțat fusese prins în mișcare.

— E frumoasă, a zis Joyce. Îmi place cum s-a machiat la ochi.

— Am putea să-ncercăm și noi, a continuat ea. Să vedem cum e.

În baie, în trusa verde de machiaj a mătușii Bea, am găsit un dermatograf. Joyce s-a așezat pe colacul de veceu și eu m-am apucat să-i desenez genele blonde. I-am pus o mână pe tâmplă. I se vedeau porii de pe frunte și puful de culoarea pielii de pe obraz. I-am înnegrit încet-încet pielea, iar când am privit-o în ochi, am observat toată

paleta de culori. Firicele de galben și castaniu în oceanul de gri afumat și de albastru.

— Ochii tăi zici că sunt niște iazuri din Africa, am zis eu. Apă, pământ, soare și pietre.

Joyce a râs.

— Ce vrei să zici?

— Nu știu, am chicotit eu și m-am uitat în altă parte.

Joyce mi-a luat creionul din mână și a început să mă machieze, la rândul ei. Când a terminat, ne-am aplecat amândouă peste chiuvetă ca să ne studiem în oglindă îndeaproape. Rezultatul era alarmant, însă n-am tresărit și nici nu am întors capul. Ochii noștri păreau de sticlă. Pe lângă liniile negre, pielea noastră devenise palidă. Ne-am distrat cu fețele noastre noi, strâmbându-ne și uitându-ne cruciș la noi înșine. Părea că suntem alți oameni. Am fi putut fi prietenele lui Autumn, plângând într-o încăpere plină cu perdele. Am fi putut dispărea fix ca ea.

De vreme ce nimeni nu era acasă, nu trebuia să ne ferim. Puteam să ieșim în curte și să culegem margarete pentru Autumn. Joyce și cu mine ne mișcam cu o lentoare exagerată, plecându-ne capetele cu tristețe, avide după tragedia ei, însetate de și mai multe emoții. Joyce a căzut în genunchi în penumbră, iar eu m-am oprit lângă ea. Mi-a vorbit pe un ton straniu:

— Și dacă era îndrăgostită?

M-am uitat de-a lungul curții la gardul din plasă de sârmă, care strălucea în bătaia soarelui. Singurele care tulburau liniștea erau mașinile și greierii; și, în depărtare, motorul unei mașini de tuns iarba.

— Dacă era îndrăgostită de Curtis și știa că nu poate să fie cu el — în cazul ăsta ar fi putut s-o facă, să se ducă în larg.

M-am uitat la Joyce și am început să tremur, chiar dacă soarele ne încălzea de sus. Ochii ei arătau altfel.

— Eu o să fiu Autumn și tu o să fii Lara, a zis Joyce.

Apoi s-a ridicat și a început să meargă prin iarbă de parcă ar fi înaintat prin apă, după care s-a clătinat și s-a împiedicat, luptându-se cu curentul, care era puternic. Joyce s-a întors și mi-a făcut cu mâna, moment în care m-au cuprins remușcările.

— Așteaptă, nu te duce! am țipat eu, și pot să jur că auzeam valurile mugind, iar cerul nopții era negru și gol.

Am dus mâinile la gât de parcă m-aș fi sufocat.

— Te iubesc, a strigat ea peste umăr, apoi și-a aruncat brațele în aer înainte și înapoi, lăsându-se lovită de valuri și lovind cu putere, la rândul ei, apa oceanului.

Am rămas cu florile în brațe și am privit-o cum începe să se scufunde.

— Nu! am strigat eu, dar ea murea deja.

Am fugit la ea și am început să o scutur, împrăștiind flori peste tot, trăgându-i capul către pieptul meu și legându-o în brațe:

— Autumn! Autumn! Trezește-te, te rog!

Totul părea pe bune, așa că am început să bocesc. Ea era moartă și eu rămăsesem singură. I-am sărutat fața, i-am mângâiat părul, apoi am adunat florile și i le-am pus pe piept. Nu mă gândisem dinainte să încep să mă bâlbâi, dar eram atât de prinsă, încât m-am trezit cu vocea ezitantă a Larei în gât:

— C-c-um a-a-i pu-tut? A-a-am v-vrut s-să te salvez.

N-a deschis ochii, dar a început și ea să plângă. Era moartă. Se terminase. O fată de cincisprezece ani. Ne-am molipsit una de la cealaltă și am plâns cu sughițuri, iar eu aproape că mă înecam în plâns, ca o adevărată fată

cu zambile — incapabilă să mai vorbească, fiindcă își pierduse vocea pentru totdeauna.

Credeam că nu ne vede nimeni. Credeam că sunt la înmormântare. Însă am auzit un zgomot, iar când am întors capul, i-am văzut pe amândoi în picioare, umăr în umăr.

— Vitelor! a răcnit Lara.

Joyce s-a postat lângă mine, ștergându-și cu mâinile machiajul scurs, în timp ce Lara țipa la noi să ne ridicăm.

Am încetat să mai sughit și am simțit că mi se zbârcește pielea, de parcă aș fi putut să mă usuc și să fiu suflată în depărtare ca o păpădie.

— Nu e un joc, ne-a apostrofat Curtis. Ridicați-vă chiar acum!

O ținea pe Lara de parcă ar fi vrut s-o oprească să se mai ia de noi, iar când i-a dat drumul, Lara ne-a scuipat:

— Animalelor!

De data aceea vocea nu i-a jucat nicio festă. A fost repezită și rea. Apoi ne-a întors spatele și a luat-o în direcția opusă. N-am avut timp să venim cu vreo explicație, să-i spunem că emoțiile noastre păruseră foarte reale. Să-i spunem că nu ne-am fi bătut niciodată joc de ea — tot ce-am vrut noi a fost să ne punem în locul ei. Am urmărit-o îndepărtându-se de-a lungul peluzei, cu părul deschis la culoare fluturând pe tricou, dar era deja prea târziu. Pierderea pe care o imaginaserăm noi începea să devină acum realitate.

Curtis ne-a aruncat o privire, iar când a văzut-o pe Joyce, ochii lui au părut mai blânzi.

— Ar trebui să vă scoateți machiajul ăla, a zis el. Pe voi nu vă prinde.

Încă nu mă ridicasem de pe jos. Simțeam că-mi ard încheieturile și mă mânca pielea. Ca și când aș fi fost făcută numai din rușine din cap până-n picioare, o rușine

care cântărea mai mult decât plumbul sau decât aurul. M-am ținut de Joyce. Țsta a fost ultimul nostru joc de-a fetele cu zambile. Ultima oară când m-am referit la mine însămi ca la o persoană în general bună.

— Ai avut dreptate astăzi, i-am spus lui Callie. Îmi pare rău că te-am luat cu mine bolnavă fiind.

Callie stătea în pat sprijinită de perete și bea suc de ghimbir. Avea draperiile trase, să nu intre soarele, însă sunetele după-amiezii de sâmbătă ajungeau înăuntru chiar și cu fereastra închisă. Un câine lătra. Argintăria zăngănea în bucătăria cuiva, paharele se auzeau ciocnindu-se unul de altul. Eram destul de sigură că nu e bolnavă, dar merita să fie alintată puțin.

— Uneori înțeleg chestiile astea total pe dos, dar tot ce trebuie să faci este să-mi zici, bine?

Callie a lăsat paharul pe noptieră.

— Tu nu ascuți.

— Dacă nu ascult, spune-mi așa: Trezește-te! Pământul către Rebecca! Și eu o s-ascult. Bine?

— N-o să spun așa ceva.

— Am putea avea o parolă — banană, de exemplu — și atunci când nu ascult, nu trebuie să zici decât „banană“.

Și-a dat ochii peste cap, iar păturica de vară a început să foșnească pe măsură ce se foia în pat. Nu voiam decât să o binedispun — să-i arăt că nu trebuie să ne facem griji —, așa că am început să-l imit pe ofițerul Serrano. Mi-am răfrânt buza de jos și am început să vorbesc pe un ton morocănos și autoritar — mai adânc și, evident, bărbătesc —, prefăcându-mă că-mi lustruiesc insigna imaginată.

— A, și m-a mai întrebat despre poză. Știi — cum scria în bilet, că tot tu *ai trimis poza*.

— Eu nu i-am trimis nimic, a zis Callie redevenind serioasă.

— Poate că ai trimis o poză cu ea?

— Nu. În niciun caz. Banană, Rebecca, banană.

— Știam că nu i-ai trimis, am asigurat-o din nou. Crezi că sunt șanse să fi scris altcineva biletul ăla?

— Nu știu.

Callie și-a frecat buza cu degetul.

— În cazul ăsta, uite ce cred eu că s-a-ntâmplat. Robyn încă mai încearcă să ne convingă că ea e victima. Poate că și crede asta, că totul s-a petrecut fix așa cum a zis ea. Vrea să scape basma curată, așa că încearcă să dea vina pe tine, dar ce e important în momentul ăsta e ca tu să nu te simți vinovată.

Callie a încuviințat cu delicatețe din vârful patului, ca o prințesă palidă.

— Acum o să fiu sinceră, chiar cu riscul de a părea rea. Tu ziceai că o necăjeau colegii la școală. Poate că au simțit ei că nu e chiar în regulă. Ca și când ar fi transmis o energie negativă, un sentiment ciudat, înspăimântător, și ei au simțit-o ca fiind genul ăsta de persoană.

— E ca și când se naște un om, a intervenit Callie, și crede că e normal, dar el e normal doar în relație cu el însuși, nu și dacă-i întrebi pe ceilalți.

— Pentru unii poate fi dificil, am zis eu, observând că s-a încruntat din nou. Dar asta nu le dă dreptul să te amenințe.

În noaptea aceea n-am putut să dorm. De fiecare dată când închideam ochii, mi se deschideau la loc automat. Chiar dacă în luna aia învățam să fac blinii, n-aveam niciun chef să mă duc iar în bucătărie. La trei dimineața

am luat în considerare o plimbare pe autostradă. Avea să fie pustiu și răcoare la ora aia, întuneric, șoseaua pierzându-se în depărtare — și tot așa până când, înainte de ieșirea de pe autostradă spre Cansdown, am văzut coșul de fum vopsit în roșu și negru. Am vrut să mă uit în dosarul de plastic din nou. M-am gândit că poate am ratat eu ceva. Îmi făceam griji și pentru scrisorile vechi pe care le lăsasem pentru Joyce. Robyn ar fi putut oricând să le fure. Să citească lucrurile intime pe care Callie i le scrisese exclusiv mamei sale. Dumnezeu știe ce ar fi putut face cu informațiile astfel obținute, le-ar fi postat pe internet cel mai probabil.

Când am oprit lângă cimitir era șase dimineața. Porțile erau încuiate, așa că a trebuit să las mașina pe marginea drumului și s-o iau la picior pe lângă zidul scund de piatră care înconjură cimitirul. Am mers așa până am dat de un loc în care zidul era dărâmat. Am pășit peste moloz și am luat-o de-a dreptul prin iarbă până la locul lui Joyce. În timp ce mă apropiam am putut vedea tot mai clar tufa schiloadă de trandafiri și m-am întrebat dacă nu cumva era implicată și Cerise Doblak în afacerea asta. Altfel cum să fi ajuns Robyn aici?

M-am lăsat pe vine și mi-am strecurat degetele sub colțul rotunjit al pietrei sub care țineam scrisorile. Pe câteva dintre plicurile mai vechi se putea citi numele lui Joyce scris de mine, iar pe toate celelalte era scris „Mama”. Mi-am spus în gând că ce făceam eu nu se chema că fur scrisorile lui Joyce. Nu făceam decât să-i protejez fiica. Iar Joyce ar fi înțeles lucrul ăsta, nici nu era nevoie să-i explic.

Am îngenuncheat lângă mormânt, dorindu-mi să fi putut sta de vorbă măcar un minut.

— Hai să plecăm de-aici, i-aș fi spus eu.

— Mai există Delrio?

Mai exista, așa că am fi mers împreună să mâncăm clătite, ca și când am fi putut face asta în fiecare zi. Nici măcar n-ar fi fost nevoie să stăm nu știu cât. Joyce s-ar fi strecurat pe banchetă și ar fi bătut cu degetele în meniul de plastic. Am fi început imediat să trăncănim despre ceva prostesc... cele mai bune siropuri pentru clătite, de exemplu. Migdale prăjite? Căpșune? În niciun caz banane! Frișcă? Aș fi știut exact ce-ar vrea să comande: clătite cu lapte bătut — o porție mică — și suc de portocale. Am fi putut trece peste atacul cerebral al mamei sale, dar și peste depresia tatălui ei, respectiv peste decizia lui de a-mi ceda mie tutela lui Callie. Când ar fi venit mâncarea, Joyce s-ar fi întins după siropul de arțar — iar eu m-aș fi oprit o secundă să o privesc: Joyce, cu micul ei semn din naștere, ducând o furculiță plină la gură.

Nici măcar nu mi-am dat seama când s-au deschis porțile. Doar când am văzut camioneta verde oprind la marginea potecii am realizat că nu mai sunt singură. Din ea a coborât un bărbat care a rămas pe loc și m-a privit cum încerc să-mi curăț iarba care mi se lipise de genunchi. Când l-am văzut că vine în pas alergător în direcția mea a fost clar că n-ar fi trebuit să fiu acolo. Și dacă aș fi luat-o la fugă, tot n-aș fi ajuns prea departe. Am luat cheile și le-am strâns în pumn, pregătindu-mă de lovitură. Trebuia să lupt, nu puteam să las așa ceva să se petreacă tocmai aici. Când a fost la câțiva metri distanță, s-a oprit brusc și atunci mi-am dat seama că nu era mare. Dacă aș putea ridica genunchiul unde trebuie, aș putea să scap.

— Ești în regulă? a întrebat el cu o voce răgușită.

I-am făcut potretul-robot foarte repede. Constituție athletică, șapcă albastră de baseball, spre treizeci de ani. Nu foarte înalt, puțin peste un metru șaptezeci, hanorac cu fermoar, barbă blondă de câteva zile, păr castaniu-deschis.

— Da-a...

L-am văzut uitându-se la pumnul pe care-l țineam strâns, din care îmi ieșeau vârfulurile cheilor, și făcând imediat un pas în spate, moment în care am aruncat din nou o privire înspre camionetă ca să înțeleg instantaneu un lucru care era, de fapt, evident. Bărbatul lucra aici, iar eu sărisem gardul. Îi profanam mormântul lui Joyce. În mâna stângă țineam toate scrisorile ei.

— Am venit să las astea prietenei mele, l-am repezit eu. Sunt perfect în regulă.

S-a uitat la scrisori, care arătau antice, evident, după care i-am văzut unul din colțurile gurii ridicându-se. Ridurile care-i brăzdau pielea în jurul ochilor au căpătat adâncime de parcă urma să rătă de mine. M-am aplecat și am ridicat piatra ce ținea loc de cutie poștală și, cu obrazii arzând, am pus scrisorile de unde le-am luat.

— Hei, nicio problemă.

S-a întors și a luat-o spre camionetă. L-am urmărit trecând pe lângă locul de parcare și intrând cu mașina în zona împădurită din fundul cimitirului. Atunci m-am aplecat și am luat din nou scrisorile lui Joyce, pe care de data asta le-am îndesat în geantă. Mai bine îi spuneam adevărul: am fost hărțuite. Poate ar fi putut să ne-ajute, să arunce un ochi din când în când în caz că apare Robyn. Am pornit în direcția aleii pe care o luase el, simțind brusc nevoia să îi explic situația în care ne găseam. După un mic urcuș printre copaci, am văzut o clădire

din piatră. Camioneta era parcată în fața unui garaj încăpător. Am apăsat butonul soneriei. După o clipă, ușa s-a deschis.

Bărbatul s-a oprit în fața mea. Avea ochii gri, somnoroși, și s-a sprijinit ușor de ușă.

— Hei!

— Bună.

Aștepta să continui, însă când am deschis gura nu mi-a venit nimic. Nu știam de unde să încep. Aveam scrisorile furate cu mine în geantă.

— Vreau să — ăăă — să mă explic.

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în jos la picioare. Trebuie doar să găsesc cuvintele potrivite și se clarifică totul — însă mintea a început să-mi patineze, pentru ca mai apoi să se oprească de tot. Nu țin minte să mă mai fi blocat vreodată în halul ăsta. Îmi venea să fug înapoi la mașină.

— Vrei o cafea?

Am intrat după el într-un birouaș în care era o masă veche de metal și un dulap din același set. M-a invitat să iau loc pe un scaun rotativ care scârțâia — pe care m-am așezat și de unde l-am urmărit umblând năuc prin cameră, umplând fierbătorul cu apă, căutând o linguriță și punând cafea instant în două căni. Ceva din el îmi amintea de băieții care jucau Hacky Sack⁹ la facultate. Găseam în mișcările sale un tip concentrat de energie, era genul de tip pe care l-ai ruga să-ți pună cortul în pădure

⁹ Hacky Sack este atât numele jocului, cât și săculețul umplut cu pietricele sau mărgelile și folosit pe post de minge; scopul jocului este acela de a păstra sacul în aer cât mai mult timp, participanții fiind obligați să-l paseze de la unul la altul într-un cerc — iar atunci când jocul devine plictisitor, sunt permise și chiar încurajate improvizațiile.

sau să facă un foc de tabără. Nu se simțea incomodat de o femeie mută și care a furat scrisorile de la un mormânt.

Am încercat să mă relaxez. Dacă reușeam să mă prefac că nu e decât un fleac și dacă mai și flirtam nițel cu el, cine știe, poate că devenea mai empatic. M-am așezat picior peste picior și m-am lăsat pe spate în scaun.

A turnat apa fierbinte în căni și a început să vorbească de parcă nu se întâmplase nimic.

— Întotdeauna beau două cafele dimineața — duminică, trei. Una înainte să plec și una când ajung aici. Cu zahăr și puțină frișcă. O facem jumi-juma, bine? a întrebat el ridicând singura cutiuță cu lapte condensat. Fetița mea, care are șase ani, adoră să bea chestiile astea. Zice că-s mai bune ca laptele. De fiecare dată când mă vede că fac cafea îmi zice: Pot să-ți fac eu cremațiunea¹⁰ la cafea? Of, bine, fă-mi cremațiunea la cafea. Nu știe de ce râd când zice asta. O să-i explic eu când mai crește. Ce pot să fac?

A amestecat în cafea și m-a privit de peste umăr. Am zâmbit stingher în timp ce mi-a întins cana de cafea. Am strâns în palme ceramica încălzită și am tras aer în piept.

— Cea mai bună prietenă a mea e îngropată aici, am spus uitându-mă în lichidul maroniu. Poate o să crezi că-i o tâmpenie, dar cineva ne tot face neazuri, mie și fiicei ei, și mi-a fost teamă că acea persoană s-ar putea întoarce să ne fure scrisorile.

N-a sorbit din cafea, n-a făcut decât să asculte, cu mâinile împreunate. Nu purta verighetă; m-a privit în ochi.

— Ieri am găsit ceva la mormântul ei. N-am putut să-nchid un ochi toată noaptea.

¹⁰ To cremate/crematiune – joc de cuvinte; în engleză „cream” – frișca adăugată la cafea; „to cremate” – a incinera cadavrele la crematoriu.

Am început să-i povestesc despre biletul lui Robyn. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Avea o privire calmă, nemișcată și n-a încercat nicio secundă să mă grăbească. Trecuse ceva timp de când nu mă mai descărcasem în adevăratul sens al cuvântului și am început să-i povestesc despre Joyce, să-i spun cum o vizitam noi mereu și cât de important era lucrul ăsta pentru noi. Când am menționat faptul că Callie a clacat, bărbatul a strâns din buze. Apoi a dat din cap ca și când nu i-ar fi venit să creadă că oamenii sunt în stare să facă asemenea mizerii.

— Și-a pierdut ambii părinți, deja a trecut prin multe... Imaginează-ți acum că primești un bilet în care cineva îți urează să mori cum a murit mama ta.

M-a întrebat cum murise Joyce și eu i-am spus adevărul, chiar dacă pe Callie o mințisem ani la rând, zicându-i mereu că a fost lovită de o mașină, că a fost un accident. Nu știu de ce lui i-am spus adevărul. Încă nu aflasem nici măcar cum îl cheamă. A fost de parcă eram în Tărâmul de Nicăieri, imponderabilă, într-o continuă visare, unde puteam să beau cafele cu străini și să rostesc cuvinte precum *omorâtă*.

— A, căcat! A zis el. Și tatăl, la fel?

— Nu, am zis eu, atingându-mi părul. Curtis s-a sinucis.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #6 Către Rebecca/De la Callie

Rebecca, mai ții minte când ți-am zis că trebuie să scriu un eseu despre Sojourner Truth, anul trecut prin ianuarie? Și m-am dus la bibliotecă cu o sacoșă plină cu eșarfe? Îi cumpărasem lui Robyn un mic cadou. N-am spus nimănui că urma să ne vedem. Și de vreme ce nimeni nu intra niciodată în subsolul bibliotecii, era cu siguranță cel mai bun loc în care s-o facem. Mirosea a praf de pe calorifere, a cărți vechi și a sendvișuri cu cârnați. Făcusem latină în subsolul ăla, așa că știam că e un loc sigur. Și chiar dacă fusese ideea mea să ne întâlnim, tot mă treceau fiorii, de parcă simțeam că avea să se-ntâmple ceva rău. Voiam doar s-o înveselesc.

Am găsit-o pe Robyn la o masă în spate. Nu-și dăduse jos haina și căciula. Am încercat să mă furișez în spatele ei, dar mi-a auzit pașii și respirația sacadată.

— Bau! am zis eu, așezând sacoșa pe masă cu grijă.

Robyn s-a uitat peste mine, de parcă aștepta să mai vină cineva. De parcă aș fi adus și alți oameni cu mine și i-aș fi ascuns în depozit.

— Nu știam dacă mai vii până la urmă, a zis ea.

— De ce să nu vin? Eu te-am chemat.

Robyn s-a uitat la masă, sprijinindu-și capul cu degetul mare, arătătorul și degetul mijlociu, ca un urs somnoros, gata să se târască înapoi în peștera lui.

- Deci.
- Mda.
- E frig afară.
- Foarte frig.
- Încă tremur din toate încheieturile.
- Și eu.

M-am așezat la masă păstrând haina pe mine, la fel ca ea. M-am gândit că în maximum patru secunde am putea dispărea și că am putea uita că am făcut vreodată asta, fără să mai schimbăm un cuvânt de-aici încolo. Simțeam că e o persoană stranie pe care nu o cunosc, dar era mai rău decât atât, fiindcă împărtășiserăm o grămadă de lucruri deja. Dar în felul ăsta, față în față, era atât de ciudat.

Robyn a arătat spre sacoșă.

— Țla e cadoul meu?

Știi care-i cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată? Povestea aia, despre tatăl lui Robyn. Nu cum a făcut el leucemie și a murit, nu, ci cum a plănuit el să se reîncarneze. Închipuie-ți cum ar fi fost dacă ar fi reușit. Să se întoarcă pur și simplu și să fie din nou alături de Robyn. Doar că nu se duce Robyn să-l ia, pentru că n-are voie să aibă câine, așa că i-l ia cine știe ce ciudat. Încă mă mai gândeam la chestia asta când am fost în mall cu Dallas și Ella. Cum a vrut tatăl lui Robyn să stea cu fiica lui, în timp ce tatăl meu dimpotrivă. Așa că m-am trezit că merg în magazinul de animale din mall și că mă uit la toți cățelușii, chiar dacă n-aveam suficienți

bani și știam că n-aș putea să i-l cumpăr. Am dat să ies, însă atunci am văzut un borcan plin cu cochilii mișcătoare.

Robyn s-a ridicat și a stat în picioare lângă mine cât timp am desfăcut carcasa de plastic în care l-am cărat. O înfășurasem în cât mai multe eșarfe astfel încât să nu-i fie frig. Moment în care am simțit că mi se strânge stomacul — cum aveam să-i spun? Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj înainte, să mă prefac că glumesc. *Uite un crab, lol. Ghici ce? E Tati!* Era foarte prostesc să-i spun asta pe viu, așa că m-am uitat în jos la cutie și-am zis:

— A, da. Asta e pentru tine.

Genele lui Robyn urcau și coborau ca niște păianjeni strălucind pe firele lor. A bătut ușor în cutia de plastic, iar el și-a strâns picioarele.

— M-am gândit că ai putea să-i zici Tati, am zis eu înghițind în sec. Știi, în loc de câine.

Caloriferul a trosnit. Robyn părea să se gândească. După care a zâmbit și a deschis palma, iar eu l-am ridicat de cochilia lui albă precum creta.

— Tati, a îngânat ea.

— Da, dacă vrei și tu.

I-am întins degetele astfel încât să țină palma dreaptă, apoi i l-am dat ei, arătându-i cum să-l țină. Robyn a chicotit când a văzut că-și scoate

picioarușele — erau cam strâmbe. Apoi a început să-și miște cele două antene negre, de parcă lua la cunoștință situația, în palma cui stătea el. Ne-am așezat pe jos amândouă, iar Robyn l-a lăsat să meargă pe covoraș. După ce și-a scos haina, s-a întors pe burtă și a început să-i amenajeze o cursă cu obstacole. Am întins cărți peste tot pe podea. Tati se târa pe lângă ele în timp ce noi două eram comentatorii sportivi care povesteau fiecare mișcare pe care o făcea el.

— Va reuși? Va reuși el oare? A urcat, a ajuns în vârf!

— Iu-huu! Medalia de aur merge la Tati!

Ne superdistram, Robyn și-a scos și bocancii, iar eu făceam vocea lui Tati, pretinzând că e Moș Crăciun:

— Robyn, ai fost o fetiță cuminte?

— O, da, Tati.

— N-ai făcut pipi în cadă?

— Nu, niciodată!

Am început să râdem ca retardatele și, într-un final, a obosit și Tati, așa că l-am pus înapoi în cutia lui și am început să ne fugărim printre rafturi. Deasupra noastră oamenii consultau cărți, tastau la computere, alegeau romane, iar noi, la subsol, făceam roata, ne urcam pe scaune și, mai departe, pe mese. Robyn stătea cu mâinile în șold de parcă își supraveghea întregul ei regat. Îi simțeam mirosul scalpului, fiindcă tocmai îmi îndesase pe cap căciula ei. Am urcat și eu lângă ea, însă cineva ne-a strigat să încetăm. Nu l-am băgat în seamă, nu era de-acolo, iar Robyn și-a lăsat capul pe umărul meu.

Apoi, ca un câine care își face culcușul într-o pernă, și-a căutat și ea locul, doar că umărul meu nu era atât de moale.

— Of, slăbănoago...

Ceva fierbea în interiorul nostru și ne făcea să vrem să nu ne oprim, să rămânem așa cât de mult putem. Robyn s-a încălțat cu ghetetele mele. Eu mi-am legat eșarfa în jurul taliei sale. Râdeam și spuneam că nu vrem să mai plecăm din subsolul ăla. Aveam să ne facem haine din hârtie, pe care să le tivim cu lipici, iar de mâncat aveam să mâncăm resturile sendvișurilor pe care le arunca lumea pe sub rafturi. Cine avea nevoie de razele soarelui sau de zăpadă atunci când era regina subsolului? Ochii lui Robyn străluceau de emoție. Curând, s-a lăsat în jos să vadă ce face Tati.

— Ești bine?

L-a ridicat și l-a lăsat să se târască spre încheietura mâinii.

— Robyn, am zis eu, imitând din nou vocea lui Tati. De azi înainte nu mai trebuie să-ți fie dor de mine.

Nu s-a uitat la mine, dar imediat mi-am dorit să nu fi deschis gura. Nu intenționasem s-o fac să plângă. l-am pus o mână pe umăr.

— Ție nu ți-e dor de ai tăi? a întrebat ea, la care eu am fost nevoită să dau din cap că nu.

După care am încercat să-i spun un lucru pe care aproape că-l uitasem și eu.

— Când eram mică, treceam cu autobuzul în fiecare zi pe lângă un cimitir, și toți copiii își țineau respirația ca să nu-i poată urmări morții. Sau, să

zicem că strănutai și nimeni nu zicea *sănătate* — atunci venea o fantomă și-ți fura sufletul. Eu aveam curaj să respir, pentru că voiam să îl văd pe tata. Tot așa, la început strănutam încet, să nu m-audă nimeni. După care mai tare și mai tare, dar n-a venit nimeni.

Mi-am dat părul din ochi, apoi am adăugat.

— Am avut noroc că n-a mers. În fond, nici nu-l cunoșteam.

Robyn mă privea cu tristețe, ochii i se topeau precum ciocolata, iar eu nu-mi doream decât să fi putut alerga ca bezmeticele din nou, să nu mai discutăm atât de serios. Am încercat să mă protestez, să mă prefac că Tati a tras un pârț. După care m-am întrebat în gura mare cum o fi fiind să trăiești într-o cochilie. Nu făceam decât să glumesc, dar Robyn mă luase în serios. N-a scos un cuvânt, nu făcea decât să vină după mine. Și, la un moment dat, m-a cuprins și și-a lăsat bărbia pe umărul meu. Fețele noastre aproape că se atingeau. Nu m-am opus.

— Așa mă simt, a zis ea, și atunci m-a strâns în brațe și mai tare.

— Am visat-o pe Autumn, a zis Callie când m-am întors de la cimitir.

Am găsit-o încolăcită în pat, iar vocea ei a sunat copilăroasă, somnoroasă.

— Ce-ai visat?

— Am văzut cum au omorât-o.

I-am pus mâna pe frunte — era caldă, dar nu avea febră. Îi curseseră ochii și i se încleiaseră genele.

— Au așteptat-o pe plajă. Au ținut-o cu capul sub apă și dup-aia au făcut în așa fel încât să pară că s-a sinucis. Sau că a fost un accident. În fine. Așa i-au făcut felul.

Dormi încă? m-am întrebat eu. *Despre cine vorbești?* Aveam încă proaspătă în minte amintirea celor petrecute cu o zi în urmă.

— Ți-e teamă că o să vină Robyn și c-o să-ți facă ceva?

A dat din cap că nu, cu gura într-o expresie tensionată: *nu despre asta-i vorba!* Doar că interesul pe care-l arăta ea unei crime petrecute cu mult timp în urmă nu părea stârnit accidental în contextul celor întâmplate.

— Nu vreau să-ți fie teamă, n-o să vină nimeni să-ți facă rău. E ceva ce vrei să-mi spui? am adăugat eu.

— Cred că era hărțuită și mai cred că tot cei care o hărțuiau au și omorât-o.

Mi-am închipuit o fată plină din cap până-n picioare de vopsea. *Gloanțeee!* Strigau ei. *Gloanțeee!*

— Te referi la...

— Autumn, a zis ea, apoi a dat cu pumnul în perete, exasperată: încerc să-mi aduc aminte.

N-a rămas nicio urmă, dar m-am întors instantaneu spre perete, curioasă. Nu mai văzusem ieșiri de genul ăsta la Callie.

— Scumpo, nu vreau să-ți mai bați capul cu Autumn, nu-ți face bine. O tot aduci în discuție pentru că ți-e teamă că Robyn ar putea să fie periculoasă?

Callie și-a dat ochii peste cap executând o rotație completă, perfectă.

— Toată lumea e periculoasă. Sau ar putea să devină. Nu poți să zici că cineva e sau nu periculos doar uitându-te la el. Oamenii sunt ca pitbulii.

Așa că am început să o iau la bani mărunți, dar tot fără rezultat. *De ce crezi că a fost la mormântul mamei tale?* Habar n-am. *De unde știa unde e îngropată mama ta?* Nu știi! *Vorbeați mult la școală?* Aproape deloc.

— Dallas a zis că Robyn era îndrăgostită de tine — crezi că e adevărat?

Lui Callie i-a venit să intre în pământ de rușine, am văzut-o, așa se-ntâmplă de fiecare dată când menționează cineva cuvântul *iubire*.

— Nu voia decât să se dea mare. Așa cred.

Părea că găsește obositor să tot ghicească și să explice motivele lui Robyn, iar eu nu făceam decât să o pisez, ca și când n-aș fi avut încredere în ea, căzând în felul ăsta în capcana întinsă de Robyn. Atunci mi-am dat

seama că Robyn era deșteaptă. Suficient de meschină și de obraznică încât să păcălească un director de școală. Și, în aceeași logică, dacă voia s-o bănuiesc pe Callie, plantarea unui bilet era într-adevăr un punct de pornire. Fie că era periculoasă sau nu, trebuia să fiu atentă. Callie devenea pe zi ce trece mai neliniștită, visând crime și fete dispărute. I-am spus că mă întâlnisem cu îngrijitorul cimitirului și că mi-a promis să arunce din când în când un ochi la mormântul lui Joyce. Apoi i-am spus că am luat toate scrisorile noastre de sub piatra de pe mormânt.

— De ce? Dar sunt confidențiale! s-a ridicat ea din pat.

— Știu. De-aia le-am și luat, ca să nu se-ntoarcă cumva și să le citească.

Callie a continuat să dea din cap dezaprobator, moment în care am înțeles că greșisem. Nu ar fi trebuit să-i spun. Voia să-și știe scrisorile alături de mama ei.

— Ce-ai de gând să faci cu ele? Să le arunci?

— Nu, scumpo, le-am pus în mașină, în torpedou.

— Deci mi-e rău, a zis ea, și s-a băgat din nou sub pătură.

Luni i-am dat voie să nu se ducă la școală, să rămână acasă. Știam că nu are nimic, dar m-am gândit că avusese destule de tras. Dacă ea se simțea mai în siguranță acasă, las-o să stea acasă, să o drăgălesc un pic până își revine. Am sunat-o pe mama și i-am zis și ei despre biletul de la Robyn.

— Dar asta-i îngrozitor, a zis ea. Pare nebună — și i-am simțit repulsia în glas.

I-am zis și cum am făcut de-am reușit s-o supăr pe Callie, luând scrisorile de la mormântul lui Joyce. Îndată, vocea pițigăiată a mamei s-a cufundat într-o mare de suspiciune:

— Ce are de ascuns? Eu aş citi scrisorile alea dac-aş fi în locul tău.

Nu-mi zicea nimic nou, așa era mama, paranoică în orice privință. De când o știu i-a plăcut să caute motivele ascunse din spatele tuturor lucrurilor. Dacă-i aducea flori însemna că a înșelat-o; dacă-și pierdea portofelul era dependent de jocuri de noroc. Însă Callie avea dreptul la intimitate în ceea ce privește scrisorile adresate mamei sale. Îmi închipuiam că erau atât de sincere, că ți se rupea sufletul; fără ocolișuri și triste. Nici mie nu mi-ar fi convenit să citească altcineva ce i-am scris lui Joyce.

— Eu îți citeam jurnalele, a zis mama, degajată.

— Nu, spune-mi că nu-i adevărat.

— O, ba da, poți să fii sigură! De unde să fi aflat din altă parte despre micile tale iubiri dacă nu de acolo?

A zis-o cu atâta mândrie, că aproape mi-a venit să-i închid telefonul în nas. Găsea teribil de amuzantă povestea asta, faptul că mă spionase pe vremea când nu eram decât o adolescentă amorezată.

— Era o doamnă, a început mama, care avea o fată de șaispe ani — zece pe linie fata, n-avea nicio treabă cu ea. Și într-o zi dă peste un e-mail de-al ei; își lăsase computerul deschis. Ce să vezi? Fata se prostitua pe ascuns.

— Mamă, iar vorbești din ce auzi pe la televizor, i-am zis dezgustată. Uite de-aia nu-ți spun eu nimic.

— Păi de-aia a trebuit să-ți citesc jurnalul. Că nu-mi spui niciodată nimic.

Seara m-am oferit să pregătesc pentru cină mâncarea preferată a lui Callie — macaroane cu brânză. Când a fost gata, a venit în bucătărie și s-a apucat să rupă florile tufănelor care dădeau să se usuce și pe care le pusesem

Într-un ulcior de ceramică. Ne-am așezat să mâncăm și a început să se prostească. Dăduse brânză pe ea și o molfăia direct de pe mâneca halatului de baie: *Mmm, ce bună e!* Când m-am ridicat să aduc niște șervețele, Callie a trecut la vârfurile părului. *Păr de brânză!* A luat șervețelul, și-a tamponat mâneca, după care, fără să-și ia ochii de la mine, a început să-l lingă. *Mmm! Ce brânză bună!* Se uita la mine și chicotea, și poate că ar fi trebuit să mă enervez, dar chicotitul ei era molipsitor. Callie a ridicat paharul cu apă și a dat să ia o gură — a pufnit-o râsul și a împroșcat aproape toată masa. Am lăsat și eu furculița jos, râdeam cu lacrimi; era prima oară când râdeam de când cu biletul lui Robyn. Se simțea bine dacă îi venea să se prostească, și de fiecare dată când chicotelile noastre se transformau în oftaturi, ne priveam una pe alta și Callie pufnea încurajator, dând tonul unei noi reprize.

— Nu ți-a fost rău pe bune, nu-i așa? am întrebat-o eu.
O oră mai târziu, Callie era în baie, vomita.

Am făcut o programare ca să mergem la doctor marți după ce ieșeam eu de la lucru. Știam că nu poate fi decât vreun parazit intestinal, însă începusem să-mi fac griji.

— Cred că e de la răceală, a zis ea moleșită. Am nevoie de odihnă.

Și eu aveam nevoie de odihnă, dar nu mă lăsau gândurile. Despre Cerise și Robyn Doblak. Apoi, despre Autumn, Lara și Joyce. Nu eram sigură că făcusem bine că-i spuseseam bărbatului de la cimitir despre moartea lui Joyce. Îmi strânsese mâna înainte să plec, scurt, dar suficient cât să-i simt bătăturile din palmă în vreme ce el îmi zicea cum îl cheamă. Danny. Eu m-am înroșit și i-am dat numărul meu de telefon. A zis că o să mă sune să-mi

spună când află ceva, iar eu abia așteptam să-i aud vocea din nou. N-o fi fost el un „bărbat-portal“, gata să te ducă în altă lume, asta era clar, iar dacă venea, atunci te lua și te ducea tot la cimitir. Sau într-o casă și mai mică decât a noastră, mirosind probabil a sendvișuri cu carne de vită și ketchup picant. Asta a fost nașpa, de acord. Cine știe ce mâncăruri preferă Danny? Pun pariu că i-ar plăcea blinii mei — trudeam la ele de la începutul lui septembrie și nu plănuiam să mă las până nu se termina luna. Începea să-mi iasă și mie compoziția cum trebuie, iar cele cu cartofi fuseseră dementiale: pufoase și crocante, fără să se dezintegreze vreuna.

Acum ideea chiar îmi intrase în cap. O să-i duc blinii lui Danny la lucru. Puteam să zic că am venit să verific mormântul lui Joyce și că voiam să-i mulțumesc. În orice caz, nu blinii dulci. Ceva sărat. În niciun caz ananas și portocală; sigur i-ar plăcea ceva picant. M-am apucat să bat aluatul și, în timpul ăsta, să-mi imaginez cum o să-l gădesc în cimitir, cum o să merg după el după o clădire de piatră deschind-mă încet la fermoar. Știam că nu-mi permit să am un iubit; trebuia să fiu atentă la Callie. Însă fantezia mea a continuat, așa că am început să-l hrănesc cu blinii. A deschis gura. Avea ochii somnoroși, dar mă privea serios. Apoi a mestecat și a înghițit, iar eu i-am simțit dinții frecându-i-se de mâinile mele.

A doua zi, în timp ce așteptam în biroul medicului, mi-a sunat telefonul. Callie intrase singură în cabinetul doctorului Bishop, iar eu îmi smulgeam fără să-mi dau seama firicele de pe antebraț. De obicei intram la medic împreună, însă de data asta decretase că e suficient de mare. Are paisprezece ani, se descurcă și singură. M-am simțit ca un bucătar căruia îi este interzis accesul în

propria bucătărie și care-și închipuie cum îi dau oalele în foc de partea cealaltă a ușii. A fost nevoie de toată determinarea de care eram capabilă să nu intru peste ei în cabinet. Callie o să fie bine, desigur, dar dacă nu-i spune totul? Dacă el nu pune întrebările care trebuie? Aș fi putut avea și eu câte ceva de adăugat. A fost un efort de voință să rămân așezată pe scaun, calmă, să mă conving că ajutorul meu nu mai este de folos. Moment în care a început să-mi sune telefonul, iar eu am auzit o voce de bărbat.

— Alo, Rebecca?

Am zâmbit. Inexplicabil, dar am simțit că plutesc. Se auzeau copii jucându-se pe podea, lovind bile pe o jucărie veche.

— Danny sunt, de la cimitr, a zis el, de parcă ar fi fost necesar să mai precizeze. Nu vreau să te panichezi.

— N-o să mă panichez, am zis eu încurajator.

Nu știu la ce m-am gândit — că mă invită în oraș? Că vrea să mă salute?

— Am găsit ceva, a zis el. Și n-o să-ți placă deloc.

M-am dus la cimitir cu mănuși din latex și pungi sigilabile. Dar mai întâi am trecut pe acasă și-am lăsat-o pe Callie. Terminasem de vorbit cu Danny chiar în secunda în care a ieșit din cabinetul doctorului Bishop. Era veselă, râdea la ceva ce tocmai zisese medicul.

— Sunt bine, mi-a zis ea.

După care doctorul ne-a explicat ce înseamnă gastroenterita virală. Nu vomitase în ziua aceea, așa că începând cu ziua următoare putea să meargă la școală. I-am zis că am ceva de rezolvat rapid și m-am grăbit spre Cansdown.

Danny m-a întâmpinat la cimitir. Găsise biletul sub piatra de pe mormântul lui Joyce chiar în după-amiaza aceea, când trecuse să arunce un ochi. Robyn folosisese din nou cerneala ei roșie, scriind apăsător, pe alocuri vrând parcă să iasă pe cealaltă parte a foii.

Nu e nimeni căruia să-i pese sau să mă înțeleagă pe toată planeta asta futută. Dacă de fapt nici măcar nu mi-a fost dat să fiu aici și toți au înțeles că nu sunt decât o greșeală? Zi de zi și oriunde mă duc îi aud râzând, nu se mai termină. Cu toții știm că ar fi trebuit să fiu moartă deja. Am fost o greșeală căcăcioasă și sunt gata să fiu curățată. Vreau să ridic capul și să văd deasupra mea un cer de PĂMÂNT!

Danny a dat capul într-o parte ca să mă poată vedea de sub cozoroc. Avea pete de transpirație la subsuori și întreg corpul părea că degajă căldură. Sângele mi-a urcat în obraji ca la un semn.

— Mi s-a spus că era îndrăgostită de Callie.

— Nici măcar n-am văzut-o când a venit.

— Probabil că începe să devină disperată și vrea să ne atragă atenția.

Danny și-a șters bocancii de iarbă și s-a aplecat mai aproape peste umărul meu, uitându-se la bilet.

— Pare... real.

— Știu. Probabil că asta și vrea.

— Nu crezi că e mai degrabă un strigăt de ajutor?

— Cred că vrea să o facă pe Callie să se simtă vinovată, ca și când ar fi vina ei. Fata asta este manipuloare. Cine să știe ce-i cu adevărat în sufletul ei?

Danny a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de umărul meu. Bun așa. A sunat de parcă aș fi fost o

nenorocită — cine discreditează un copil cu intenții suicidale?

— Chestiile de genul ăsta trebuie luate în serios totuși. Nu se știe niciodată. Copiii fac tot felul de prostii, îi ia valul.

Mă întrebam dacă Robyn știe ceva despre tatăl lui Callie. Dacă da, era cu atât mai crud. Voia să o tulbure lovind în punctul ei slab.

— O sun pe maică-sa, am zis eu, punând o mână pe umărul lui Danny. Îi spun că suntem îngrijorați. Deși am impresia că tot ce face e să se joace cu noi, ca și când toate astea ar face parte dintr-un soi de schemă.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #7 Către Rebecca/De la Callie

Singurul fel în care pot să explic asta e gândindu-mă la simbioză, cum ne-au învățat pe noi la școală despre microbi care trăiesc pe corpurile noastre. Sunt în jur de 100 de miliarde de microbi — pe gene și pe piele, în gură și-n stomac — care își trăiesc viețile lor secrete dezvoltându-se înăuntrul nostru. Ei au nevoie de noi ca să supraviețuiască, iar noi avem nevoie de ei, dar nu putem nici măcar să-i vedem, și nimeni nu știe că ei sunt acolo în afară de ei înșiși. Așa cred că s-a întâmplat și cu mine și Robyn. În ianuarie, chiar dacă a început din nou școala, noi nu ne-am întâlnit nici măcar o dată. Nu stăteam împreună la cantină, nu ne așteptam una pe alta după ore. Robyn era cu grupul ei, eu eram cu al meu, dar câteodată se întâmpla să ne uităm una la alta cu coada ochiului și să zâmbim o secundă.

Vorbeam în continuare în fiecare seară, spunându-ne una alteia lucruri pe care nu le mai știa nimeni altcineva. Despre tatăl ei. Mama mea. Viețile pe care ni le-am fi dorit. Eu aveam să devin ecologistă, iar Robyn blogăriță celebră. Plănuiam să trăim în același apartament și să adoptăm o mulțime de câini. La bătrânețe aveam să ne mutăm într-un azil și să ne dăm în scaune-balansoar împreună până când, în aceeași zi, aveam să murim amândouă.

IM 22 ian 2009 15:16:21

15:06:41

robynroarxo: Toată ziua m-am gândit numai la tine

15:06:55

LithoCALpus: De câte ori?

15:07:28

robynroarxo: De mai mult de 1 000, cel mai probabil... când am oprit alarma, când am ridicat jaluzelele, când am văzut cerul, când m-am splălat pe dinți... calliecalliecallie

15:08:31

LithoCALpus: 😊 Și eu m-am gândit la tine.

15:08:40

robynroarxo: ?

15:09:24

LithoCALpus: Te-am visat azi-noapte. Dormeam împreună sub un copac și tu mă țineai de mână, și când m-am trezit țineam palma deschisă, ca și când tocmai mi-ai fi dat drumul.

15:13:18

Robynroarxo: ♥ ♥ ♥ Nu ți-aș da drumul.

15:13:40

LithoCALpus: ((Strâng tare))

15:14:00

robynroarxo: Nu. Îți. Dau. Drumul.

15:14:25

robynroarxo: Aș vrea să fi fost aici chiar acum.

15:14:30

LithoCALpus: Și eu

15:14:49

robynroarxo: Dacă mi-ai pune mâna pe piept nu
ți-ar veni să crezi cât de repede îmi bate inima.

15:14:59

LithoCALpus: Ba da. O aud.

15:15:12

robynroarxo: Zice Te iubesc.

15:15:45

robynroarxo: Chiar simt asta, Callie

15:15:58

LithoCALpus: Știu. Și eu.

— E o glumă sau cum? Nu sună deloc a ceva ce-ar zice Robyn, a spus Cerise Doblak după ce, în seara aceea, i-am citit biletul la telefon.

— E scris cu *cerneală roșie*. Un scris buclat, pe hârtie dictando cu linii roz.

— Așa, și?

— Nu e primul bilet pe care i-l lasă lui Callie, am zis eu, moment în care am fost nevoită să o pun la curent în ceea ce privește amenințarea de peste weekend.

— Știi ceva? Scutește-mă. Ea o amenință pe *Callie* mai nou?

— Păi mai e altcineva care să dea vina pe ea pentru faza cu vopseaua roșie din timpul orei?

— În primul rând, cum ar putea să ajungă Robyn acolo? De unde să știe ea la care cimitir mergeți voi două?

— Poate că i-a spus cineva, am zis eu. Dar ideea e că are nevoie de ajutor. Nu te-aș fi sunat dacă n-aș fi fost îngrijorată. Știu că nu suntem cele mai bune prietene, dar îmi fac griji, îți spun cu mâna pe inimă.

— Sunt sigură, îți pasă cum ți-a păsat și până acum. Când te-am sunat eu *pe tine* să-ți spun ce-a făcut Callie, a părut că-ți pasă *al naibii de tare*.

— Dac-aș fi în locul tău, m-aș bucura dacă s-ar găsi cineva să-mi spună despre Callie dacă ar fi în situația lui Robyn. I-aș fi recunoscătoare că-mi dă șansa s-o ajut.

— Aha, îți sunt recunoscătoare. Într-adevăr, foarte recunoscătoare. Mersi mult.

— Nu toată lumea are șansa să primească un avertisment înainte. Nu toată lumea află în timp util — iar dacă Robyn e deprimată, ăsta ar putea fi un strigăt de ajutor.

— Robyn nu v-ar fi cerut vouă ajutor pentru nimic în lume.

După ce-am pus receptorul în furcă, m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Poate că Robyn nu avea nici pe departe intenții suicidale. Poate că Cerise își cunoștea fiica atât de bine încât era îndreptățită să respingă așa atenționarea mea. Chiar și așa însă, trebuia să fii neglijent și greu de cap totodată ca să excluzi și cea mai mică posibilitate. Dacă se-nșela, Doamne ferește, dă-ți seama cum s-ar fi simțit după.

— Rebecca! Unde-ai dispărut? m-a întrebat Callie.

Nu ciocănisse la ușă, făcuse duș și stătea în prag cu părul ud picurându-i pe umeri. S-a uitat la punga de plastic pe care-o țineam în mână. Liniile roz și cerneala roșie erau destul de vizibile. Am dus mâna la spate, dar văzuse deja ce era de văzut.

— A fost iar?

— Robyn a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu — ăla e cumva...?

A făcut un pas spre mine, însă n-aveam de gând s-o las să-l citească.

— Vestea bună e că de data asta nu te-a mai amenințat, am zis eu deschizând un sertar și lăsând plicul să cadă înăuntru. Robyn e doar deprimată. Atât a scris.

— Deprimată? În ce sens? s-a holbat Callie la mine plină de interes.

— Nu știu dacă e pe bune. S-ar putea doar să cerșească atenție. Orice-ar fi, am anunțat-o pe mama ei.

Lui Callie i s-au aprins ochii:

— Și mama ei ce-a zis?

— Cred că a cam derutat-o. Să sperăm că o să vorbească totuși cu Robyn în seara asta.

Callie și-a stors părul și a urmărit picăturile de apă scurgându-i-se pe braț.

— Și dacă nu poate fi ajutată nicicum?

— Cred că — am început eu să răspund, dar m-am oprit o secundă. Cred că oricine poate primi ajutor.

— Poate că știe că e un caz pierdut și că viața ei n-are cum să mai fie ce-a fost.

M-am întrebat dacă nu cumva Callie se gândea la tatăl ei când spunea asta. Nu-i povestisem niciodată până la capăt cum au stat lucrurile. Toți psihologii ne-au sfătuit să-i spunem despre Curtis doar că era *trist*. Ceea ce nu era deloc fals, doar că, în rest, omitea aproape totul. Și, privind în urmă, mi se pare cam nesăbuit să-i spui asta unui copil. Ca și când să fii trist ar fi fost de fapt ceva foarte periculos, premergător morții.

— O mulțime de oameni *cred* că sunt un caz pierdut, dar nimeni nu e de fapt un caz pierdut. Iar atunci când oamenii îți lasă un semn, fac asta pentru că vor să fie ajutați.

— Poate că o să se înece.

M-am uitat la Callie cum stătea acolo în pantalonii ei scurți de pijama. Avea genunchii goi. Gura lipsită de expresie.

— Ce te face să zici asta?

— Păi, ca Autumn, m-a privit Callie, făcându-mă să-mi pară rău că i-am spus vreodată povestea în cauză.

Se lăsa absorbită de tragedii care nu aveau nimic de-a face cu ea. Abia dacă o știa pe Robyn, de Autumn nici nu mai zic, n-o cunoscusem nici măcar eu, însă poveștile ambelor fete o atrăgeau ca un magnet. Am luat-o pe Callie și ne-am așezat împreună la mine pe pat, unde i-am spus că viața nu era niciodată pe atât de rea pe cât și-o închipuiau oamenii. Însă, atunci când cineva era deprimat, majoritatea lucrurilor păreau mai grave decât erau în realitate.

— E ca și când ai purta o pereche de ochelari care ar face totul să pară nașpa, am zis eu, iar apoi ea mi-a povestit despre un film în care personajul negativ era deprimat.

Nu mi-am dat seama decât mai târziu că își schimbase poziția față de moartea lui Autumn. Nu se mai întreba dacă fusese sau nu ucisă, acceptase deja că a fost vorba despre o sinucidere.

Unii ziceau că Autumn Sanger s-a omorât pentru că s-a despărțit de iubitul ei. Alții, că făcuse un avort și că n-a mai putut să suporte vinovăția. În ceea ce mă privește însă, m-am întrebat deseori dacă nu cumva fusese doar o joacă de-a tristețea, așa cum obișnuiam și noi să ne prefacem, jucându-ne scenele pline de dramatism despre ce trebuie să-i fi trecut ei prin cap în momentul acela.

În mintea mea, moartea lui Autumn avea să se asocieze întotdeauna cu Lara. Cu un fel de dorință nostalgică pe care am simțit-o atunci când am văzut-o cu vărul meu. Eram nostalgică, da, voiam să mă întorc, să caut din nou prietenia noastră pierdută, dar pentru Lara situația fusese tranșată de mult; n-avea să mai aibă încredere în mine

niciodată. Se ținea mereu la distanță și mi-o tăia scurt, ca și când aș fi fost cel mai mare străin. Când am încercat să-i cer iertare, pur și simplu s-a uitat prin mine. Nu eram decât un șobolan pentru ea, un parazit. N-avea timp de mine. Și, cu toate astea, mi s-a părut imposibil ca legătura noastră să se fi risipit în neant, fără să lase niciun semn, nicio urmă din sentimentele împărtășite odinioară.

— Mă ai pe mine, zicea Joyce. Ce-ți bați capul cu Lara?

Ea rămăsese cea mai bună prietenă a mea și, în același timp, persoana care exercita asupra mea cea mai mare influență. Mai mare decât mama sau mătușa, mai mare chiar și decât vărul meu. Ca să mă fac înțeleasă, o să descriu un joc pe care obișnuiam să-l jucăm când eram copii. Aveam doisprezece ani și stăteam față în față și ne străduiam să ne mișcăm în tandem, încercând să anticipăm fiecare mișcarea celeilalte. Când Joyce își dădea părul pe spate cu mâna stângă eu făceam același lucru cu mâna dreaptă, fiind imaginea ei în oglindă. Ne-am întins sprâncenele, am scos limba una la alta, am mișcat din degete în același timp și ne-am lipit tălpile una de alta până când am ajuns să simțim și cea mai mică tresărire a celeilalte, și asta chiar înainte de a se întâmpla, ca și când am fi fost una și-aceeași. Chiar și schimbările din perioada liceului s-au petrecut în sincron, devenind astfel amândouă mai puțin prostuțe și impulsive. Împreună am luat decizia să învățăm pentru examene. Ne-am făcut planuri în ceea ce privește cariera, am scris eseurile și am aplicat amândouă la aceleași universități. Eu urmând-o pe ea, și ea venind după mine. Uneori, când o vedeam pe Joyce punându-și brațele în jurul vreunui tip sau lăsându-și bărbia pe umărul lui, simțeam că mă desprind și că plutesc în derivă. Nu trecea

mult însă și o vedeam că-mi face semn dintr-o sprâncenă, ca și când n-ar fi fost decât un alt joc pe care-l jucam împreună, iar eu mă relaxam și mă-ntorceam la băiatul cu care eram. Puteam să-mi las degetele o clipă pe brațul lui sau să râd la ce povestea el, simțindu-mă în siguranță că reușesc să țin pasul cu ea. Joyce nu avea să mă lase în urmă.

Curtis s-a logodit cu Lara cam când am plecat eu la facultate, iar când m-am întors acasă în prima vacanță de vară, nu mai rămăseseră decât șase luni până la nunta lor. Îmi ziceam că zilele mele de fată cu zambile apuseseră, la fel ca toate eroismele copilăriei, însă am început să croșetez scenarii în care eu și Lara redeveneam prietene. Se făcea că ea își pierdea inelul de logodnă, iar eu i-l găseam. Sau, tot așa, cineva mă amenința cu arma și Lara suna la poliție, așteptând după ușă până când echipajul chemat de ea reușea să intervină. După care, privirile ni se întâlneau, victimă și salvator, ce-a fost a fost, iar legătura dintre noi prindea din nou viață.

Până la urmă nu s-a întâmplat nimic excepțional. Mă dusesem până la ei să-l văd pe Curtis. Vărul meu nu se schimbase încă, era tot în uniforma lui închisă la culoare, care-l făcea să semene cu un polițist: pantaloni negri de acril, curea de om serios, cămașă cu mânecă scurtă și cu insigna cusută deasupra buzunarului. De trei ani, de când terminase liceul, lucra ca gardian într-un tribunal, iar atunci începuse să-mi povestească despre un tip care încercase să intre cu o armă în sala de judecată.

— Trebuia să-nceapă un caz de custodie, și dă tipul ăsta mare să treacă, la care detectorul începe să bipăie. Era bătrân — peste treizeci de ani, cel mai probabil — și avea început de chelie.

Când a zis asta, Curtis și-a trecut zâmbind mâna prin păru-i încă sănătos.

— Deci, stau eu acolo și dau să-l întreb dacă n-are ceva prin buzunare, dar n-apuc, că face așa — iar Curtis bagă repede mâna în buzunar — și scoate un șuriu de vreo doișpe centimetri, să mor dacă te mint.

— Și rămâne cu el așa, ca și când s-ar fi gândit ce să facă mai departe — poate că n-ar fi o idee rea să mi-l împlânte-n piept — și eu sunt căcat tot, SĂ-MI BAG, pentru că Andre, colegul meu, e fix atunci la baie, deci sunt singur, așa că duc mâna la pulan, zbang BUF, gata să-i zbor șuriul din mână, dar în același timp o las moartă, ca și când nici n-aș fi băgat de seamă că ceva nu-i în ordine, și-i zic: „Domnule, ați putea lăsa, vă rog, arma în coș?”

În timp ce povestea, a intrat și Lara, sorbind dintr-un pahar cu ceai și gheață.

— La care el, fără să mai stea la discuții, o aruncă. Deci azvârli chestia în coșul ăla de cauciuc de parcă ar fi aruncat un nenorocit de set de chei sau ceva. E un proces de custodie și tu vii cu un șuriu la tribunal? Ce-ai de gând să faci, să mă înjunghii ca să-ți iei copiii-napoi?

— N-a primit custodia, nu-i așa? l-am întrebat eu cu răsuflarea tăiată, iar Curtis m-a asigurat că nu, n-a primit-o.

Poate că am atins într-un final nota care trebuia. Cea a grijii față de semeni și a sincerității. Sau poate că trecuse deja suficient timp încât rănilor vechi să înceapă să se vindece. Așa că Lara m-a întrebat dacă nu vreau și eu un ceai cu gheață, după care mi-a adus un cartonaș pe care să-l pun. O săptămână mai târziu pur și simplu a început să-mi povestească despre nuntă. Am tăbăcit-o cu întrebări, incitată și bucuroasă, iar ea mi-a povestit cum

tema principală avea să fie Crăciunul, drept pentru care urma să poarte pe umeri o blăniță albă.

— Ești leșinată ca o școlăriță, a zis Joyce când i-am povestit și ei. Nu-nțeleg de ce te bucuri atâta.

Joyce credea că Lara se folosește de mine ca să le intre mai ușor pe sub piele celor din familie, însă mătușa mea deja o plăcea pe Lara mai mult decât pe mine, așa că eram sigură că Joyce se înșală. Am încercat să-i explic de ce prietenia Larei însemna atât de mult pentru mine, după care am început să vorbesc despre Autumn și s-au amestecat toate. Dacă Autumn nu s-ar fi omorât și ar fi fost într-adevăr răpită, nici noi n-am mai fi făcut ce-am făcut, iar în felul ăsta n-aș fi rănit-o nici pe Lara. N-ar mai fi avut loc nicio înmormântare de la care să se întoarcă și să mă vadă strâmbând-o, eu n-aș fi aflat că sunt o ființă crudă, și uite-așa toți cinci am fi rămas prieteni. Joyce, Lara, Curtis, eu și poate că și Autumn.

— Las-o jos că măcăne, a zis Joyce.

— Ție nu-ți pare rău c-a ieșit așa?

— Nu-mi pare rău decât că se mărită cu vărul tău.

Faptul că Joyce era îndrăgostită de Curtis devenise o glumă recurentă. În iulie, când ne-am întâlnit cu el pe dig, Joyce a exagerat că are să se lase arestată, astfel încât să-l poată vizita la tribunal. Apoi a început să-l strige Agent Scăfârlie, Agent Prietenie, iar Curtis râdea și făcea ochii mici, ca și când s-ar fi străduit să vadă ceva aproape invizibil, dar la un moment dat a zis că ar cam trebui să plece — Lara îl aștepta acasă.

Eu credeam în continuare că e o glumă. Motiv pentru care nici n-am crezut-o când a venit într-o după-amiază la magazinul la care lucram eu și, punându-și coatele pe tejghea, mi-a zis:

— N-o să-ți vină să crezi. Eu și Curtis...

Cana filtrului de cafea a început să bolborosească; afară, pe autostradă, se auzeau gonind mașini și camioane.

— Ne-am tras-o.

M-am holbat la micul ei semn maro din naștere de sub gene.

— Nu, nu pot să cred.

Joyce a ridicat dintr-o sprânceană la mine și-a început să-mi spună cum l-a sunat și-au plecat împreună să dea o tură cu mașina lui. La un moment dat, au oprit și Curtis a întins o pătură pe bancheta din spate.

— Prostii, am zis eu neîncrezătoare și i-am dat una peste mână.

A sunat clopoțelul de la intrare, iar Joyce și-a luat un Twinkie și s-a dat la o parte cât timp i-am scos eu unui client niște bilete la loterie. Mințea, fără-ndoială. E ca și cum ar fi intrat în magazin zicându-mi că a fumat *crack* și, mamă, cât de tare a fost. Persoana pe care o cunoșteam eu drept Joyce n-ar fi făcut așa ceva. Sigur era o glumă, un test, să vadă cum reacționez.

Mi-a zis că au făcut-o pe bancheta din spate. De două ori. Lara credea că e-n oraș cu băieții.

— Hai, nu mă-nnebuni, i-am zis eu.

— Da, după care am fost pe acoperișul barului de pe plajă, unde ne-am cocoțat ca să ne uităm împreună la stele.

Brusc, am simțit că mă lasă genunchii. Apoi am simțit în coapse un val de căldură care m-a săgetat, făcându-mă să vreau să-mi înfig picioarele mai bine în linoleumul de pe podea. Joyce a lăsat batonul pe raftul de plastic, moment în care mi-am dat seama că era adevărat ce-mi spusese adineaori. M-am bâțâit pe picioare înainte

și înapoi, forțându-mă să mă uit la ea. Și mi-a venit s-o plesnesc.

— Ești atât de egoistă, i-am zis.

Joyce a părut relativ surprinsă, ca și când n-ar fi auzit bine ce-am zis. Aveam impresia că n-o mai recunosc, se făcuse roz în obraji. Oare cât de tare i s-ar înroși pielea dacă aş pocni-o, m-am întrebat în secunda următoare.

— Și eu care credeam că o să te bucuri pentru mine...

— E greșit, Joyce!

Lăsasem soluția Windex pe teighea — am luat-o, am pulverizat de câteva ori și am început să frec. Cu o seară în urmă o vizitasem pe Lara, care mi-a arătat aranjamentele florale. Trandafiri albi și vâsc: foarte de sezon și elegant. Mă strângea în spate când mă gândeam că o să se bâlbâie la un moment dat, neliniștită de felul în care aveam să reacționăm amândouă, de parcă ce se petrecuse în urmă cu șase ani avea să revină în prim-plan dintr-odată. Lara vorbea despre crenguțe de ienupăr când i s-a încleștat gura. Am recunoscut semnele, dar n-am ezitat și nici n-am lăsat impresia că m-am jenat. Nu, am intervenit cu tact și i-am terminat fraza: *O să fie foarte festiv cu toate panglicile astea roșii.* Iar Lara a dat din cap de parcă i-aș fi citit gândurile.

— Și cu Lara cum rămâne? i-am zis lui Joyce printre dinți. La ea te-ai gândit măcar un pic?

— Haide, fii serioasă. Nici măcar nu e pe bune prietena ta.

M-au trecut fiori reci și am început să tremur. Brusc, am simțit răcoarea de gheață a aerului condiționat pe pielea-mi arzândă. Mi-a trecut prin cap să mă las în fund după teighea și să-mi scot tenișii, să-mi dau jos din picioare șosetele fierte și să aștept ca Joyce să plece din proprie inițiativă. Petrecând timp cu Lara simțeam că-mi

spăl păcatele. Și mă flata faptul că voia să mi se confeseze. Era atât de matură, și totuși încă atât de vulnerabilă, iar eu voiam să-i explic toate astea lui Joyce. Eram sigură ca dacă ar fi înțeles cum stau lucrurile, n-ar mai fi făcut ce-a făcut. Așa că am început să frec furioasă teigheaua, rupând în bucăți prosoapele de hârtie. De ce-a trebuit să-mi spună? De ce să mă implice în asta? Știa că aș alege-o oricând pe ea în detrimentul Larei — așa că trebuia să mă alătur trădării. Și dacă Joyce și Curtis se îndrăgosteau unul de altul, cu mine ce se-ntâmpla? Eu rămâneam pe dinafară, a cincea roată la căruță. Îi pierdeam pe toți trei; deja erau la kilometri distanță.

Dintr-odată mi-a fost frică să mă mai uit la Joyce. Știam felul în care părul ei blond se desface din coada de cal datorită umidității, și chiar fără să o privesc i-aș fi putut desena conturul feței, curbura nasului și rotunjimea buzelor, acolo, cu degetul pe blatul de ceramică al teighelei. Dacă am pierdut-o, îmi ziceam eu — dacă o pierdeam atunci, de fapt —, mai rău decât mi-am imaginat. Mai dureros decât înțepăturile de viespe. Singurătatea, mai mare decât dacă aș fi fost îngropată de vie. N-aș mai fi putut trăi. N-aș mai fi putut respira. N-aș mai fi avut nimic fără ea. Dacă ea și Curtis se iubeau, mie nu-mi rămânea decât să mor. Eu, una, aveam să mor.

— Ești geloasă sau cum? am auzit atunci vocea lui Joyce.

Am strâns din dinți astfel încât să nu se audă clănțănitul, iar când am deschis gura i-am zis doar să iasă din magazin.

Nu ne-am vorbit timp de patru săptămâni. I-am simțit lipsa în fiecare secundă, dar nu m-am îndoit nicio clipă de decizia luată. Oricât aș fi ținut la Lara, Joyce era

parte din mine. Așa că, deși nu-i puteam spune adevărul Larei, am hotărât că nu pot nici s-o mint. Nu trebuia decât s-o evit, punând punct prieteniei noastre. Fără să-i las vreun bilet sau să-i dau vreo explicație. M-am retras, pur și simplu, dispărând din peisaj, iar când a venit ea să mă caute, eram plecată de mult. A durut mai tare decât mă așteptasem, ca și când aș fi aruncat o parte din mine în ocean. O parte pe care abia reușisem să o recuperez și pe care voiam să o știu în siguranță. N-am avut de unde să știu dacă Lara a fost tristă, furioasă sau mai degrabă indiferentă. Nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la ea. Din punctul ăsta de vedere, am fost exact ca Autumn.

— Crezi ca ar trebui să sun la poliție?

— Poate că da, a zis Danny. Nu știu, de fapt. Sună cam extrem.

După ce-am vorbit cu mama lui Robyn, l-am sunat pe Danny. Voiam să-i dau de înțeles că iau totul în serios. Avusese dreptate să fie îngrijorat — de unde reieșea că era o persoană empatică, lucru pe care voiam să-l creadă și el despre mine.

— Pun pariu că Cerise s-ar îngrozi să vadă poliția la ușa ei.

— Mda. Nu e prea nostim.

— Da' poate că pur și simplu nu percutează, am zis eu. Nu-și mai aduce-aminte cum e să fii la vârsta aia, când din orice ți pare că-i sfârșitul lumii.

Apoi am vorbit o bucată despre responsabilitatea care-mi revenea mie. Ziceam că dacă aș fi văzut c-a luat foc casa vecinului, aș fi sunat la pompieri, chiar dacă

vecinul mi-ar fi spus deja că are situația sub control. Aș fi vrut să m-asigur că flăcările nu se extind, și nu m-aș fi simțit în siguranță până n-aș fi văzut cu ochii mei că incendiul a fost într-adevăr stins. Însă Danny vedea cazul nostru diferit, nicidecum ca pe un incendiu. Zicea că atunci când vezi că un copil se joacă cu chibriturile, te duci și-i anunți pe părinți, nu te-apuci să suni la pompieri. Ideea lui era că ar trebui să-i dau măcar o șansă lui Cerise să rezolve problema singură. Dacă Robyn ar fi fost fiica lui însă, ar fi luat-o la întrebări chiar atunci, moment în care mi-am dat seama că era ora de culcare și că eu îl țineam la telefon — uitasem că are copii.

— Copiii stau cu fosta, a zis el, după care s-a apucat să-mi povestească ce s-a întâmplat.

Primăvara trecută, într-o zi, când s-a întors de la lucru, a constatat că toate lucrurile lor dispăruseră. Fără să-i dea vreo explicație și luându-i cu ea și pe copii, un băiat și o fată, iubita lui l-a părăsit, mutându-se la mai bine de o sută de mile distanță. Chestie care l-a terminat. Îi vedea de două ori pe lună, ceea ce era departe de a fi suficient. Mi l-am imaginat stând trist la o masă — de-o parte și de alta, doar scaune goale.

— Vorbim noi la telefon, dar sunt prea mici, a zis el posac. După două secunde vor să-mi și închidă.

— Păi, uite, eu nu vreau să-ți închid, am zis, după care am continuat să vorbim încă vreo oră.

A doua zi dimineață, Callie s-a trezit la timp ca să se pregătească pentru școală, și asta fără să fie nevoie să mai bat la ușa ei. Am auzit dușul, apoi uscătorul de păr, iar când a intrat în bucătărie arăta în sfârșit așa cum o

știam. Se machiase și își luase pe ea blugii cei roșii elastici; cămașa era și ea una din cele noi, cumpărate din mall peste vară. A mâncat un castron cu cereale fără să se plângă că se simte rău, apoi l-a și clătit înainte să iasă. Totul revenise la normal în cele mai mărunte detalii — și chiar dacă eu îmi făceam încă griji în legătură cu Robyn, am decis să las totul deoparte.

Însă, în timp ce lucram la programările mele de dimineață, am început să mă gândesc la Cerise Doblak. Anul trecut în aprilie, când m-a sunat, zicea că Robyn venea acasă plângând în fiecare zi. Știa, așadar, că Robyn era nefericită. O retrăsese chiar și de la școală. Robyn i se confesase în legătură cu toate câte se întâplaseră — faptul că o chinuiam, că o strigau în toate felurile, îi spusese chiar și că râdeau de pieptul ei. Așa că, dacă Robyn era deprimată acum, n-ar fi trebuit să știe și mama ei? Ceva îmi scăpa, iar asta mă irita tot mai tare odată cu trecerea timpului. Apoi m-am trezit în cabinet cu o fetiță cu niște carii de speriat.

Fetița purta un tricou cu Dora Exploratoarea și avea patru ani. Ridicând capul din telefon, mama ei mi-a spus:

— Vai, nu sunt decât dinții de lapte!

Și m-am apucat să-i explic femeii că ar putea avea probleme cu dinții permanenți din cauza asta pe viitor: cariile se vor face tot mai mari, apoi vor provoca un abces — femeia se uita la mine de parcă băteam câmpii, moment în care mi-a venit în minte Cerise Doblak și m-am umplut toată de nervi:

— Trebuie să o supravegheați atunci când se spală pe dinți!

— Păi da, o supraveghez.

— Nimeni altcineva nu poate face asta, e de datoria dumneavoastră!

Mamei i-au apărut pete roșii pe gât. Fetița ținea încă gura deschisă, în formă de *o*, și mi-am închipuit-o la paisprezece ani, cu dinții praf și gingiile inflamate, limba plină de bacterii, în timp ce maică-sa dădea în continuare din umeri. *Vai! Vai!* Nu voiam să o judec atât de aspru, însă unii părinți pur și simplu nu știau să-și crească copiii. Joyce, Danny. Ce n-ar fi dat ei să fie acolo în fiecare seară, să-și poată fugări odraslele până la baie, unde să le aducă aminte că trebuie să se spele pe dinți. Privind înapoi, aș fi putut să fiu mai calmă și mai înțelegătoare cu mămica în cauză. Aș fi putut să o întreb amabil dacă îi dă cumva să bea suc după ce o pune la culcare, sugerându-i apoi să o lase mai ușor cu dulciurile. Ideea e că părea atât de nepăsătoare, încât am luat foc. Încă nu-mi puteam da seama că în multe privințe eram la fel.

Doctorul Rick mă auzise, cel mai probabil, așa că s-a strecurat înăuntru ca și când ar fi fost un unchi bătrân și simpatic.

— Rebecca, e totul în regulă?

Doctorul Rick avea aproape șaiszeci de ani și își etala bronzul lui din Bermude indiferent de anotimp. Când termina consultația, își scotea cu un plesnet mănușile. Mereu se minuna de cât de frumoase sunt pacientele noastre și uneori le întindea obrazul pentru un pupic; cu bărbații glumea și se purta ca și când s-ar cunoaște de-o viață, chiar dacă pacientul se afla la prima consultație. Într-o economie care mergea prost, făcea și el ce putea.

— Rebecca a fost drăguță cu tine? a întrebat-o doctorul pe fetiță, netezindu-i buclele.

Pentru rapel le-a mutat la altcineva. Incidentul avea să-mi fie consemnat în dosar. La plecare mi-am cerut o

mie de scuze. Scuzescuzescuze, de parcă eu eram părințele neglijent. Scuzescuzescuze, de parcă înțelegeam, de fapt, cum se ajunge și în situații de genul ăsta. Scuze, scuzescuze, de parcă mi-aș fi cerut scuze pentru ce se întâmplase în după-amiaza aceea, când m-au sunat de la școală să-mi spună despre faza cu Callie și ciocolata.

Callie fusese exmatriculată pentru două zile. M-am încuiat în baia personalului și l-am ascultat pe director descriindu-mi cum o înjurase Callie pe profesoara ei de științe sociale înainte să dea buzna afară din clasă.

— A folosit cuvântul cu P, a zis domnul Wattis. I-a zis domnișoarei Laing *sugi P puncte-puncte*.

Callie a ieșit din clădire alergând și a încercat să părăsească incinta, dar noroc cu profesorul de sport, care a oprit-o. Și înainte de asta și-a întins un baton de ciocolată pe bancă.

— Ciocolată?

— Da, a zis domnul Wattis. Era o mizerie de nedescris.

Mi-a comunicat, de asemenea, că ieșirea lui Callie nu a fost una provocată, ca și când cu asta s-ar fi ocupat ea dintotdeauna, înjurând în stânga și-n dreapta pe oriunde ar fi mers. Ca și când ar fi fost unul dintre copiii ăia care aruncă cu ouă când trec vecinii. Dar de data asta nu l-am mai contrazis. Nici n-am întrebat dacă sigur e vorba despre Callie a mea. N-am adus în discuție premiile luate de ea la științe, nici anii pe care îi avea la activ pe panoul de onoare. Am ascultat cu atenție fiecare detaliu. Trebuia să înțeleg ce se întâmplă. Dacă cineva îi înscena toate astea, voiam să am mai întâi dovada acestui fapt.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #8 Către Rebecca/De la Callie

Într-o zi, la ora de desen, Robyn a clipit de câteva ori spre mine și a ridicat ostentativ mâna. Purta brățara cu pitbulli, identică cu cea pe care o aveam eu. Altă dată împărțea acuarele în clasă și, când a ajuns la mine, mi-a spus pe nume. Apoi mi-a luat foaia de desen și m-a privit în ochi, ca și când ar fi așteptat să zic și eu ceva. Pe net puteam s-o fac, simțeam că plutesc, că sar peste munți și de pe-un nor pe altul, dar cu Ella lângă mine știam că e imposibil. Simțeam că mor pe loc dacă mișc chiar și un deget. Așa că am continuat să mă uit în jos, iar când Robyn a lăsat într-un final foaia să cadă, Ella a concluzionat:

— Ce muistă.

IM 28 ian 2009 19:40:28

19:34:02

robynroarxo: Te-ai purtat așa din cauză că erai cu prietenele tale, nu?

19:35:12

LithoCALpus: Nu doar că eram cu ele. Faza e că nu vreau să se schimbe totul.

19:36:16

robynroarxo: Dar s-a schimbat DEJA așa că e stupid să ne purtăm ca și când nu ne cunoaștem. Eu vreau să fim pe bune. Vreau să fiu CU tine la școală.

19:36:31

LithoCALpus: eu cred că era mai bine înainte

19:37:39

robynroarxo: 😳 Înainte să ne cunoaștem!

19:37:58

LithoCALpus: Nu asta am vrut să zic...

19:38:13

robynroarxo: Da' ce?

19:38:54

LithoCALpus: 😊 Că vreau și de-acum încolo să vorbim fix ca până acum.

19:39:19

robynroarxo: Dar la școală e ca și când ai fi altcineva. Nici măcar nu mă saluți.

19:39:24

LithoCALpus: Nu pot. Înțelegi?

19:39:49

robynroarxo: Dk ele au o problemă cu asta înseamnă că nu-s prietenele tale. Tu oricum nu ești ca ele. Ar trebui să fii așa cum ești tu de fapt.

19:40:28

LithoCALpus: 🤔 Lasă-mă să mă gândesc. Nu mă presa și tu.

Apoi nu știi ce s-a întâmplat. Cred că era prin februarie. Era de parcă, pur și simplu, într-o zi s-a hotărât că totul avea să se schimbe. Robyn stătea la coadă la bufet când am intrat eu cu fetele. Și cum ne făceam noi rondul de dimineață, pasând telefoanele de la una la alta, sprijinindu-ne una pe umărul celeilalte și mângălindu-ne cu ruj, ciupindu-ne de fund și sărind și urlând, ultimul lucru

la care m-așteptam era să se-ntoarcă Robyn și să-mi facă cu mâna.

— Callie, mă striga ea, l-am luat pe Tati cu mine!

Purta pe mână în jurul închieturii o pungă mov din plastic, pe care a fluturat-o de-am amețit cât mi-a făcut cu mâna și spre care a arătat apoi cu degetul:

— Tati.

Dallas mi-a dat un brânci și-a-ntrebat:

— Cu tine vorbește? A zis cumva Tati sau mi s-a părut?

Ella a ridicat capul de pe mâna lui Dallas.

— Nu era mort taică-său?

Când și-a dat seama că nu mă duc la ea, Robyn a lăsat încet mâna jos.

În seara aceea, în timp ce mi-a derulat propria versiune a poveștii, Callie a tras încontinuu de capătul unei pernuțe decorative. Stăteam în camera de zi, unde adusesem o farfurie de blinii cu banane de care nu voiam niciuna să ne atingem. Mă mințea. Stătea răsturnată pe canapea în fața mea, în timp ce eu mă așezasem în fotoliu și mă uitam cum se deșiră fibrele din pernă în mâna ei.

— Trebuia să mă duc la baie, așa că am luat-o la fugă, a zis ea.

Vocea ei sunase cumva uscat, ca și când s-ar fi coagulat.

— Dar tu ai luat-o la fugă și-ai ieșit din școală. Nu te-ai oprit la baie.

— M-am rătăcit.

— Cum ai putut să confunzi ușa de la baie cu ușa de la ieșire?

Callie a închis ochii și a-nceput să scormonească în pernă cu degetul. Ceva apăsător, ca o vreme rea, părea să o facă să se încuie pe dinăuntru și pe mine să mă lase pe dinafară.

— A zis domnișoara Laing ceva care te-a deranjat?

— Nu.

Callie a lăsat capul în jos, evitându-mi astfel privirea. O întrebasesem dacă nu cumva o pusese altcineva să facă ce făcuse, apoi m-am întrebat singură, doar că în gura mare, dacă trebuie să-i vină ciclul. Callie a smuls un smoc de fibre albe din umplutura pernuței.

— Mai spune-mi o dată care-a fost faza cu ciocolata, i-am cerut.

Callie a rămas holbându-se la fibrele albe din mâna ei.

— Banca era deja mâzgălită cu ciocolată când am ajuns eu.

— Ei bine, crezi că ar fi putut s-o facă una dintre prietenele lui Robyn? Fata aia, Lucinda?

Callie a pufnit exasperată.

— Nu, Rebecca.

— Păi, cum poți să fii atât de sigură dacă nu știi cine-a făcut-o?

Nu mi-a răspuns și am simțit dintr-odată că-mi vine s-o scutur să se trezească. Nu reușeam să gestionez situația prea bine. Tot ce mi-a spus m-a băgat și mai tare în ceață. Era de parcă umblam captive într-un labirint în care ea era cea care mergea în față și alegea intenționat să facă mișcările greșite, prefăcându-se la fel de dezorientată ca mine, în timp ce eu, prin simplul fapt că mă țineam după ea, mă îndepărtam tot mai mult de ieșire.

— Trebuia să te duci la baie — înțeleg. Poate că nu te simțai bine. Dar de ce, Doamne iartă-mă, te-ai apucat s-o înjuri pe profesoară?

Callie a început să se scarpine. Unghiile i-au lăsat pe brațele subțiri urme ca de cretă.

— Nu știu, a zis ea privind-și dungile de pe piele. Mi-a scăpat.

— Chestiile astea nu scapă așa, pur și simplu. Știu sigur că tu te poți controla. Callie... nu e vorba că n-ai voie să calci strâmb, doar că nu-ți stă deloc în fire.

Callie s-a lăsat brusc în față. Perna i-a căzut din poală.

— Încetează odată! a strigat.

M-am uitat în jos la mâna mea dreaptă. O țineam un pic mai jos de claviculă. Tatuajul nu se vedea de sub tricou, dar Callie știa unde e. O zambilă mov, în cinstea mamei ei.

— Mereu faci asta, a sărit ea cu gura pe mine. De parcă te-aș aduce în pragul infarctului! Să nu crezi că nu știu la ce te gândești!

Am lăsat mâna jos și nici c-am mai ridicat-o. Buzele i s-au strâns într-o expresie plină de dezgust, apoi a sărit din pat și s-a dus în bucătărie.

— Eu nu sunt ca mama! Poate că semăn mai mult cu *el*!

M-am dus după ea în bucătărie și am urmărit-o dând drumul la apă. A stat așa, deasupra chiuvetei, ținându-se cu mâinile de stomac. Nu obișnuiam să vorbim despre Curtis — nici ea nu-l mai adusesese în discuție de ani buni. Când am pus mâna pe umărul ei, a sărit ca arsă.

— Ce-i cu tine?

Callie a întrerupt jetul, deviindu-l cu degetele în perețele chiuvetei.

— Am întins ciocolata pe bancă, pentru că așa mi-a venit. Nu toată lumea face chestii cu un motiv anume. Uneori pur și simplu NE LIPSEȘTE conștiința.

— Nu-ți lipsește conștiința, am murmurat eu. Nici tatălui tău nu i-a lipsit conștiința.

Callie a închis nervoasă apa. Am văzut că-i tremura mâna.

— Niciodată nu mă lași să respir. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, a zis ea, după care a fugit în dormitor.

Am urmat-o. Se urcase în pat încălțată și trăsesse peste ea păturile, astfel încât să nu-i pot vedea fața. Am așteptat să mă calmez, apoi am întrebat-o:

— Ce te-a făcut să spui că îți lipsește conștiința?

Nu mi-a răspuns.

— Dacă ai auzit ceva despre tatăl tău, atunci ar fi mai bine să-mi spui, pentru că s-ar putea să nu fie adevărat.

Grămada de pături nu s-a clintit din loc, iar eu am simțit cum mă apucă disperarea. Voiam să intru din nou în contact cu ea. Să-i explic că înțelesese greșit. Callie era tot ce-aveam pe lume, jurasem să fac totul pentru ea, dar cu ce era să-ncep când tot ce-mi cerea ea era s-o las în pace?

A doua zi, directorul liceului ne-a deschis ușa și ne-a poftit în biroul său cu o mină severă, atent compusă, astfel încât să înăbușe din rădăcină orice încercare de conversație amicală. Avea părul rar și, înainte de a ne pofti să luăm loc, mi-a strâns mâna. Ultima oară când îl văzusem pe domnul Wattis a fost în seara în care a ținut în fața părinților un discurs despre numărul impresionant al elevilor care, după absolvirea liceului condus de el, ajungeau să se înscrie la facultăți de elită. Atunci, în seara aceea, am strâns-o pe Callie de braț, gândindu-mă la viitor, la momentul în care avea să citească scrisorile de confirmare, apoi la cel în care aveam să intrăm pentru prima oară pe porțile universității, minunându-ne la vederea clădirilor imaculate din piatră, acoperite pe alocuri cu iederă, și nu-mi închipuisem niciodată că aveam să ajungem aici în urma unui scandal, fiind nevoite să suportăm privirea aspră a domnului Wattis.

I-a cerut lui Callie să-i explice exact ce s-a întâmplat în timpul orei, iar ea a început să vorbească încet, neconvincător, privind tot timpul în jos. Povestea a fost aceeași pe care mi-o spusese și mie, doar că acum a pretins că a scăpat ciocolata și a întins-o pe bancă din greșeală. Că nu era o glumă intenționată, ci un simplu accident. Callie a lăsat bărbia să-i cadă în piept, la unison cu umerii. Fără să vreau, i-am preluat și eu poziția, iar când mi-am dat seama, mi-am îndreptat gâtul și mi-am tras umerii înapoi, simțind privirea domnului Wattis ațintită asupra mea. M-am întrebat atunci cât de des îl mințeau copiii în față.

Mi-am dat seama că urma să fiu nevoită să vorbesc cu tatăl lui Joyce, care fusese de acord să-mi cedeze poziția de tutore atunci când se simțea mai rău, cu opt ani în urmă. Își pierduse atât soția, cât și fiica, era depășit de situație; apoi am apărut eu în ecuație, purtându-mă ca și când aș fi fost vreun expert. La momentul acelea, o ajutasem pe Joyce s-o crească pe Callie timp de doi ani, așa că m-am băgat să-l ajut și pe el, de parcă aș fi fost eu vreo autoritate în ceea ce privește creșterea copiilor. *Așa* o îmbraci dimineața; *așa* faci când nu mai vrea să mănânce micul dejun. Iar el nu s-a prins că eu doar repetam ceva ce mă învățase Joyce să fac. Nu, a avut impresia că toate astea îmi veneau natural, iar eu l-am lăsat să creadă asta, chiar dacă, în sinea mea, știam că n-are dreptate.

— M-am rătăcit, a zis Callie. Încercam să ajung la baie, dar am ieșit afară din greșeală.

Domnul Wattis mi-a aruncat o privire aspră.

— Eram pe punctul de a mă întoarce, fiindcă mi-am dat seama unde sunt, a continuat Callie, dar n-am mai apucat, că m-a prins un tip și m-a adus el înăuntru.

Părea confuză și total deznădăjduită. În acel moment mi-am amintit cum se comportau ceilalți părinți din Pembury când venea vorba să le ia apărarea copiilor, ridicându-se oricând de dragul lor împotriva autorităților, și asta fără să aibă pic de reținere.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, am intervenit eu. Și cred că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știți.

Amândoi s-au întors spre mine, îngreunându-mi astfel sarcina deja dificilă.

— Mama ei a murit, am început eu, privindu-l pe domnul Wattis în ochi. Și tocmai s-au împlinit nouă ani de atunci. Weekendul acesta. Am fost amândouă necăjite, și n-o zic ca pe o scuză, dar sunt sigură că e un factor de luat în calcul.

Callie s-a aplecat și am văzut-o că dă să spună ceva:

— L-ai uitat pe tata. Și tata e mort.

În vocea ei am simțit o umbră de sarcasm, ca și când ar fi vrut să mă provoace, după care s-a lăsat în scaun, și-a încrucișat mâinile și s-a holbat în gol la perete.

Domnul Wattis și-a dres glasul și apoi m-am auzit tot pe mine continuând cu explicațiile.

— Ambii părinți ai lui Callie au murit. Tatăl ei a fost vărul meu. Eu sunt tutorele ei.

Directorul și-a modificat expresia feței astfel încât să denote empatie, moment în care m-am prins că știa deja, toate lucrurile menționate de mine fiind incluse în dosarul lui Callie, care se încrunta în continuare la perete. După care domnul Wattis a început să ne zică ceva despre un cod comportamental specificat în contract, iar eu am început să mă simt total aiurea când mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să o aduc în discuție pe Joyce. Moartea ei

nu era un talisman norocos pe care să-l etalăm în vremuri de restriște. Nu era ceva cu care să te lauzi la toată lumea. N-aveam să-l câștigăm așa pe director de partea noastră, iar pedeapsa primită avea să rămână aceeași: două zile de detenție „în școală” și o scrisoare prin care Callie îi cere scuze domnișoarei Laing.

Mai târziu, în mașină, n-am scos un cuvânt. Mi-am pus centura de siguranță și tot ce mi-am dorit a fost să fi rămas singură. Să uit de toate și să mă gândesc la bucătăria pe care o s-o am cândva, cu dușumele de stejar și cuțite japoneze agățate pe o bară magnetică, cu ghivece pe pervaz, în care să fie tot felul de ierburi aromatice, busuioc, pătrunjel, coriandru, și pereții albi, de jur împrejur, îmbrăcați în plăci strălucitoare de faianță. Callie și-a băgat degetele în grilajul de ventilație. Tonul cu care a vorbit mai departe a fost unul ce se voia a fi luat în serios.

— Îți place la nebunie să spui despre mama la toată lumea, dar despre tata nu spui la nimeni. A fost atât de rău?

Acolo, în bucătăria pe care-o s-o am, o să-mi fac un raft doar pentru miere artizanală și borcănășe cu gem.

— Rebecca!

— Firește că nu.

— Atunci, pentru că s-a sinucis?

Am dat din cap că nu. Suporturi din sticlă pentru tort.

— El a omorât-o?

Callie și-a mușcat buza de nervi. Am simțit, la rândul meu, gust de sânge în gură. Bucătăria de vis s-a risipit.

— El a omorât-o pe mama?

După ce-a venit Joyce să-mi zică despre ei doi, l-am evitat și pe Curtis, nu doar pe Lara. Însă în ultima

săptămână din august, Curtis a intrat în magazin fix când îmi terminam eu tura. Mersul lui țațoș, adolescentin lăsase locul unuia mai matur, care era stăpân pe sine și hotărât. Tricoul cu care era îmbrăcat era pătat în dreptul umerilor de la stropii de ploaie. Afară turna cu găleata de câteva ore, și picături de apă stăteau ca mărgelile atârinate pe obrajii lui. Așa, cum stătea în fața mea în lumina neonului, pielea lui părea că bate în verde. Când a deschis gura, vocea i s-a frânt:

— Știi despre Joyce ...

Am dat din cap și m-am uitat la părul lui drept și negru care îi acoperea fruntea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

L-am urmat până la mașină în felul în care îmi imaginam că ar face asta un ostatic cu nebunul care l-a răpit. Lămpile cu sodiu din parcare luminau ploaia care cădea în diagonală, iar noi stăteam în mașină cu ștergătoarele pornite, chiar dacă n-aveam de gând să plecăm nicăieri. Înăuntru era un aer jilav și rece și mirosea a păr ud și a pantofi de piele. Am întors capul și m-am uitat la bancheta din spate. Ștergătoarele funcționau ca niște baghete magice, fascinându-mă și împrăștiind ploaia astfel încât să pot urmări linia roșie a stopurilor mașinilor care treceau mai sus pe autostradă.

— Trebuie să știi, a zis Curtis. Joyce se culcă și cu altcineva?

Mi-am trecut degetele prin părul ud, răsucindu-l apoi în jurul lor. Ștergătoarele parcă îmi făceau cu mâna, se opreau, apoi se ridicau ușor. Era ciudat să fim doar noi doi după atâta timp, împărțând secrete. Simțeam că el aștepta răspunsul meu și mi-am dat seama cum trebuia să se fi simțit Lara, cu limba în spatele dinților, reglându-și respirația, în timp ce el o urmărea cu atenție.

— O iubești?

— Pe Joyce? m-a întrebat el surprins. Nu, frate, nu. Pur și simplu am făcut o prostie.

Genunchiul lui a început să salte, iar eu m-am uitat în jos, spre locul în care i se întâlneau oasele.

— A fost o greșeală. N-am mai înșelat-o niciodată pe Lara. M-ar omorî dac-ar afla. E fix ce i-a făcut taică-su maică-sii și e cea mai nașpa chestie pe care aș putea să i-o fac. O iubesc. Știi că n-aș face așa ceva, a fost o simplă greșeală. O singură dată.

Când am auzit că n-o iubește pe Joyce, am simțit o îngrozitoare ușurare.

— Și știi ce zice Joyce? a continuat el. Nu știu dacă inventează sau nu — ca să aibă cu ce să mă prindă sau așa —, dar zice că am lăsat-o gravidă.

Am deschis portiera mașinii și ploaia a început să mă ude. Auzeam zgomotul traficului rutier, umezeala proaspătă și plăcută a cauciucurilor în mișcare. Simțeam nevoia să ies de-acolo, dar Curtis s-a întins peste mine și a închis portiera, apoi m-a prins de mânecă, de parcă s-ar fi aflat pe un vas care se ducea la fund. Eu m-am întors și m-am uitat din nou la bancheta din spate. Era goală și înghesuită. Nu mi-o puteam închipui pe Joyce întinsă acolo dezbrăcată, dar știam că n-ar inventa așa ceva, cum că e gravidă.

— Rebecca?

Vocea lui era în continuare tensionată.

Joyce nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Nu din februarie, cel puțin.

— Joyce nu s-a mai culcat cu nimeni altcineva, am zis eu. N-ar inventa așa ceva.

Curtis și-a lăsat capul pe volan, dându-mi și mie drumul la mânecă. A suspinat foarte teatral, iar eu m-am

gândit că ar fi un moment bun să sar din mașină. Aș putea să vomit, după care să fug la mașina mea și să încerc să o iau din loc. Curbele moi ale umerilor săi se contractau în timp ce de sub volan se auzeau niște sunete crude, indistincte. Vărul meu avea aproape douăzeci și unu de ani — prea bătrân pentru așa ceva, m-am gândit eu, mai ales că urma să se însoare în decembrie. Cu el gemând și tresăltând în stânga mea, am hotărât că n-are să-mi pară rău pentru el. Dintr-odată, voiam să fiu crudă.

— Curtis, l-am întrerupt eu. Ai de gând să-i spui Larei?

A ridicat capul încet.

— Trebuie să mă ajuți să rezolv chestia asta.

La patru luni după nunta lui Curtis m-am întors de la facultate și am lăsat mașina în garajul de beton al spitalului St. Luke's. Îmi închipuisem că o să fiu pilonul central al acțiunii: lângă patul lui Joyce, căreia aveam să-i aduc ceva de băut și cuburi de gheață și pe care o s-o țin strâns de mână. Doar că, după cum s-a dovedit a fi, doamna McKenzie nu m-a sunat decât după ce s-a născut copilul. O mică parte din mine încă se întreba dacă Curtis avea să vină sau nu la spital. I-am lăsat vorbă prin mătușa Bea și, înaintând pe coridor, mă așteptam să văd o masă densă de păr și curbele line ale umerilor săi. Ultima oară când îl văzusem era îmbrăcat în fracul închiriat pentru nuntă, în care părea atât de înțepat încât, după ce l-am îmbrățișat, m-am întins și m-am prefăcut că îi scutur un fir invizibil de păr de pe haină, și asta doar ca să prelungesc o secundă momentul. Nu făcusem ceea ce mă rugase. Cu Joyce nici măcar nu adusesem vorba despre posibilitatea unui avort.

Curtis nu a trecut pe la Joyce cât a fost la spital. Nu a văzut-o pe Callie nici nou-născută, nici când i-a ieșit

primul dinte sau când a început să meargă în patru labe. Am auzit că rar, foarte rar, îi trimitea lui Joyce o sumă mică de bani — niciodată prea mult, fiindcă se temea să nu afle Lara. Îi mărturisise Larei abia cu o lună înainte de nuntă, astfel încât, atunci când s-a întins să sărute mireasa, rănilor de pe față i se vindecaseră de tot. Povestea era că Lara dăduse în el mai bine de o jumătate de oră pe podeaua din baie, înjurându-l în tot timpul asta, iar el nu făcuse decât să stea întins pe jos și să încaseze. Curtis i-a promis că n-avea s-o mai vadă pe Joyce niciodată și că nici cu copilul n-avea să aibă de-a face. Și nici cu mine; Lara era sigură că eu fusesem la mijloc și-i ajutasem să o înșele. În timpul ceremoniei am stat lângă mama în strană, de unde i-am putut admira blănița albă pe care-o purta pe umeri, precum și buclele strălucitoare care-i curgeau de sub diadema argintie. Îmi dădusem cuvântul că aveam s-o evit la petrecerea de după. Nu mă voia acolo de nicio culoare.

După nuntă, pe Curtis abia dacă l-am mai văzut. Vizitele noastre de Crăciun nu se suprapuneau niciodată și nici de Ziua Recunoștinței nu ajungeam să mâncăm la aceeași masă. La aniversări nu ne trimiteam cărți poștale și nici de vizitat nu ne vizitam. S-au mutat din Cansdown, iar eu mă gândeam că trebuie să fie foarte mulțumiți să aibă ocazia să o ia de la-nceput în altă parte. Însă când am ținut-o pe Callie în brațe pentru prima dată sau când am lăsat-o să-mi sugă degetul ca să se liniștească, abia atunci am înțeles cum stau lucrurile în adevăratul sens al cuvântului. Vărul meu făcuse ceva impardonabil, și nu față de mine și de Joyce, ci față de fiica sa. Își luase tălpășița ca și când un copil nu însemna nimic, în timp ce eu, treptat, începeam să înțeleg că un copil poate însemna totul.

Uitându-mă la Callie, care umbla de colo-colo în patru labe prin camera de zi a familiei McKenzie, am început să mă gândesc la tatăl meu și la faptul că a fost un monstru — altfel cum să părăsești un copil de numai doi ani fără să stai măcar o secundă pe gânduri? Nu avusese niciodată resentimente la gândul că am fost abandonată, însă acum, dintr-odată, începusem să am. Tatăl meu își pusese palma-n cur și plecase ca și când viața mea n-ar fi însemnat nimic. Nici nu mă luase în calcul, de parcă aș fi fost o cantitate neglijabilă, iar Curtis îmi arăta acum cam ce fel de persoană fusese și el.

În fața lui Joyce, îl condamnam mereu. M-am gândit că o să îmi aprecieze devotamentul, însă atunci când am spus despre Curtis că nu-l mai spală nici șapte ape, Joyce a părut să se simtă prost. Mi-am imaginat că-l înjur, că-l fac să plângă și să se explice — însă niciodată nu mi-a venit în minte o explicație satisfăcătoare.

Larna următoare, înainte de a împlini Callie doi ani, Lara a pierdut prima sarcină. Câteva săptămâni mai târziu, m-a sunat mama la facultate, foarte agitată:

— I-ai dat lui Curtis poze cu copilul?

— Nu.

— El așa i-a spus Larei, că tu i-ai dat. Dacă te sună ea, așa să-i spui, că tu i le-ai dat.

— Despre ce vorbești?

— Lara a găsit niște poze pe care el le ținea ascunse — cu Callie. Și i-a zis că tu i le-ai trimis la el la lucru. Crezi că a început să se-ntâlnească iar cu Joyce?

Joyce a negat totul când am întrebat-o. A zis că nu-l mai văzuse de-atunci și că nu i-a trimis nicio poză.

După ce-am absolvit facultatea, m-am mutat înapoi în Cansdown, mi-am găsit de lucru într-o clinică și am

strâns bani ca să pot închiria un apartament pentru mine, Joyce și Callie. Joyce a adus acolo un bambus norocos care creștea într-o sticlă și l-a pus pe raftul din bucătărie în cinstea junglei, tematica avută de noi în vedere mai demult. După care noua noastră viață a curs de la sine, iar eu eram mereu încântată că pot fi de folos, aducând un salariu în casă și periindu-i părul lui Callie, care devenea din ce în ce mai grea la mine-n poală. O țineam de mâna ei micuță când treceam strada, un lanț uman format din noi trei, și oricând voiam să vorbesc cu cea mai bună prietenă a mea ea era acolo, stând în fața mea la masa din bucătărie și încurajându-și fiica să mănânce încă puțină fasole verde.

În ceea ce mă privește, acest aranjament mi se părea firesc — deloc diferit de ceea ce făcuseră mama și mătușa Bea, care ne crescuseră pe mine și pe Curtis la un loc. Doar că, la un moment dat, chiar mama a fost cea care a început să mă piseze: *Ce-o să faceți atunci când tu sau Joyce o să vreți să aveți un iubit?* I-am spus că suntem prea ocupate amândouă ca să mai avem și iubiți în momentul ăla, la care ea a zis: *A, deci e genul ăla de combinație.*

Nu era ce credea ea, dar nici nu țineam morțiș să am un iubit. Acum aveam o familie.

Când Callie avea deja patru ani, Lara a pierdut a treia sarcină. La vremea aia, Joyce începuse să meargă la cursurile serale ale facultății din localitate pentru a deveni ajutor de notar. Într-o seară, în timp ce o culcam pe Callie, am auzit telefonul sunând.

Am răspuns, a urmat o tăcere prelungă. Aproape că am lăsat telefonul în furcă, gândindu-mă că e vreun agent de vânzări, însă auzeam în continuare pe cineva respirând în receptor.

— Alo?

— Curtis e acolo?

Era Lara. Abia dacă schimbaserăm două vorbe în ultimii ani. Când a venit la înmormântarea bunicii, a mormăit condoleanțele, dar fără să ridice privirea și să se uite la mine. Nu uitase ce-am făcut.

— Lara? am întrebat eu. Ești bine?

— Daa — și a tăcut.

A urmat o nouă pauză lungă.

— Nu l-am văzut, i-am zis. Dar îmi pare rău pentru voi, am aflat ce s-a întâmplat.

Lara a gemut ca și când ar fi pocnit-o cineva în stomac. Mi-a adus aminte de ăăă-urile și mmm-urile ei pierdute, speriate, pe care le scotea atunci când nu mai putea să vorbească. Încercam să găsesc o formulă, ceva ce i-aș putea spune pentru a-mi arăta empatia în cazul dat, însă Lara s-a dezlănțuit:

— *Ea* mi-a făcut-o.

Telefonul parcă m-a curentat.

— TÂRFA!

Apelurile Larei au devenit încet-încet o constantă a vieții noastre. Ne suna noaptea, de obicei cel puțin o dată pe săptămână. De fiecare dată când ieșea Curtis fără ea, Lara pe noi ne suna. Dacă răspundea Joyce, Lara o înjura până când Joyce îi închidea în nas. Dacă răspundeam eu, Lara voia neapărat să știe unde era Joyce. Bănuiam că Curtis s-ar putea să o înșele, dar voiam s-o fac să înțeleagă că asta n-are nimic de-a face cu noi. Uneori încercam chiar s-o conving că Joyce n-are nicio legătură. Îi spuneam: *E chiar aici, lângă mine, sau e la cursuri*. Dacă Joyce se nimerea pe acolo, își dădea ochii peste cap și o auzeam zicând în șoaptă „țcănită“, însă mie începuse să-mi pară

rău de Lara. Mama mi-a spus că ultima oară când a pierdut sarcina era la lucru, iar după episodul ăla n-a mai putut să se întoarcă acolo. În plus, mi-am amintit cum o abandonasem după ce ea-mi dăduse o a doua șansă, iar asta m-a făcut să iau o decizie; din acel moment, nu aveam să-i mai închid, ci dimpotrivă, aveam s-o ascult de fiecare dată și să încerc s-o liniștesc.

Poate că și eu mă simțeam singură. Lucrurile începuseră să se schimbe între mine și Joyce. Discuțiile noastre nu mai erau deloc aceleași: vorbeam aproape numai despre Callie. Trecuseră vremurile când ne prosteam noapte de noapte, glumind și făcându-ne confidențe, iar acum, dacă i se părea că devin prea curioasă, Joyce mi-o tăia scurt. Nu reușeam să înțeleg care era cauza, însă începuse să ridice între noi bariere care nu existaseră până atunci. După care am început să observ mici detalii — cum ar fi că Joyce mirosea diferit. Se întorcea acasă târziu, mirosind a parfum bărbătesc, iar când o întrebam unde-a fost, îmi zicea că a ținut mai mult cursul. Sau că traficul a fost infernal. Că trebuia să meargă la bibliotecă și a uitat să mă sune. Într-o noapte, Joyce s-a trântit pe canapea și mi-a zis că a fost la pizza, însă ochii îi străluceau într-un anume fel — care îmi provoca mâncărimi. Dacă voia să iasă cu cineva, înțelegeam, dar de ce nu voia să-mi spună și mie? Cum de, în general, putea să se bazeze pe mine, dar când o întrebam unde fusese să mă mintă în față?

— Nu e nimic, a zis Joyce. Nu fii paranoică.

M-am întrebat dacă și Curtis folosea aceeași replică după ce dispărea cu orele. În seara aia, nu cu mult înainte să ajungă acasă, mă sunase și Lara. Oare trebuia să-i spun? Aș fi putut să-i rostesc numele și să văd ce reacție are. Doar că Joyce nu avea chef de întrebări, voia să se

culce. Trecând pe lângă mine, am simțit un iz de mosc. Era același parfum pe care-l simțisem și data trecută. Dulce ca lăptuca, răcoros, oceanic. Bărbătesc și protector. Am adulmecat în urma lui Joyce și l-am simțit în nări pe Curtis.

Acolo, în parcare din spatele liceului Pembury, am mințit-o pe Callie. Am mințit-o în același fel în care mă mințisem și pe mine. Mi-am spus că o protejam astfel și că oricum n-ar fi putut să înțeleagă. Atunci când m-a mințit, probabil și ea își zisese același lucru.

— Deci, de ce-a făcut-o? a întrebat ea. De ce s-a sinucis?

Mi-am amintit telefonul sunând. Respirația Larei în timpanul meu.

— Chiar dac-aș fi putut să-i citesc gândurile, tot n-aș fi știu de ce, i-am zis eu. Atunci când oamenii fac astfel de gesturi, uneori nici măcar *ei* nu știu de ce le fac. Iar dacă cineva vine și-ți spune că icsulescu a făcut *asta* din cauza *ceileilalte*, nu e decât vaga lui bănuială. Oamenii pun cap la cap o mulțime de detalii, dar, chiar și așa, nu reușesc să ajungă la adevăr.

— Deci, și-a tăiat venele, a zis Callie încetișor.

Am pus o mână pe umărul ei. Nu știam de unde îi venise asta cu tăiatul venelor.

— Nu, puiule. A luat pastile. Supradoză de pastile.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #9 Către Rebecca/De la Callie

Cred că viața mea ar fi arătat acum complet diferit dacă i-aș fi făcut și eu cu mâna lui Robyn atunci, la cantină. Aș fi putut să mă duc la ea și să mă joc cu Tati fără să dau doi bani pe ce credea lumea despre asta. Dar Robyn a lăsat mâna jos când și-a dat seama că n-am de gând să mă duc la ea. După care Ella a început să se hlizească:

— Acolo îl ține pe tati al ei, în pungă aia?

— E cenușa lui. Ba nu, sunt osemintele, a croncănit Dallas.

— O pungă plină cu oasele lui tati! Callie, unde te duci?

Am dat să ies pe hol, pentru că voiam să plec de-acolo, dar prietenele mele s-au ținut coadă după mine. Dallas râdea:

— E cea mai bună prietenă a ta, mai nou? Ați făcut un club?

— Nici n-o cunosc. Vorbea cu altcineva.

— Of, față tristă! Te-ai înscris în Clubul Taților Morți? Clubul Tăticilor Morți. Clubul Taților Morți. Dallas a cântărit fiecare cuvânt, încercându-l, după care a-nceput și Ella. Au strigat împreună:

— Clubul Tăticilor Morți!

Era distractiv, foarte distractiv — Dumnezeu mare, muream de râs! Dar nu mă lăsam eu cu una, cu două, bașca o glumă despre tata, care era mort. Am zâmbit, mai mult sau mai puțin, iar pe gât îmi

curgeau șiroaie de transpirație. Nu era decât vina lui Robyn.

— Tipa asta crede că taică-său trăiește într-un câine imaginar, am zis eu. E atât de ciudată.

Nu m-am gândit că o să spun chestia asta până nu mi-a ieșit pe gură. După care a fost prea târziu. Ella și Dallas râdeau deja.

— Ai văzut ce bluză avea pe ea? a șoptit Ella. Supervarză.

— Probabil că și-a uitat sutienul, a zis Dallas. I se vedeau sfârcurile alea ascuțite.

— Sunt ca niște gloanțe, am fost eu de acord. Ce scârbos!

— Știi ce ți-ar prinde bine? m-a întrebat Danny. Ție ți-ar prinde bine să ieși și să mănânci o prăjitură.

Stăteam ghemuită în pat, cu telefonul mobil într-o mână. Îl sunasem din nou, dar nu părea să fie deranjat.

— Asta fac eu de fiecare dată când mă simt ca naiba, a zis el. Știi localul ăla, Elaine's? Dacă le zici că e ziua ta, toți chelnerii și chelnerițele vin la masa ta și-ți cântă *mulți ani trăiască*. Și îți zâmbesc, și bat din palme și îți dau și desert moca. Gen: *Cine să trăiască, Rebecca să trăiască, la mulți ani*.

— Nu cred că m-ar ajuta prea mult, am zis eu.

— N-ai de unde să știi până nu-ncerci.

Mi-am închipuit că urc în mașină și merg până în Cansdown, unde, într-un local, mă întâlnesc cu el. Mi-am amintit salutul lui ferm și mâinile lui tăbăcite și am văzut în fața ochilor cutiuțele cu frișcă și pliculețele roz de zahăr. Începusem deja să cântăresc toate astea în gând. Poate că am putea fi doar prieteni buni. Când Callie avea să împlinească optsprezece ani, eu urma să am treizeci și opt, iar el poate că avea să fie singur în continuare. Am putea să o luăm încetișor. Să începem prin a ne întâlni în restaurante și cafenele unde să bem cafea proastă.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot s-o las singură pe Callie.

— Deseori aveam probleme la școală, a zis el după un moment de tăcere. Am fost exmatriculat de nu știu câte ori pentru că m-am bătut sau pentru prostiile pe care le-am făcut. Eram ca un vulcan, era suficient să m-atingă cineva și eu explodam. Începeam direct: *Ai vreo problemă cu mine? Îți arăt eu problemă!* Și jumătate din timp mă luam de cei de care n-ar fi trebuit. Mă enerva vreun puști și-n secunda următoare eu aruncam chestii în profesor.

Mi l-am imaginat pe Danny bondoc și cârlionțat, bătând cu pumnii în aer. Spre deosebire de cele ale lui Callie, motivele lui erau absolut hilare.

— Nu știu dacă se aplică și-n cazul de față, am zis eu. Ea nu se bate. Pentru mine, ieșirea asta a ei e ceva nou. În plus, m-a tot întrebat despre tatăl ei. Cred că are de-a face și cu asta, e un mod de a se exterioriza.

— Cât a trecut de-atunci? Nouă ani?

— Pentru majoritatea oamenilor e greu de-nțeles, am zis eu. Nouă ani nu e chiar atât de mult.

— Nu ți-a spus ce i-a zis profesoara înainte să înceapă ea s-o înjure?

— Zice că nu voia s-o lase la baie.

— Unele chestii care se întâmplă în licee ar putea să facă pe oricine s-o ia razna. Unele sunt... nu ți-ar veni să crezi — îmi vine să fierb numai când mă gândesc. Și dacă te nimerești de partea proastă a baricadei, poți s-o lași baltă, ești terminat, a zis el.

— Adică, da, am crescut în Cansdown, știu cum stau lucrurile acolo, dar aici, unde suntem noi...

— Și copiii sunt secretoși — nu întotdeauna vor să știi și tu — și mai ales dacă se înhamă la rele cu prietenii.

Nu aveam ce să fac. Simțeam că sunt judecată. Vedeam cât de rău mă descurc — nici urmă de instinct matern —, așa că încerca să-mi transfere câte ceva din înțelepciunea lui de părinte, doar că mie mi se părea că nu face decât să-mi citească dintr-o broșură de profil. Citisem și eu broșurile de rigoare: cum să-ți protejezi copilul de atacurile celorlalți, de droguri, de o stimă scăzută de sine. Conțineau informații perfect valabile, însă în cazul de față n-aveau nicio legătură cu Callie.

— Prietenele ei sunt cele care i-au sărit primele în ajutor, i-am zis eu. Ele au apărat-o de Robyn.

Danny tăcea, așteptând să vin eu cu o explicație mai bună, dar în acel moment mi-am amintit cum m-am simțit la el în birou, așa că am hotărât să-i spun:

— Vezi tu, Callie era acolo atunci când mama ei a fost omorâtă. Avea cinci ani. Toată lumea ne-a spus că n-ar fi avut cum să vadă ce s-a-ntâmplat pentru că era în mașina lui Joyce și dormea întinsă pe bancheta din spate. Dar acum încep să mă gândesc, nu cumva i s-ar fi putut imprima câteva frânturi, care, de-a lungul timpului, să i se deruleze retrospectiv? Pentru că ar fi putut să se trezească de la zgomote — lumini și sirene urlând în noapte. Și poate că biletul de la Robyn i-a accesat o amintire, atunci când i-a spus să moară cum a murit mama ei.

Danny a respirat ușor.

— De ce n-o întrebi?

Se pare că n-a înțeles că așa ceva e imposibil.

*

— Unde-i mămica?

Asta mă întreba Callie atunci când n-o găsea pe Joyce, care seara era plecată la cursuri.

— E la facultate, învață.

— Cu bărbatul ăla?

— Care bărbat? am întrebat-o eu, lăsându-mă în jos, până la nivelul ei.

Callie a chicotit într-un mod adorabil, ridicând din umeri, dar nu mi-a putut spune nimic concret, iar când am insistat, a început să-mi înșire personajele ei preferate din desene animate. Când i-am pomenit despre asta lui Joyce, am observat-o cum se eschivează, prefăcându-se ocupată cu firimiturile de pe masă.

— Are o imaginație bogată, a zis ea.

— De asemenea, Lara a sunat din nou.

— Nu-nțeleg de ce nu-i blochezi pur și simplu numărul? Nu-i mai da și tu apă la moară.

M-am uitat la Joyce cum aruncă firimiturile în coșul de gunoi, apoi cum își șterge broboanele de sudoare de deasupra buzei. Nu era machiată deloc, dar era roșie-n obraji.

— Dacă ar fi ceva, mi-ai spune și mie, nu-i așa?

— Doamne, Rebecca, a zis ea. Nu e nimic.

Apoi, într-o zi, l-am văzut pe Curtis în Cansdown. Oprise să alimenteze. Umerii lați. Mișcări energice. Curea de om serios. Am început să traversez peluza, fără să știu exact ce vreau să fac. Aveam să-l îmbrățișez sau să-l pocnesc? Aveam să-l admonestez în legătură cu felul în care s-a purtat cu Callie? Nu-l mai văzusem de foarte mult timp. Nu știam dacă trebuia să ne urâm unul pe celălalt.

— Hei, străinule, am zis eu.

Curtis a părut surprins, dar nu m-a privit de sus. Tonul vocii sale n-a fost nici el unul rece; ba chiar mi-a

zâmbit din colțul gurii. Era mai rotund la față decât înainte și își dăduse jos și perciunii. Am început să povestim despre mama lui; mătușa Bea avea probleme cu plămâni.

— I-au zis să se lase. Dar știi cum e mama, a zis Curtis, după care a început să imite felul ei în care fuma țigară după țigară, ducând două degete la gură rapid — și se-măna atât de mult cu bărbatul pe care mi-l aminteam, cu băiatul alături de care crescusem, încât m-am uitat adânc în ochii lui întunecați și m-am întrebat cum de-a fost în stare să facă una ca asta.

M-am jucat cu cheile în buzunar.

— Știi că ne sună Lara?

— Da, am auzit, a zis el, pompând carburant în rezervor pentru ultima oară.

N-a părut deloc îngrijorat, așa că m-am văzut nevoită să apăs pedala mai tare.

— Știe că se petrece ceva. Ar trebui să ai grijă.

— Sigur, a zis el uitându-se la afișaj. Dar nu e decât o dată la nu știu cât timp.

— Nu e nimic, a jurat Joyce. Vine să o vadă pe Callie, atât.

Curtis crezuse că știu. De ce nu mi-ar fi spus prietena mea cea mai bună.

— Nu știam cum o să reacționezi, a pretins ea. Te porți de parcă l-ai urî. În plus, tu vorbești cu Lara la telefon, nu voiam să fii nevoită să minți.

N-a zis că se gândea că aș putea fi geloasă. Nici nu era nevoie.

Cât de des? Unde se întâlneau? Cum puneau la punct detaliile?

O dată la patru săptămâni își luau o înghețată și se plimbau pe plajă. Joyce avea numărul lui de telefon de la tribunal; se sunau unul pe celălalt de la lucru.

— Rebecca, îmi pare rău, a zis ea. Nu m-am gândit că *voiai* să știi.

Și cum rămânea cu serile în care se întorcea mult după ce termina cursurile? I-am adus aminte că venea acasă și se trântea pe canapea în extaz.

Joyce s-a burzuluiuit dintr-odată:

— Nu sunt proprietatea ta. Pot să ies cu cine vreau.

Vineri, după ce-am ieșit de la lucru, mi-am luat un ștrudel. Era cu zmeură, preferatul lui Callie, și mi-am imaginat cum, aplecate peste cămile noastre de ceai, am strânge firimiturile din fața noastră și am pălăvrăgi. Callie terminase a doua zi de detenție și mă hotărâsem să duc lucrurile mai departe. N-aveam s-o întreb despre trecut, aveam să mă concentrez pe întâmplarea de la școală. Mi-am imaginat capetele noastre apropiindu-se unul de celălalt, pete de lumină pe masa din bucătărie, o fată cu părul de aur îmbrățișându-și din inimă tutorele. Avea, într-un final, să mă lămurască în ceea ce privește faza cu ciocolata, iar eu aveam să iau în calcul o ajustare a pedepsei de două săptămâni. Iar dacă avea să aducă în discuție frânturi și imagini din trecut, urma să-i spun că n-a fost vina ei nici măcar un pic.

Când am intrat în casă, Callie stătea picior peste picior pe canapea și mânca morcovi cruzi direct din pungă. Se uita la un reality-show despre manechine și, aparent, era fascinată, în special în lipsa unui monitor sau a unui telefon care să-i distragă atenția.

— Robyn a lăsat ceva pentru noi, a zis Callie, fără ca măcar să ridice privirea din televizor.

Foaia de hârtie, cu aceleași linii roz, dar îndoită la mijloc de data asta, era deasupra corespondenței, pe dulăpiorul de la intrare.

*DUMINICĂ NOAPTEA, 1 A.M.,
PODUL PESTE FLINT STREET,
M-ARUNC.*

— Unde ai găsit asta? Ai văzut-o pe Robyn?

— Nu. Era în cutia poștală când am ajuns acasă.

A zis că nu venise în plic. Așadar, Robyn fusese aici. Picioarele au început să-mi tremure. Știa unde stăm.

— E sigură că ne-a prins în plasă, am zis eu oprind televizorul și lăsând ștrudelul pe masă. Știe că am sunat-o pe mama ei. Dar de ce ar veni chiar aici? De unde știe unde stăm?

— Poate că i-a spus cineva. Cine știe? a zis Callie, despachetând ștrudelul.

— Ei bine, asta se cheamă hărțuire. Chiar dacă e o farsă. Vrea să te sperie, să te facă să crezi că o să sară de pe podul ăla. Altfel, de ce-ar face-o? De ce-ar fi venit tocmai acum?

Trăgând de ea, Callie a deschis într-un final cutia și s-a uitat la ștrudel.

— Să se răzbune, a zis Callie pe un ton neutru. Să mă învețe o lecție.

Să o învețe o lecție, i-auzi, mi-am zis eu. Ce lecții minunate! Robyn se unge cu vopsea și dă vina pe Callie. Se duce la mormântul lui Joyce și lasă un bilet în care scrie că ea, Callie, ar trebui să moară cum a murit mama ei.

Acum amenință că o să se sinucidă aruncându-se de pe un pod. Ce fel de lecții erau astea? Lecții de psihopatie? Lecții despre ce pățești dacă un maniac te iubește și tu nu-l iubești?

— N-ai ce să-nveți de la ea, am izbucnit eu. Absolut nimic.

Callie și-a băgat un deget în ștrudel, după care m-a privit vinovată, ca și când ar fi așteptat să-i spun să-și ia un cuțit și o farfurie.

— Dacă are de gând să sară, ar trebui să se ducă totuși cineva acolo, a zis ea într-o doară. La pod, duminică, vreau să zic. O s-o oprești, nu-i așa?

— Nu, am zis eu. O s-o sun pe mama ei și-o să încheiem cercul ăsta chiar acum.

Callie s-a uitat la mine cum scot telefonul mobil și-o caut pe Cerise în agendă. A intrat direct căsuța vocală, așa că i-am lăsat un mesaj rugând-o să mă sune înapoi. După care am mai sunat-o o dată și i-am spus ce planuri are Robyn.

— Duminică noapte, am spus eu, n-o scăpa din ochi.

Callie se lupta cu ștrudelul ei. A rupt o bucată cu degetele. M-am uitat la mâna ei roșie, încleiată, cu care a băgat bucata în gură.

— *N-o scăpa din ochi?* a repetat Callie îndată ce-am închis telefonul.

— Ce-i greșit în asta?

— A sunat ca și când ai fi o nebună. Pun pariu că n-o să te bage în seamă mama ei.

— Și ce-ai vrea să-i zic? O sun din nou și-i las alt mesaj.

— A, super, a bombănit Callie. De ce nu-ți folosești puterile supranaturale?

Am simțit că roșesc. Am urât dintotdeauna atacurile la persoană. Dar am numărat în gând până la zece; era absolut clar că biletul o montase.

— Uite ce e, nu vreau ca Robyn să pățească ceva. Doar că, în clipa asta, tu ești mai importantă decât ea. Nu vreau ca *tu* să fii supărată din cauza asta. N-am de gând s-o las să facă ce-i trece prin cap.

— Dar nici n-ai s-o oprești.

— Tocmai ce-am sunat-o pe mama ei.

— Nimănui nu-i pasă cu adevărat de viața ei, a zis Callie pe un ton sumbru. Mama ei n-o s-o ajute. *Nouă* ne-a trimis biletul și acum noi știm ce are de gând.

— Tocmai ai spus că o face ca să se răzbune pe tine. Nu știm dacă e așa — nu știm nici măcar dacă Robyn a fost cea care l-a scris.

— Cine altcineva? a zis Callie acoperindu-și ochii cu o șuviță de păr.

Am simțit mirosul șamponului ei — lămâi în bătaia soarelui.

— Nu poți fi sigură. N-ai văzut-o.

— Știu, pentru că — a zis ea și s-a oprit să-și acopere toată fața cu părul. Pentru că știu ce-am făcut.

Am rămas așa, holbându-mă la ea o bucată de timp. Poate că am fost eu proastă, credulă și nu i-am bănuț niciodată pe cei pe care i-am iubit cel mai mult. Callie era aceeași, pete de lumină o mângâiau ici și colo; semăna foarte tare cu Joyce. Era leit maică-sa.

— Ce-ai făcut, scumpo?

— Nu sunt o scumpă, a zis ea.

Am deschis torpedoul și am început să scot scrisorile ei. Am deschis fiecare plic, fiecare scrisoare al cărei destinatar era Mama. Callie n-a venit într-un suflet să mă oprească, urlând ca o apucată. Nici nu s-a rupt în două ca Rumpelstiltskin. Poate că nici nu a bănuț ce făceam

eu în mașină. Sau poate că nici nu-i mai păsa ce credeam eu despre ea.

Bună, mamă, ce mai e nou? A, da, nimic. Presupun că ar trebui să mi te imaginez petrecându-ți timpul cu toate vedetele care-au murit. Că vă adunați sub un ecran imens, ca și când ar fi Super Bowl Sunday, și vă uitați, tu și prietenele tale vedete, la tot ce fac eu. Și ei încep să țipe: „Nuuuuu! Haaaaai, fraaateee! Ce-i cu tipa asta?” La care tu vii și zici: „Aia nu-i fiica mea! Să schimbe cineva canalul!” După care începe să-ți pară rău că o ființă ca mine a putut să iasă din corpul tău perfect.

Am coborât geamul de la mașină. Callie scrisese asta în luna mai — folosisese un corp de literă colorat și îl listase la imprimanta ei ink-jet. Fusesem la mormântul lui Joyce de Ziua Mamei, la vreo lună după ce a fost retrasă Robyn de la școală; la vreo lună după ce Callie a fost acuzată că e bătaușă. Am lăsat foaia pe locul din dreapta — aveam nevoie de o pauză, preț de o secundă. După care m-am uitat prin scrisorile ei vechi, al căror destinatar era Mămica. Am citit despre o bufniță de hârtie pe care o făcuse în clasa a treia, despre cum și-a făcut unghiile împreună cu Dallas — astea erau mai bune, mai inocente, dar cât mai puteam să ne prefacem?

Știi că tu ai fost perfectă — Rebecca vorbește despre tine TOT timpul. Știe că eu nu mai țin minte nimic și vrea să mi te îndese în creier.

Am căutat impulsiv o altă scrisoare veche și am examinat un brad de Crăciun pe care îl desenase ea,

împodobind totodată fiecare creangă cu abțibilduri cu stelute aurii. Am citit despre faptul că fusese la grădina zoologică, unde văzuse pinguinii, și mi-am amintit cum stătuserăm lângă gard uitându-ne la ei cum merg legănat în jurul țarcului. La plecare insistase să le trimită în zbor sărutări de rămas-bun, iar eu îi promisesem că aveam să ne-ntoarcem curând la ei. De ce nu ne-am mai întors? Unde zburase timpul? Am luat din nou scrisoarea ei de acum patru luni.

Iar dacă ești așa cum zice ea că ești, nici măcar nu te-aș fi plăcut, și nici tu nu m-ai fi plăcut, așa că bănuiesc că suntem amândouă norocoase că ești moartă.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, #10 Către Rebecca/De la Callie

După ce a împrăștiat Dallas vorba, toată lumea a început să o strige pe Robyn *Gloanțe*, iar noaptea, când am încercat să-i scriu pe net, nu mi-a mai răspuns. N-am putut să-mi cer scuze pentru că nu reușeam să ajung la ea, și nici măcar să mă uit în ochii ei la ore n-am reușit, pentru că Robyn nu se mai uita la nimeni.

Rebecca, ai spus mereu că ești mândră de mine și că tu crezi că sunt un om bun, și știu că nici măcar n-o meritam, dar m-am gândit că într-o zi o să mă schimb — o să mă opresc la timp și n-o să mai iau cele mai proaste decizii, că o să fac ceva incredibil pentru ca, într-un final, să pot fi și eu mândră de mine, să fiu la fel de bună pe cât a sperat toată lumea.

Știam ce ar face un om bun atunci când au început să sară pe Robyn. Când și-au băgat creioanele pe sub cămăși și s-au apucat să le frece vârfurile pe deasupra, urlând în gura mare: *Gloanțe! Gloanțe!* Un om bun n-ar fi stat acolo degeaba, cu un zâmbet bolnav pe față — nu, s-ar fi ridicat și ar fi început să strige la ei. Ar fi dat cuiva cu ceva în cap. Știam că dacă mi-ar fi păsat cu adevărat, m-aș fi dus acolo și aș fi intervenit. Aș fi ajutat-o și protejat-o pe Robyn, aș fi fost scutul ei. Dar n-am făcut nimic, n-am făcut decât să stau acolo confuză

în legătură cu ceea ce simțeam în acel moment. Nu voiam să am de-a face cu ea, dar, în același timp, îmi lipsea foarte mult. I-am lăsat bilete în dulap. Am încercat să-i trimit SMS-uri. M-am uitat în urma ei, care aproape că alerga pe coridoare, învelită în haina ei pufoasă. Pe dinafară mă țineam tare, eram meganașpa, dar pe dinăuntru inima îmi bătea pentru ea, și m-am întrebat cum ar fi dacă dintr-odată le-aș inversa.

Ceea ce s-a și întâmplat în aprilie. Robyn nu avea haina pe ea.

— Gloanțe! a strigat Ella. Uuu, gloanțele tale sunt atât de tari!

Domnișoara Dimmock era pe hol, ieșise să țipe la Adam Liebowitz, și trăsese ușa după ea, lăsând-o pe Robyn în gura lupului. Trebuia să pictăm măști în ziua aia. Fiecare dintre noi primise câte o față din carton pe care să lucreze, iar domnișoara Dimmock deschisese toate ferestrele pentru că mirosul de vopsea era foarte puternic. Când a strigat-o Ella, Robyn s-a făcut că n-aude. Avea părul dat peste față și stătea așa, aplecată peste masca ei.

— Gloanțe! am auzit-o pe Ella strigând-o din nou și am văzut că începe să-mi tremure pensula. Gloanțe! a insistat ea, moment în care mi-am mușcat buzele și am întrebat-o:

— De ce te porți ca o jigodie?

Ella a pufnit.

— Poftim?

Mi-am dat scaunul în spate și am simțit că îmi tremură picioarele. Puteam într-adevăr să-i întorc Ellei spatele? Fusese cea mai bună prietenă a mea

o grămadă de ani, dar inima îmi bătea cu furie în piept, dictându-mi să mă ridic.

— Dă-te dracului, a zis Ella, în timp ce am făcut primul pas.

Cu ochii la Robyn, dar șovăind, am început să străbat sala de curs fără să știu prea bine încotro mă-ndrept. Pulsul mi-o luase razna fiindcă știam că nu mai există cale de întoarcere. Dacă mă așezam lângă Robyn, toată lumea se prindea cum stau lucrurile, iar eu aveam să le pierd pe Dallas și pe Ella, alături de toți ceilalți prieteni și, odată cu asta, de toate secretele. Aveam să fiu un pește atârând într-un cârlig pe care-l mușcasem singură. Dar nu mi-a păsat. Și-am făcut încă un pas.

Robyn picta în continuare, cu capul în jos. Purta un tricou alb și își ținea mâna peste piept ca un zid. La hărmălaia care era în sală nici nu băgase de seamă că m-am apropiat. M-am oprit în fața băncii ei; toată lumea era cu ochii pe mine.

— Robyn, am zis eu încet.

Dar nu a ridicat privirea. Picta niște mustăți negre și își ținea pensula dreaptă.

Doi băieți au strigat ceva din spate. M-am întors la ei, dar n-am făcut decât să le arunc o privire. Trebuia să-mi fac rost de un scaun. Să am pe ce să stau. Dar Robyn tot nu ridicase capul la mine. Poate că n-a știut.

— Robyn, am zis eu ridicând vocea, și mi s-a ridicat părul pe mâini.

Avea ochii reci și umezi, iar gura și-o ținea cumva deschisă. Câtă vreme i s-au mișcat buzele, am putut să-i văd de sus câțiva dinți. Îmi ardea fața

și simțeam pe dinăuntru că explodez. Am simțit glonțul primit, care încet-încet mă sfâșia. Dezgust total. I se citea pe față. N-avea să mă mai iubească niciodată. Mai rău de-atât nu se putea. Îmi abandonasem prietenii pentru nimic. Cum m-aș fi putut întoarce la ei după asta? Eram la un milion de mile depărtare de pământ, rece, moartă și goală pe dinăuntru. Cădeam dintr-un avion și n-aveam unde să mă duc în altă parte decât în jos. Atunci mi-am văzut mâna, care părea să plutească în aer. Ținea strâns o sticlă de vopsea, pe care o folosisem la mască.

— Gloanțele! am zis.

Era un sângeriu-deschis.

N-aveam prea mult timp la dispoziție. De fapt, începuse deja. În doar patruzeci și opt de ore o fată avea să încerce să-și ia viața. Fusese ridiculizată de către colegii ei de clasă, chinuită de durere și de pierderea unui părinte, iar în timp ce eu urcam scările către apartamentul nostru, ea luase deja decizia finală. Însă povestea ei n-avea să se încheie precum cea a lui Autumn Sanger, cu o înmormântare la care aveau să participe o mulțime de oameni cu ochii în lacrimi. Iar ceea ce își propusese să demonstreze avea să fie curând banalizat cu ajutorul limbajului de lemn folosit de media. Încă nu-mi puteam închipui planurile de răzbunare ale acestei adolescente cu inima sfâșiată, căci dacă aș fi putut, aș fi urcat scările câte trei odată.

Callie stătea întinsă în pat. Își acoperise fața cu o mână. Și, mai mult decât furie sau vinovăție, ce-am simțit atunci a fost mai aproape de compasiune, un soi de compasiune care venea în valuri. Îți zici că tu chiar cunoști pe cineva. Și iei asta de bună. Nu-ți trece prin cap că lucrurile pe care i le-ai tot repetat îi provoacă suferință și-i dărâmă siguranța de sine. Îi spuseseam povești despre

Joyce: cum m-a salvat ea pe mine, care erau despre curaj și bunătate. Povești adevărate, care aveau, e drept, și o altă față. Cum ar fi reușit Callie să se ridice vreodată la statutul de eroină, purtat cu glorie de mama sa, care mai era și moartă pe deasupra? N-ar fi putut — motiv pentru care suferise enorm, în vreme ce imaginea pe care o proiectasem eu nici măcar nu era cea adevărată.

Callie a ridicat mâna cu care își ferise ochii până atunci, iar eu i-am arătat propria scrisoare. După care i-am spus ce făcusem în mașină, că citisem ce-i scrisese ea de-a lungul timpului lui Joyce. N-a început să țipe și să răstoarne prin cameră, și nici să înjure, invocând violarea intimității. A rămas tăcută, nemișcată, ca un prizonier care tocmai evadase și nimerise într-un lan de porumb.

— Așa te vezi tu? Chiar îți închipui că ne pare rău că te-ai născut?

Fața i s-a strâns. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mie n-o să-mi pară niciodată rău; nici în o mie de ani. Iar mama ta n-a fost perfectă, și nici de la tine nu m-aștept să fii.

I-am întins un pachet de șervețele, iar Callie a început să-și sufle nasul și să se frece la ochi și pe toată fața cu mâinile, legănându-se ușor.

— Vreau s-o aud din gura ta. Ai stropit-o cu vopsea pe Robyn?

A dat din cap că da, și eu mi-am amintit ce îmi zisese Cerise: *Callie o umilește în fiecare zi*. Problema nu era doar incidentul cu vopseaua. Aici problema era că o fată care fusese agresată, etichetată ca mincinoasă, stigmatizată, de fapt, ca fiind ciudată și acuzată apoi că se mânjise singură cu vopsea a fost forțată să se retragă de la cursuri în urma acestor lucruri. Callie o făcuse să se simtă inutilă, iar eu

i-am înlesnit procesul. *Agresiune*, în accepția doamnei Jameson, dar ce anume o declanșase? Cum ai putea indica un motiv anume, pe care să te bazezi în totalitate? Să fi fost orașul nostru, educația pe care i-am oferit-o, cercul ei de apropiați sau pierderea părinților? Societatea? Sau altceva, care a existat dintotdeauna în adâncul ei? O compulsivitate care ne stă tuturor în fire, fiindcă niciunul dintre noi nu este inocent, nu; fiecare e capabil să rănească, ba chiar să-l distrugă pe celălalt.

— Dacă ai fi fost în locul ei, cum crezi că te-ai fi simțit?

— M-aș fi simțit fără scăpare, a zis Callie rar. Ca și când toată viața mea a fost distrusă.

După care a continuat, de data asta fără să fie împinsă de la spate și dând dovadă de o capacitate nebănuită de empatie.

— M-aș fi simțit ca și când toată lumea m-ar fi urât și nimic n-ar fi fost niciodată cum trebuie.

Clipea foarte des și rupea șervețele, ceea ce am și lăsat-o să facă o vreme. Am considerat că e necesar să înțeleagă angosta pe care o experimentase Robyn.

— M-aș fi simțit umilită. Mi-aș fi dorit să mor, a pufnit ea.

— Ai fi meritat toate astea?

— Nu.

Callie și-a supt lacrimile care îi curgeau pe buze și regretul ei mi s-a părut sincer. Mă mai mințise și păcălise și înainte, da, dar ce-mi zisese mai devreme părea foarte sincer. Matern sau nu, instinctul meu s-a dovedit a fi corect. Supărarea ei era sinceră și mă bucur că nu m-am îndoit de ea. În clipa aceea mi-am dorit chiar să o îmbrățișez, să o conving că nu era o bătăușă. Să-i explic că făcuse o greșală, dar că aveam să o reparăm împreună. Însă aveam dreptate sau vorbeam prostii? Putea fi

rezolvat totul atât de simplu? Și, revenind, care fusese treaba cu martorii? Îi obligase Callie pe toți să mintă?

— Aici n-am fost eu cu ideea, a zis ea. Prietenele mele le-au cerut asta.

Ambele eram responsabile acum. Mi-a venit în minte chipul înlăcrimat al lui Callie din ziua în care m-a sunat doamna Jameson. Spunându-mi despre Callie că nu ea era cea agresivă îmi luase, de fapt, o piatră de pe inimă. Și aveam să spun povestea cusută de prietenii ei oricui dispus să mă asculte. M-am certat cu doamna Jameson. M-am concentrat pe diferența dintre cerneală și vopsea. Mi se strângea stomacul când mă gândeam la celelalte persoane implicate. Eleva care fusese martoră: Lucinda Berry. Își schimbase povestea în ziua următoare. Aveam de gând să o fac pe Callie să meargă mai departe, să mărturisească orice răutate comisă, până la ultima. Dar Callie, așa, roșie-n obraji, a ridicat capul și mi-a spus că ele fuseseră prietene.

— Eu și cu Robyn.

Am rămas gură-cască.

— Nu știa nimeni, a șoptit ea. Vorbeam pe net, dar după asta m-a blocat.

— Tu îți scriai mesaje cu Robyn?

A zis că da. Am așteptat să văd dacă avea să roșească sau să ezite, împiedicându-se în propria poveste — dându-se de gol. Dar dacă era adevărat? Robyn știuse unde se află mormântul lui Joyce. Venise la noi acasă ca să lase biletul ăsta pentru Callie. Dacă cumva Robyn lăsase biletele astea tocmai pentru că fusese într-adevăr ceva între ele? O prietenie sfâșiată în bucăți. O motivație reală.

— O să vreau să văd și eu mesajele alea, am zis eu. Tot ce v-ați scris. Și vreau să aud povestea cap-coadă, bună, rea, cum o fi.

— Totul e vraieste la mine în cap, a zis Callie. Nu cred că sunt în stare să o zic cu voce tare.

— Atunci scrie-mi-o. Și începe cu începutul.

Tot weekendul ăla am încercat să dau de Cerise. Cred că păream din ce în ce mai disperată după mesajele pe care i le lăsam. *Nu vreau decât să te ajut. Îmi pare rău că și Callie a contribuit la situația de față. Amândouă vrem să ne asigurăm că Robyn e în regulă.* Ar fi o tragedie dacă Robyn ar păși ceva, îmi spuneam eu. Viitorul unei fete curmat fără drept de apel — știam că ar fi absolut devastator. O familie distrusă, o viață sfârșită. Și totul din cauza unei trădări între două prietene. Nu era ca și cum n-aș putea înțelege. Doare de o mie de ori mai tare atunci când te rănește un prieten, atunci când persoana pe care pretinzi că o iubești te minte în față și se poartă cu tine ca și când n-ai fi fost altceva pentru ea decât un gunoi. Fără ea, nu mai găsești rostul lucrurilor. Îți pierzi încrederea în toate câte sunt și care devin umbre; un monolog despre plecări, ultimele clipe, ultimele guri de aer. Îmi doream să pot să o prind pe Robyn și să-i explic că starea ei n-o să țină la nesfârșit. I-am lăsat o mulțime de mesaje lui Cerise, dar nu m-a sunat înapoi.

Siguranța lui Robyn era importantă, însă, în același timp, începusem să-mi fac griji și în legătură cu Callie. Dacă Robyn reușea să se arunce de pe pod, Callie avea să fie zdrobită de o vină uriașă. Prostiile pe care le-ai făcut în copilărie nu trebuie să te afecteze, începând cu acel moment, pe tot parcursul vieții. Nu era normal ca acele câteva clipe de cruzime fără minte de care ai dat dovadă să te marcheze până la sfârșitul zilelor. Robyn fusese prietena lui Callie, iar Callie o rănise, dar fără să-i treacă prin

minte că lucrurile aveau să se termine în felul ăsta, în care viața lui Robyn rămânea să atârne de-un fir de ață, iar a ei, în voia sortii.

Sâmbătă, Callie s-a învârtit prin casă, învăluită într-o ceață mirosind a nucă de cocos, a mâncat cereale direct din cutie și a listat mesajele pe care le primise de la Robyn. Părea spăsită și pe deplin conștientă de miza prezentă în joc. Când mi-a întins primele două pagini, a lăsat încet capul în jos. M-am uitat la titlu, *Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak*. După care am citit despre cum o întâlnise Callie pe Robyn în timp ce aștepta să intre la psihologul școlii. Robyn începuse să plângă, iar Callie îi ștersese lacrimile. Pentru o secundă, detectorul meu de minciuni s-a declanșat. Ar face Callie asta, să șteargă lacrimile unui străin? A sunat mai degrabă ca una dintre poveștile pe care i le spusese despre Joyce. Însă, după ce-am parcurs primul lor set de mesaje, îndoielile mi-au fost risipite. Era vorba despre doi copii aflați în aceeași barcă. Amândouă știau cum e să pierzi un părinte. Iar Callie n-ar fi putut măslui mesaje de la Crăciunul trecut.

Am auzit șlapii cei portocalii ai lui Callie, care a ieșit din camera ei și s-a dus la bucătărie. Când a deschis ușa, nu s-a auzit nicio muzică. Nu mi-a cerut nici măcar să aprind televizorul.

— Încă sortez la ele, a zis ea. A răspuns mama lui Robyn?

Am dat din cap că nu. Nu puteam decât să sper că Cerise lua avertismentele mele în serios. Fie că o ducea pe Robyn la spital în clipa aia, fie că îmi ștergea mesajele rând pe rând.

— Poate că ar fi mai bine să mergem până acolo, a zis Callie.

— Nu e o idee prea bună, cel mai probabil.

— Dar eu trebuie să-mi cer iertare. Și vreau să o văd înainte să fie prea târziu.

Am trecut cu mașina prin cartierul istoric din Pembury, pe lângă vechile clădiri victoriene în care se organizau tururi la lumina lumânării în fiecare decembrie, în preajma Crăciunului. Pe măsură ce-am ieșit din oraș și-am trecut de conacele vopsite în roșu, a căror renovare, fiecare în parte, costase peste un milion de dolari, străzile s-au îngustat și au început să șerpuiască în fața noastră din ce în ce mai tare. La un moment dat am trecut chiar pe lângă o cireadă de vaci care păștea în voie pe marginea drumului. Pe micul pod de peste Flint Street am condus mai încet.

Robyn stătea într-un conac alb la marginea orașului. În curte, frunze galbene căzuseră din copaci. Am mers până la treptele din fața casei și am apăsat pe butonul soneriei. Callie, lipită de mine, își mușca degetul cel mare și se fâțâia neliniștită de pe un picior pe altul. Am așteptat să vină cineva să deschidă ușa, dar ușa a rămas închisă. La ferestrele familiei Doblak erau trase perdelele, iar înăuntru nu se auzea nici cel mai mic sunet.

— Nu-i nimeni acasă, a zis Callie încruntându-se și trăgând un smoc zdravăn de păr cât să-i acopere toată gura.

Am bătut cu pumnul în ușă.

— Cerise? Robyn?

De acolo, de pe trepte, am format din nou numărul ei.

— Cerise, am zis eu în clipa în care a intrat mesageria vocală, Callie vrea să-i ceară iertare lui Robyn. A recunoscut ce-a făcut. Vrem să ne asigurăm că Robyn e în regulă.

Callie și-a pus brațele în jurul ei cât timp am vorbit, după care am văzut-o că tremură, ca și când i-ar fi fost frig.

— Ai sunat la poliție? a-ntrebat Danny.

Se auzeau mașini pe fundal. Danny lucra ceva prin cimitir când a răspuns la telefon.

— Mi-au zis că o să trimită o mașină la ea acasă, dar n-o să găsească pe nimeni, că de-acolo venim. Nu cred că m-au luat în serios.

— Am verificat mormântul prietenei tale, pentru orice eventualitate. Pe-aici n-a mai trecut.

M-am apucat să-i povestesc lui Danny despre relația de prietenie dintre Callie și Robyn. Citisem primele lor cinci dialoguri, urmărind tot mai iritată cum se sudează legătura lor. Dar Callie o mințise pe Robyn. A inventat o poveste care nu s-a întâmplat niciodată, pretinzând că porecla lui Joyce ar fi fost a ei, de fapt: Evil McFrenzy. Callie zicea că era sătulă să fie compătimită, așa că s-a mânjit toată cu ketchup și a început să se învârtă în jurul bradului de Crăciun, slăvindu-l pe diavol. Povestea inițială era cu totul altfel. Callie nu mai salva pe nimeni. Schimbase totul doar ca să pară că era și ea rebelă. Sau poate că n-am înțeles eu. De fapt, se salva pe sine însăși și pe Robyn, de asemenea, căci empatizase cu ea. Robyn a crezut-o, bineînțeles. De ce să n-o creadă? Și-a dorit să fie și ea Evil, iar din punctul acesta legătura lor a avut la dispoziție o bază pe care s-a putut construi. Știam și eu cum e când fetele își doresc să fie la fel, să poată relaționa în cadrul acelorași emoții trăite. Să se plângă că nimeni nu le înțelege. Fusesse ăsta un lucru bun oare, că avuseseră posibilitatea să se întâlnească pe un tărâm online imaginar, unde să vină fiecare cu o versiune diferită a propriei persoane, să fie cine și-ar fi dorit să fie, de fapt? Pentru Robyn a părut să funcționeze — la început, cel puțin. Fusesse deprimată în vacanța de Crăciun, iar povestea

lui Callie o înveselise nițel. După care, când a început să vorbească despre sinucidere, Callie a devenit psihologul ei și a consiliat-o. Îi zisese lui Robyn să se uite la desene animate și să se scoale din pat. M-am simțit mândră să văd că încurajările ei au funcționat, după care mi-am amintit ce urma să se-ntâmple după asta. Callie o ajutase mai întâi, apoi o rănise. Își atacase prietena. Trebuia să facem ceva. Dar eu, ce puteam să fac eu?

Danny și-a dres vocea, apoi m-a întrebat:

— Vrei să vin pe pod cu tine?

Mă gândisem că n-o să-mi propună niciodată.

Ce trebuia să faci ca să oprești o fată de paisprezece ani să se arunce de pe un pod? Duminică noapte, Danny m-a așteptat în parcare a unui restaurant nu departe de podul peste Flint Street. Adusese cu el lanterne și un termos cu cafea. Purta o scurtă cu mânecile zdrențuite. Mă întrebase și Callie dacă poate veni, dar am decis că nu. N-am vrut să vadă cine știe ce și să rămână cu traume.

Danny a venit cu camioneta în spatele meu până la pod, unde am lăsat mașinile la marginea drumului. Era trecut de miezul nopții, iar aerul era rece în timp ce mergeam pe pod. Pe una din părți era un trotuar pavat. M-am ținut după Danny. N-a trecut decât o mașină pe lângă noi, lăsând în urmă pietriș și o pală rece de vânt. N-a oprit. Lui Danny îi zburase șapca de baseball de pe cap, iar buclele sale încâlcite miroseau a fum. S-a apropiat și mai tare de mine și mi-a pasat termosul. Ajunsesem în mijlocul podului, așa că ne-am oprit și ne-am uitat în jos. Eram la cel puțin nouă metri deasupra solului. Nu exista nimic ce-ar putea împiedica un copil să sară de pe pod. Sub noi vedeam mașini trecând cu viteză într-o

direcție sau alta. Deși farurile lor spărgeau din când în când întunericul, noi tot n-apucam să vedem mare lucru, și, pentru o clipă, mi-am făcut griji ca nu cumva Robyn să fi sărit și să fi fost deja jos. Ar fi putut oricând să-și schimbe planurile sau să ne fi mințit în bilet. Intenția ei ar fi putut să fie alta, să sară în fața unei mașini sub privirile noastre de sus.

— Cum facem s-o oprim?

— Tu stai la un capăt și eu la celălalt, a zis Danny.

— Și dac-o vedem, țipăm unul la altul sau cum?

— Cam așa ceva. Și încercăm să o calmăm.

— Nu știu cât de mare e. Nu sunt sigură că aș fi în stare s-o țin locului.

— Tu strigă-mă și eu vin în fugă.

Am tras o dușcă de cafea; era fierbinte și amară. Danny a făcut același lucru, ștergându-se la gură apoi cu cealaltă mână. Probabil că își dăduse seama că mă holbez la el pentru că, brusc, s-a tras mai aproape. Cerul era negru, fără urmă de stea, iar respirația lui Danny a ieșit ca un nor alb de abur.

— Simți că ești responsabilă de toate astea? m-a întrebat el.

— Da. Callie a rănit-o.

— Orice s-ar întâmpla, n-ar trebui să te învinuiești.

S-a lăsat în jos dintr-odată și i-am simțit buzele atingându-le pe-ale mele. N-a durat decât o secundă. Atât. Nu mai fusesem sărutată de ani de zile — gurile erau pentru mine ceva foarte clinic. Dinți, gingii, strat de bacterii. Însă gura lui Danny era fierbinte — un pic acidă. Nasurile ni s-au atins, buzele lui m-au gădilat. După care s-a tras înapoi și a luat-o spre partea îndepărtată a podului.

Danny a aprins lanterna și mi-a făcut semn că totul era în regulă la capătul lui, ceea ce-am făcut și eu,

atingându-mi buzele în continuare cu cealaltă mână. Am simțit că mă cuprinde o stare bizară de liniște în timp ce fluturam lanterna spre el, luminând o umbră în mișcare, o creangă vâjâind în vânt. Mi s-a părut că timpul curge în gol sau că, în orice caz, s-a oprit o clipă. Limba de argint a ceasului a stat, apoi a început să ticăie din nou. *Știi unde sunt copiii tăi? Oare îi cunoști? Știi de ce sunt în stare? Mai ai timp să-i salvezi?* Mi-am frecat brațele și am rămas în alertă, așteptând-o pe Robyn. Și mi-am dat seama că nici măcar nu mă gândisem la ce-aveam să-i spun. N-o mai văzusem niciodată, iar ea n-avea de unde să știe cine sunt. Aveam să-i explic repede. Eram tutorele lui Callie. Și-am venit să îmi cer iertare. Pentru Callie îmi ceream iertare. Pentru faza cu vopseaua. După care aveam să-i spun că o înțeleg. Că știu și eu cum e să fii singur și disperat — să te vezi trădat de propriul prieten. Și că, da, un lucru de genul ăsta putea să te facă s-o iei nițel razna.

În seara aceea, la cină, discutasem cu Callie posibilele motive pentru care Robyn ar face asta. Callie îmi promisese că avea să termine de scris toate explicațiile înainte să mă-ntorc eu. Încă nu știam cu exactitate care fusese faza cu vopseaua — nu apucasem să citesc decât până la Crăciun.

— Eu cred că vrea să se răzbune, a zis Callie. Să dea vina pe noi, iar noi să fim criminalii. Și să nu putem uita asta toată viața, să ne rămână în cap pentru totdeauna. Ca Autumn Sanger, a adăugat Callie, replică la care m-au trecut fiorii.

Mi-am amintit cum o adusesse în discuție pe Autumn după ce dădusem peste primul bilet de la Robyn. Zisese că Autumn fusese chinuită și că agresorii ei fuseseră cei care o omorâseră.

— Ei bine, eu n-o s-o las să se-arunce, i-am zis lui Callie. Și nimeni n-o să mai fie niciun criminal.

Așteptând-o pe Robyn, n-am făcut decât să-mi mușc degetele și să mă uit jos, îngrozită la gândul că i-aș putea vedea corpul. Totul s-ar fi putut întâmpla într-o clipită. Și să te prindă pe picior greșit. Uneori se-ntâmplă să pierzi totul înainte ca măcar să-ți dai seama ce era-n joc. Fără să mă pot împotrivi, gândurile mi-au zburat către Joyce. Și eu pierdusem un prieten. Pe care, tot la fel, mai întâi îl trădasem.

În noaptea în care a murit Joyce, m-a sunat Lara.

— Rebecca? a întrebat Lara confuză. Te-a sunat cumva Curtis?

— A, Lara, tu ești.

Nu-mi planificasem ce să-i spun în caz că mă suna. Joyce și Callie plecaseră în urmă cu douăzeci de minute să-l vadă pe Curtis. Era prima oară când o făceau pe față, cu știința mea. Joyce o grăbise pe Callie să se încalțe mai repede, dându-i comenzile printr-o stație de emisie-recepție imaginată.

— Agent Callie, mă auzi? a zis Joyce, făcând din buze sunetul specific electricității statice, în timp ce eu încercam să nu mă simt îngrozitor fiindcă rămâneam de căruță.

— Te-a sunat soțul meu? a insistat Lara.

— Nu. De ce?

— Pentru că am apăsat tasta de reapelare și acum vorbesc cu tine.

— Bine, dar eu n-am mai vorbit cu Curtis de nu știu când. Probabil că e o greșeală.

— Joyce e pe-acolo?

— Sigur, am zis eu, după care mi-a părut rău instantaneu — ar fi trebuit să zic că s-a dus să cumpere lapte.

— Poți să mi-o dai la telefon?

— E ocupată.

— E ocupată? Da' ce face?

Am intrat în panică. Am înghețat. După care am închis telefonul.

Nu-i mai închisesem niciodată în nas. Telefonul a început să sune din nou. A sunat, după care s-a oprit. După care a sunat din nou și din nou. Și am înțeles că asta o să reprezinte o dovadă în plus pentru ea. Încă o trădare. M-am blestemat pentru cât de proastă eram și m-am întins pe canapea. Într-un final, s-a oprit și telefonul din sunat. Am crezut că s-a terminat. Dar cincisprezece minute mai târziu am auzit bătăi în ușă.

Lara stătea de partea cealaltă a ușii ținându-se de stomac. Când m-a văzut, gura i s-a strâmbat într-o grimasă tristă. Avea ochii roșii de la atâta plâns, însă vocea îi rămăsese puternică, amară ca o cafea.

— M-ai mințit, nu-i așa? E cu el, își fac de cap împreună.

Lara s-a aplecat dintr-odată, de parcă ar fi fost pe punctul să-mi vomite în prag. Însă în loc de vomă, din ea a ieșit un urlet de durere. M-am uitat roată în jurul holului, care era bine luminat, așteptându-mă să-mi văd vecinii ieșind pe la uși și începând să se plângă din cauza gălăgiei, însă n-a ieșit nimeni.

Urletul ei s-a transformat încet într-un suspin, iar eu am dat s-o ating. Avea părul nespălat și arăta de parcă nu prea dormise.

— Nu, Lara. Ascultă-mă un pic.

A ridicat ochii și m-a întrebat:

— Cu ce ți-am greșit eu vreodată?

Iat-o pe acea fată grozavă și frumoasă, pe care o admirasem la un moment dat, lăsându-se jos de parcă fusese împușcată; cu ultimele puteri, venise până la mine ca s-o ajut.

— Nu e ceea ce crezi, am zis eu, încercând să mă pun în ușa ca să nu poată trece.

— Nu m-ai înghițit niciodată, a zis ea. Te-ai dat prietena mea ca să mă poată ei înșela pe la spate. Exact ca data trecută.

Lara a dus ambele mâini la buzunare, gest pe care l-am recunoscut imediat. A scos un pachet de țigări și a încercat să-și aprindă una cu degetele ei neîndemânatic. Tricoul îi era găurit fix pe cusătură. A încercat bricheta de câteva ori, apoi a tras lung în piept.

— Te înșeli, am zis eu și mai convinsă. A ieșit să cumpere lapte.

— De la ce magazin? a întrebat Lara.

— Nu știu. Și nu prea e voie să fumezi aici.

— Bănuiesc că o s-o aștept până se-ntoarce.

Lara m-a privit încruntată și a continuat să fumeze în fața mea. M-am întrebat ce-avea de gând să facă atunci când se-ntorcea Joyce. Cum avea să reacționeze când avea s-o vadă pe Callie în carne și oase? Pe de-o parte, puteam să o înțeleg și pe ea. Și eu o suspectasem pe Joyce până nu demult. Aveam capul pătrat de atâta înșelat, iar scenariile mele fuseseră mult mai îngrozitoare decât ce se întâmplase de fapt și de drept. Știam cum se simțea Lara, și aș fi putut s-o ajut atât de ușor. Însă îi promisesem lui Joyce că n-o să spun nimănu.

— Cred că e o neînțelegere la mijloc, am zis eu după ce mi-am dres glasul. Nu vrei să intri un pic?

Lara a intrat după mine în apartament, stingându-și țigara pe jos și împiedicându-se pe covor, mișcându-se ca

un animal prins în cușcă. S-a oprit să se uite la canapeaua noastră maro, care era pătată, apoi la cizmele de ploaie ale lui Callie, care erau după ușă. Am auzit-o sughițând înainte să-și pună altă țigară între buze.

— Nu te înșală nimeni, i-am spus eu. Callie e cu ea. Dacă și-ar fi făcut de cap cu Curtis, de ce-ar fi luat-o și pe fată cu ea?

Stăteam amândouă în fața canapelei. Lara n-a vrut să se așeze. A făcut ochii mici la mine, de parcă s-ar fi temut să n-o trag pe sfoară.

— Callie nu e aici?

Am dat din cap că nu, poftind-o să verifice dormitorul.

— Încă mă mai înșală, a zis ea cufundându-se pe canapeaua noastră, după care a zis cel mai urât lucru cu putință.

Mai târziu, m-am întrebat dacă fusese pe bune ce-mi zisese. Mă cunoștea suficient de bine încât să poată avea certitudinea că a ales cuvintele care aveau să obțină în ceea ce mă privește efectul scontat. Își amintea de epoca fetei cu zambile, drept pentru care mă avea la mână.

— O să mă sinucid, a zis ea.

După care a început să-mi descrie funia de care a făcut rost.

— Vreau să vină și să mă găsească atârând lângă patul nostru.

Chiar dacă amenințarea ei era una melodramatică, eu am crezut-o pe cuvânt. Am crezut că o să plece de la noi din apartament și că o să se ducă la ea acasă și o s-o facă. Că o să-și pună o funie de gât și o să se urce pe scaun. Preț de o secundă, mintea mi-a zburat la Autumn, amintindu-mi cât de disperată fusesem să o ajut — atunci când propria ei disperare se scursesese totuși ca un gaz în

viața mea. Inima bătea să-mi sară din piept, și poate că Lara a știut foarte bine ce face, prinzându-mă în cârligul nefericirii ei și dându-mi o ultimă șansă ca să repar ce era de reparat. Crezuse oare că o pot salva? Că pot salva pe cineva? Că pot dezlega frânghia cu care tocmai ne înfășurase pe amândouă?

Robyn fie întârzia, fie fusese oprită la timp de mama ei. Era deja unu și un sfert și nu ajunsese. Minutele zburau în timp ce eu controlam tufele cu lanterna, întrebându-mă dacă nu cumva ne urmărește și așteaptă să plecăm. Nu puteam sta acolo toată noaptea, însă mi-am zis că trebuie să am răbdare de dragul lui Callie — cum s-ar fi simțit în cazul în care Robyn ar fi reușit să sară? Eu încă nu mă iertasem pentru ce i se-ntâmplase lui Joyce.

— Soțul tău nu te înșală, i-am spus Larei. O vizitează pe Callie. Merge cu ea pe faleză și îi cumpără înghețată, asta e tot.

În seara aceea, după ce-a plecat Lara, am deschis toate ferestrele, de parcă în felul ăsta aș fi putut alunga angoasa care plutea în aer. Mă crezuse pe cuvânt. Începuse să plângă. Nu mai amintise despre sinucidere. Am fost de acord că ar fi fost mai corect să-i spună și ei, nu să se-ascundă. Lara a băut ceaiul pe care i l-am oferit. A zis că avea să meargă acasă să se odihnească. Era sinceră când a zis-o, iar eu am urmărit-o întorcându-se și plecând.

Era o noapte liniștită de septembrie și parcare de lângă plajă era ocupată. Din mașini se auzea muzică, oamenii opriseră acolo să respire aerul sărat. Curtis și Joyce nici măcar nu băgaseră de seamă Chevroletul albastru care se strecurase în apropiere. Erau absorbiți de o manevră delicată: să o pună pe Callie în mașină. Adormise

după o oră furtunoasă pe terenul de joacă. Pe față avea urme uscate de înghețată. Curtis și-a sărutat copilul adormit, aplecându-se ca s-o așeze mai bine, în timp ce Lara privea întreaga scenă cu inima mai să-i explodeze. În fața ei stătea soțul ei, cu copilul pe care ea nu i-l putuse niciodată dăruia, alături de femeia care i-l născuse. Curtis a legănat-o pe cea care era sânge din sângele lui cu o tandrețe după care tânjea și ea. Lara n-avea să aibă parte niciodată de așa ceva. N-avea să știe cum e. Și era mai rău decât dacă ar fi înșelat-o. S-a strâns singură de gât cu ambele mâini. Avea să o facă până la urmă, iar el avea s-o găsească atârând acolo. Așa avea să îi pună punct. Însă, în loc să o ia spre casă, Lara a călcat pedala până la fund.

Am scos telefonul mobil. Era unu jumate. Am simțit din senin o nevoie urgentă, dar profundă să-i aud glasul lui Callie. Aveam să-i spun să se culce. Robyn nu mai venea, iar Callie probabil stătea ca pe jar așteptând vești de la mine, sperând că prietena ei era în regulă. Am sunat acasă, dar n-a răspuns nimeni, așa că am mai sunat o dată. După care am încercat să dau de ea pe mobil, ținând totuși un ochi și la drumul care ducea la pod. N-a răspuns. I-am trimis un mesaj, dar nu mi-a scris înapoi. Când a intrat robotul a patra oară, am simțit cum a început să-mi bată inima din ce în ce mai tare, aproape să-mi spargă pieptul. Dacă Robyn nu făcuse decât să mă momească aici, știind că pe Callie am lăsat-o singură? Am început să-i fac din lanternă lui Danny. S-O-S. S-O-S.

— Trebuie să merg acasă, am strigat la el. Callie nu răspunde.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Tu rămâi aici.

A fost suficientă o clipă ca totul să se-ntoarcă pe dos. Am luat-o la fugă spre mașină, sunând-o în continuare pe Callie. Atunci când a dat Lara peste ei, Callie era deja în siguranță — în mașină, adormită. Și n-am vrut să-i spunem — s-o lăsăm să-și imagineze vreodată cum se petrecuse. Tatăl ei, zburând prin aer. Mama ei, într-o baltă de sânge pe asfalt. Iar ea, în siguranță — în mașină, visând la înghețată și povești cu zâne. Nu am fi putut permite ca ea să se simtă vinovată, să adăugăm și asta întregului coșmar. Curtis, la terapie intensivă, iar Joyce — cum aș putea să formulez?

Am încercat să-mi amintesc cum arăta Joyce atunci când își luase ultima oară rămas-bun de la mine. Fusesse ceva special? Îmi făcuse cu ochiul? Zâmbise? Ridicase mâna în timp ce mi se adresase și-și dăduse părul ei auriu după umeri? Nu mi-am putut aminti cu exactitate cuvintele, și nici chipul ei. Mi-am amintit doar felul în care repetasem acest moment în curtea din spate cu ani în urmă, și m-am simțit captivă într-o gaură de furnică, dând ocoluri unui destin prăfuit.

Am fost să-mi vizitez vărul o singură dată. Mi-a fost frică să dau ochii cu el. Era de parcă mă rupeam în bucăți de la cusături; eu fusesem cea care îi trădase pe toți. Când m-am uitat la el, cel care mă ocrotise odinioară și care acum era un morman de bandaje și de vânățai, n-am putut să recunosc în fața lui ce-am făcut. Crezusem că o cunosc pe Lara, dar nu înțelesesem, de fapt, cât era de periculoasă. S-a dovedit că ea fusese cea care mă cunoștea mai bine, reușind să mă păcălească. Curtis era firav, deznădăjduit, așa că nu i-am mai spus. Dacă aș fi făcut-o, poate că ar fi putut să mă învinuiască pe mine pentru tot și să nu poarte singur povara. Am stat la marginea patului

și i-am descris în detaliu înmormântarea lui Joyce. L-am întrebat dacă are dureri. I-am spus că pe Callie au luat-o soții McKenzie. I-am spus că aveam să revin, dar n-am mai avut ocazia. După ce-a ieșit din spital, Curtis s-a întors acasă la Bea pentru perioada de recuperare. Însă a luat-o rapid la vale, fiind nevoit să se confrunte cu realitatea. Soția lui încercase să-l omoare. Urma să primească sentința și să intre la pușcărie. Pusese în pericol viața propriei sale fiice. Iar Joyce era moartă. Într-o zi, Curtis s-a dus în baie și a deschis o sticlă cu calmante, pe care le-a înghițit și dus a fost.

Am urcat scările în fugă și-am deschis ușa de la intrare. Era liniște. Trecând dintr-o încăpere în alta și strigând-o pe Callie, am simțit mirosul de crizanteme din bucătărie. Ușa de la camera ei era deschisă. Am tras jos păturile, conștientă în același timp că patul era gol. Așternuturile erau pe podea, dar ea nu era acolo, moment în care am trecut în fugă dintr-o cameră în alta; în creier, un bocet dogit începuse să-mi sfâșie nervii.

— Callie! Callie! O, Dumnezeu, Doamne!

Nu era acolo. Nu era acasă. Dispăruse. Fusesse răpită. Iar eu căzusem din nou într-o capcană, în care, cu fiecare secundă, mă afundam tot mai tare.

Aproape că n-am băgat de seamă că telefonul ei era pe podea. Jos, în hol, pur și simplu, în fața dormitorului meu. M-am aplecat după el, iar sunetul care s-a auzit a fost destul de brutal, de parcă mi s-ar fi fărâmat oasele-n gât.

Sub telefon era o foaie de hârtie.

Cerneală roșie, pe linii dictando roz.

Iartă-mă, Rebecca. Eu am fost. C

Callie

Dacă mi-ai striga numele sub apă, ar putea suna ca orice altceva.

Orăcăitul unei broaște. Cântecele unui pește. Frunze verzi fâlfâind într-un copac.

Ar putea suna și relativ familiar, ca o poreclă din copilărie pe care o uitasem de mult. Sau doar cu o secundă în urmă, fiindcă numele dispar sub apă.

Te-aș putea auzi, dar m-aș duce la fund mai departe. Nu știu să înot.

În spatele casei Ellei, nămolul din lac înghite orice — frunze și gândaci și ciuperci și oase de pește și oase de păsări și mușegai și țărână. Anul trecut în iulie am stat în apele măloase și le-am lăsat să-mi înghită picioarele, timp în care le-am urmărit pe Dallas și Ella luându-se la întrecere. Am suflat într-un fluier argintiu și le-am urmărit tăind apa cu brațele. Ella avea să câștige, ca de obicei. Fusesse căpitanul echipei de înot a școlii noastre gimnaziale și adunase un raft de trofee care sunau înfundat când le loveai încet cu degetul. Când a lovit-o, din maronie, apa s-a făcut albă; odată ajunsă la mingea Styrofoam, care

servea drept punct de sosire, Ella a bătut apa pe loc și a așteptat-o pe Dallas.

N-au înotat niciodată înapoi spre mine. Amândouă purtau ochelari de înot, iar eu le vedeam cum dau din mâini pe sub apă de parcă ar fi dansat hula¹¹, suflând din adâncuri enorme baloane argintii către cer. Așteptând să mă transform în piatră, degetele de la picioare mi se afundau în creiere moi și buretoase de animale; pielea de pe picioare avea să se facă gelatină, iar oasele urmau să devină fosile, afundându-se tot mai tare în deșeurile de pe fundul lacului.

— Trebuie să-nveți măcar pluta, a zis Ella, întorcându-se într-un final unde rămăsesem eu.

A strâmbat din năsucul ei de vulpe la mine și, fiindcă o cunoșteam de când lumea, am intrat după ea în apa până la brâu. La școală, Ella obișnuia să meargă de parcă ar fi vrut să transmită un singur lucru, care avea să devină semnătura ei, *mă doare fix în cur* — umerii ridicați, picioarele succedându-se cu repeziciune, într-un ritm numai de ea știut — însă în lac mișcărilor ei căpătaseră fluiditate sub privirile mele.

M-am lăsat pe spate la comanda ei. Apa rece mă apăsa la fund; degete întinse mă țineau la suprafața. Cercul se întindea până la marginile universului; am simțit șuvoaie de apă intrându-mi în ambele urechi.

Credeam că aud râsete, apoi cuvinte.

— Cele mai bune pământufuri rusești.

M-am întors o secundă și am simțit apa alunecând de sub mine.

— Ce?

¹¹ Dans tradițional hawaiian, compus din șase pași de bază și undiri ale șoldurilor; practicat în general de femei.

— Nu mai sta încordată.

Am lăsat capul pe spate. Ella m-a ținut pe dedesubt în timp ce m-a condus mai departe de mal. Eram imensă și ușoară ca o pană în același timp: un aisberg, o arcă, eram o algă care plutește în razele soarelui. Simțeam că mă dizolv, tăind cu degetele suprafața apei în timp ce o mie de ființe vii treceau prin ea. Cerul reflecta lacul, iar lacul reflecta cerul. Ella mi-a zâmbit. Eram una cu valurile și pe jumătate adormită când mi-a dat drumul.

Am dat din mâini, am bătut cât am putut de tare, dar mă duceam la fund. Am luat o gură de apă murdară, mă duceam la fund. Ella era deja la un kilometru de mine.

— Trebuie să înoți până la noi, a zis Dallas.

Am ridicat capul, mă înecasem cu apă. Am simțit că mi se scurtcircuitează creierul. Cu mâinile băteam încă în sus și-n jos. Cuvintele mi se întorceau în gât pline de nămol, iar picioarele pierduseră meciul cu panica și mă trăgeau după ele în adâncuri — tot mai adânc, până la fund.

Încă râdeau când am început să dau din picioare. Am dat eu în stânga și-n dreapta și la un moment dat am lovit ceva. Era fundul lacului. Am scuipat apa mizerabilă pe care-o aveam în gură, m-am ridicat în picioare și-am mers până la banc.

Fetele nu păreau să aibă remușcări.

— Ella, am strigat eu.

Când s-a întors spre mine, a încercat să se abțină, dar încă se zguduia de râs. Am sughițat și-am râgâit apă murdară. Dallas s-a uitat la mine și, cu ochii mici, ca de șarpe, mi-a zis:

— Înoți ca un caca de bebeluș.

— Caca de bebeluș, a îngânat-o și Ella, tăvălindu-se de râs.

Dallas s-a scremut și a închis ochii de parcă ar fi lovit-o chiar atunci diareea.

Nu mi-am închipuit că așa avea să-mi rămână numele. Caca de bebeluș. Așa mi-au spus de atunci. Și asta am devenit.

În după-amiaza aceea nu m-am dus acasă. M-am întins pe jos, printre păpădii și furnici, pe pământul cu pustule, în timp ce ele s-au dus în pivniță să aducă trei Bacardi Breezer din frigider. Lichidul dulceag a fermentat în stomacurile noastre, iar când totul a început să se învârtă, ne-am ținut strâns de iarbă ca să nu zburăm în cer, peste nori și mai departe, în galaxiile negre și înghețate. Am început să lovesc aerul cu picioarele. Ella m-a prins de unul și mi-a studiat degețelele albe.

— Ai picioare ca de fetus, a zis zâmbind.

M-am simțit bine cam un minut, după care Dallas a arătat înspre sticla mea, care era doar pe jumătate băută.

— Ai fi vrut lăptic, Caca de bebeluș?

Am dus sticla la gură. Dallas se pricepea la dat porecle. Monstrul Pubian, Pulă Dublă cu Brânză, Sfârcul Repezit. Gloanțe. Zâmbea la tine și-ți spunea așa până când începea să se ia toată lumea după ea. Tatăl ei avea o emisiune la radio și, când era ea mică, a înregistrat-o vorbind despre cireșele de la care te pișai roșu, cu care aruncam în Alex Penders pe-atunci, care era vecinul ei și căruia îi zicea Porcușorul Troacă, fiindcă mânca hrană pentru câini; după ce a difuzat înregistrarea, tatăl ei a fost asaltat de ascultători care voiau să-i spună cât de amuzantă li s-a părut fiica lui, fapt care l-a motivat să vorbească despre ea în fiecare săptămână. Chiar dacă noi nu știam pe nimeni care să asculte radioul, Dallas zicea că tatăl ei are peste un milion de ascultători, cărora li se

adaugă și cei care descarcă înregistrarea, așa că, atunci când îi zice ea ceva, acel ceva poate ajunge la urechile a milioane de fani.

Cum s-a întâmplat în clasa a șaptea, când cu Josie Dixon, care avea niște fire negre de păr ca niște capete de sârmă, care-i răsăreau din bărbie.

— E vorba de umbra de la ora cinci, a zis Ella. Dar nu e nici măcar zece.

— Domnișoarei bărboase i-ar prinde bine o lamă.

— Joe Vagabondul, a zis Dallas, iar porecla a fost atât de bună, încât s-a lipit instantaneu și a aflat de ea toată lumea.

De fiecare dată când Joe Vagabondul intra într-o sală de clasă, găsea pe scaunul ei un pahar de carton, pe care i-l umpleam cu mărunțiș — puneam fiecare ce-avea prin buzunare. Dallas i-a lăsat la un moment dat un dolar în pahar, pe care a scris așa: Smulge-o. Epileaz-o cu ceară. Scapă de barba aia ODATĂ! Joe Vagabondul s-a epilat într-un târziu, dar era prea târziu deja. Am început să-i lăsăm lame pe bancă, și la un moment dat i-am lăsat acolo chiar și o cutie de Nair¹².

Josie i-a spus unuia dintre profesori că Dallas începuse, însă Dallas a știut exact cum să iasă din încurcătură. Și-a umezit ochii ei albaștri și inocenți, apoi a început să respire zgomotos și să-și umfle buza de jos, făcând-o să-i tremure. N-a primit nici măcar o zi de detenție. După asta, s-a dus direct la Josie.

— Ar trebui să ascuți emisiunea lui tata, așa i-a zis. S-ar putea să prinzi un loc în curând.

¹² Cremă depilatoare.

Când am aflat că Joe Vagabondul urmează să se transfere la altă școală, Dallas a ridicat mâna să bată palma cu mine.

— Respect, am zis eu, bătând palma cu ea.

— Respect total, a zis Ella, dând din fund.

Am știut că nu trebuia să ne simțim deloc prost din cauza asta.

Ne ziceam CD, care venea de la Crose Duble. Adică, ce dracu', numele fiecăreia dintre noi avea în mijloc o pereche de crose: daLLas, eLLa, caLLie. Nu voiai să te pui cu noi. Când Ella era la ciclu și s-a pătat pe pantaloni, n-a îndrăznit nimeni să-i spună Pată. Când eu am servit la volei și, în loc să dau mingea peste fileu în terenul advers, am dat-o în spate, n-a îndrăznit nimeni să râdă, ci mi-au dat mingea înapoi să mai încerc o dată. Noi eram CD, și când mergeam toate trei pe coridor, toate mucoasele se făceau și mai mici, dârdâind de frică și dorindu-și să fi fost și ele ca noi. Pentru că noi puteam să facem ce ne tăia capul. Toată lumea știa asta, iar dacă se găsea cineva care să nu știe, afla cu prima ocazie pe propria piele. Și dacă nu mă crezi, întreabă-i pe colegii noștri, întreabă-i pe profesori. Întreab-o pe secretară — căci ea a aflat.

În ultima zi din clasa a opta, Ella și-a pierdut albumul de sfârșit de an. La fel ca mine și ca Dallas, petrecuse toată dimineața dându-l prin școală de la vreun personaj important la altul și chiar și câtorva dintre colegii noștri plicticoși, spunându-le *Scrie-mi și tu ceva*, pentru ca mai apoi să verifice dacă avuseseră ceva interesant de zis. Profesorii ne puneau DVD-uri cu filme la care nu se sinchisea nimeni să se uite, așa că ce făceam noi era să ne vânturăm pe ușă înăuntru și afară din clasă, să ne exersăm semnăturile, să ne facem poze și să mâncăm

bomboane. După care, la un moment dat, după-amiază, Ella a băgat de seamă că-i lipsește albumul. Când și-a dat seama că nu e acolo unde trebuia să fie, ne-am prins că-l furase cineva.

Dallas a pus la cale o blocadă pe coridor, după care i-am luat pe toți la puricat, spunându-le să deschidă albumele. Căutam pe prima pagină numele Ellei; iar dacă nu-l găseam, trânteam copertele și le dădeam înapoi. Câțiva copii și-au deschis albumele lor fără ca măcar să le cerem asta, însă unul dintre șoricei a dosit albumul în ghiozdan și nu m-a lăsat nici în ruptul capului să-l verific. Dallas s-a năpustit asupra lui, plină de ură:

— Ce-i cu tine? Ești hoț?

A făcut ochii mari la ea, apoi mi l-a întins. Când l-am deschis, am văzut că nu i-l semnase absolut nimeni. Nu era scris decât numele lui. L-am închis cu zgomot în fața lui și i l-am dat înapoi.

— Poate că e la obiecte pierdute și găsite, a zis Ella.

Așa că ne-am dus la birou, unde doamna Lutz, secretara școlii, vorbea la telefon.

— A venit cineva astăzi cu un album? a întrebat-o Dallas.

Doamna Lutz a ridicat un deget, să așteptăm, iar Dallas a făcut ochii mici la ea. Habar n-avea cu cine avea de-a face; vorbea în continuare la telefon.

— Ea și-a pierdut albumul, așa că e destul de urgent.

Doamna Lutz a acoperit receptorul cu o mână. Era triplu nașpetă: avea pielea pătată, iar ochelarii pe care-i purta o făceau să arate ca o broască.

— Va trebui să așteptați, a zis ea.

— Trebuie să căutați în coșul cu obiecte pierdute și găsite.

Doamna Lutz ne-a întors spatele și-a continuat să vorbească la telefon.

— Ce mă enervează, a zis Dallas cu voce tare.

Ella s-a uitat la tavan și a început să-și miște umerii înainte și înapoi, ca și când nu ar fi deranjat-o să aștepte; dansa.

După un milion de ani, a lăsat și doamna Lutz receptorul în furcă și a venit la geam.

— Ce voiți mai devreme, fetelor?

— Și-a pierdut albumul, așa că am venit să vedem dacă nu e la obiecte pierdute și găsite.

Doamna Lutz ne-a privit în ochi. Mi-am adus aminte că a cumpărat prăjiturele când am copt și-am vândut prăjituri toată clasa, zâmbindu-ne stângaci, dar cu gura până la urechi. Ei bine, acum nu mai zâmbea.

— N-a lăsat nimeni niciun album aici. De ce nu-l cauți la tine-n vestiar?

— Păi, am căutat. De aia și suntem aici. Iar dumneavoastră nu vreți nici măcar să vă uitați în cutie, a zis Dallas. Poate l-a lăsat cineva cât vorbești la telefon.

— Nu-mi place tonul tău.

— Vă rog, doamnă Lutz, nu vreți să vă uitați un pic? a implorat-o Ella.

Dacă doamna Lutz ar fi avut laser în loc de ochi, ar fi carbonizat-o pe Dallas pe loc. Habar n-avea cine suntem. De unde să aibă? Stătea închisă în biroul ei cât era ziua de lungă, complet ruptă de realitate. Într-un final, s-a întors și a început să cotrobăie prin cutia de carton pe care scria *Obiecte pierdute și găsite*.

Când s-a întors din nou către noi, era roșie ca focul la față, drept pentru care Ella a început să chicotească.

— V-am spus că nu-i aici, s-a rățoit ea la noi. Acum, de ce nu vă duceți voi unde știți că vă e locul?

Am fi putut să plecăm — să o ardem pe-acolo, verificând albumele celorlalți copii —, însă în acel moment Dallas și-a ținut respirația și a arătat cu degetul spre colțul biroului, unde, pe un scaun, era o stivă de albume noi-nouțe.

— Ale cui sunt alea?

— Alea sunt ale altcuiva, a zis doamna Lutz. Încă n-au fost ridicate.

— Pot să mă uit un pic?

— O să vă rog să vă-ntoarceți în sălile voastre de clasă chiar acum.

— De unde știți că nu sunt ale noastre? Nu vreau decât să verific.

Se vedea de la o poștă că doamna Lutz era pe punctul de a exploda.

— NU vreau să mă văd nevoită să-l chem pe DIRECTORUL ADJUNCT în ultima zi de școală.

Dallas a izbucnit în râs. Ella, și ea. Eu, la fel. Doamna Lutz a venit la geam.

— Hai că sunteți nesimțite deja. Ia ziceți-mi voi cum vă cheamă!

Ella s-a întors cu spatele, așa de tare se scutura de râs. Dallas a pufnit și a plecat în direcția opusă zicând doar:

— Va trebui să ghicești cum ne cheamă, Irene Lutz.

Ella și cu mine ne-am luat după Dallas, băgându-ne una în alta, scârbite de fază. Când am ajuns pe la jumătatea holului, Dallas a țipat îngânând-o pe Lutz:

— Nu vreau să fiu nevoită să-l chem pe DIRECTORUL ADJUNCT în ultima zi-iii!

— Ia ziceți-mi voi cum vă cheeereaaaaaaaamă! a urlat și Ella.

Am luat-o la fugă, țipând toate trei. Noi eram CD. Opusele lui Lutz. Noi eram ultratari, tăioase precum crosele, în timp ce nașpeta Lutz-Butz plângea deja cel mai probabil și tremura și abia aștepta să plece acasă ca să-și smulgă cu ambele mâini pielea de pe față.

În ziua în care m-au poreclit Caca de bebeluș, mi-am adus aminte de doamna Lutz. De Alex, de Josie și de toți ceilalți. Au fost ca niște balegi de nămol pe care le înghițisem. Și care începuseră să fermenteze pe dinăuntru, ieșindu-mi prin pori. Nu-mi rămăsese decât să mă întreb ce făcusem ca să ajung și eu ca ei.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com

Către: R.Doblak@sparkon.com

Subiect: (fără subiect)

Data: Joi 16 iulie 2009, 21:56:14

Robyn,

Trebuie să-ți spun ceva, chiar dacă o să mă urăști după aia. Chiar dacă o să te facă să vrei să-mi tai capul și să mi-l înfigi într-o țepușă ruginită.

De la mine ți se trage porecla. Eu ți-am zis Gloanțe prima. În schimb, dacă te consolează în vreun fel, acum am și eu o poreclă. Au început să-mi zică Caca de bebeluș, dar sunt sigură că asta nu te-ajută cu nimic. O să zici că așa se-nvârte roata și o să te bucuri să afli că era să mă înec.

Uneori îmi doresc să fi putut fi amândouă Evil McFrenzy, să ne luăm revanșa în fața tuturor minci-noșilor ăloră, după care îmi dau seama că trebuie să

Îmi iau revanșa și în fața mea, pentru că și eu te-am mințit. Povestea despre Crăciun, aia pe care ți-am spus-o — nici măcar n-a fost adevărată. Nu mi-am turnat niciodată ketchup pe mine ca să fug în jurul bradului urlând. Ți-am spus că am făcut asta doar pentru că mi-aș fi dorit s-o fac. C

Poate că se plictiseau în vara aia, dar după ce-au încercat să mă facă să mă înec, CD mi-au scris să ne vedem la mall. Îmi editaseră numele în telefoane, așa că atunci când le scriam, lor le apărea pe ecran CACA DE BEBELUȘ. Lucru pe care au vrut să mi-l arate și mie, drept pentru care și-au scos telefoanele și s-au spart de râs.

— Epic, am zis eu fără să schițez măcar un zâmbet.

— Caca de bebeluș, dar ce tricou frumos ai, a gângurit Ella.

Purtam un tricou verde de la Abercrombie pe care-l mai purtasem oricum de o mie de ori până atunci.

— Și-i mai stă și bine! Normal, că doar e culoarea diareii!

— Respect!

Ella s-a lăsat în brațele lui Dallas, înecându-se de râs, după care s-a ridicat și m-au privit amândouă cu ochii flămânzi, să vadă cum o să reacționez mai departe. Am băgat mâna în buzunar și am strâns tare crenguța pe care începusem s-o port după mine.

— Mă doare în cur ce culoare e, am zis eu.

Dallas m-a îngânat, gângăvind cu limba scoasă pe jumătate:

— Mă doare în cur ce culoare e.

Am apăsat capătul ascuțit al crenguței cu degetul mare și am așteptat să termine de hăhăit.

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în curtea din spate, după baracă, unde creșteau câțiva copaci. Acolo era locul meu. Am pus mâna pe trunchiul celui mai mare copac și am așteptat să simt ceva. Nu bătaia unei inimi, cât mai degrabă un freamăt. Acea liniște indiferentă care îl străbătea de la rădăcină până la vârf. M-am lăsat cât am putut eu de tare pe scoarță, iar când mi-am tras mâna, pe piele am putut vedea imprimare aceleași încrețituri. Insectele țacăneau în aer, iar eu așteptam ca aerul să se facă una cu plămânii mei, în timp ce pământul să-mi devină trup. Copacii sorbeau mocirla și ploaia și aerul — transformându-le în scoarță, crengi și frunze. După care se făceau din nou mocirlă. Mi-aș fi dorit să nu mă poată vedea nimeni. M-am dus la cel mai mic copac și i-am prins în palmă trunchiul rece — care era cât încheietura lui Dallas de gros. L-am strâns. Am cules din iarbă o frunză galben-maronie și am îndesat-o în buzunar.

De fiecare dată când CD m-au chemat să vin cu ele undeva, am luat cu mine în buzunarul pantalonilor o crenguță și o frunză. Atunci când căscau gurile și începeau să râdă, îmi strecuram un deget în buzunar și atingeam frunzulița, care era moale, sau crenguța, care era ascuțită. În felul ăsta reușeam să fiu tăcută și oarbă ca un copac. Fără ochi cu care să văd, nu-mi rămânea decât soarele, care îmi mângâia crăcile, frunzele, fluturând în bătaia vântului, și rădăcinile, adânc înfipite în pământ, în permanență umede. Dacă se găseau două fete care să vină și să scrijelească o poreclă în scoarța mea, abia dacă simțeam lama cuțitului. Apoi, la răstimpuri, puteam chiar să uit că făcuseră asta.

Eram pe palierul cu fast-fooduri din mall când Dallas și-a îndesat degetele în partea cea mai grasă a bărbiei. În timp ce trâncănea, eu mă întrebam dacă acel copăcel din ghiveciul de lângă lifturi avea să fie plantat afară când se făcea prea mare. Dallas zicea că vrea să-și facă liposucție.

— Tu oricum arăți incredibil, dar dacă te operezi, o să arăți și mai bine, a zis Ella.

Ella a început să apese pe vârful nasului ei de vulpe ca să ne facem o idee despre cum avea ea să arate după ce împlinea șaisprezece ani și își făcea marea operație estetică. După care s-au întors amândouă spre mine, să vadă ce aș schimba eu.

Totul, doar că nu știam cum să o pun în cuvinte. Să zicem că acolo ar fi o sală de operație și în ea un medic chirurg cu un cărucior metalic plin de nimicuri. Mai întâi avea să-mi coasă scoarță de copac pe mâini și pe față, după care, să-mi planteze răsaduri în scalp, care avea să fie complet ras; iar când operația avea să fie gata, mie nu-mi rămânea decât să mă ridic și s-o iau spre pădure, de unde să nu mă mai întorc niciodată.

— Eu cred că are obraji ciudați, a zis Ella.

Dallas m-a privit făcând ochii mici, apoi a dat verdictul:

— Sunt strâmbi. Și puțin cam plați.

— Implanturi în obraji pentru Caca de bebeluș!

M-am ridicat și m-am dus până la lift, lângă copacul în ghiveci. Dallas a venit după mine.

— Știi care-i problema ta, Caca de bebeluș? Te crezi prea perfectă, futu-i!

În ziua aia, când m-am întors, am găsit frunzele jilave după ploaie. M-am întins în spatele barăcii după una, iar la atingere semăna cu obrazul lui Robyn. Alta, cu

mâna ei, așa că am reținut-o o clipă. M-am gândit la felul în care perdeaua dușului se înfoia uneori, atingându-mi spatele cu delicatețe, de parcă ar fi fost degetele calde ale cuiva. Însă nimeni nu avea să mă mai atingă de-acum. Eram Caca de bebeluș.

Când am intrat în casă, Rebecca ajunsese și ea. Freca blaturile din bucătărie cu înălbitor. Pe masă ne aștepta o salată. Mi-a zâmbit. Rebecca era tutorele meu întotdeauna binedispus, purtător de helancă, iubitor de prăjiturile, băutor de ceai de zmeură, obsedat de microbi și posibil lesbi. Chiar dacă avea numai treizeci și patru de ani, fiind mai tânără decât părinții tuturor, nu se comporta deloc ca atare. Nu ieșea niciodată în oraș, dar se dădea în vânt să mă tortureze cu reguli aterizate de nicăieri și cu muzică proastă, cum ar fi muzica jazz a anilor '30. Când a sunat-o directorul în legătură cu Robyn, aproape c-a făcut infarct. Nu-i putea veni să creadă că sunt în stare să fac o prostie. Credea că prietenele mele sunt minunate — odată îmi zisese că Dallas îi amintește de mama. Firește că nu în sens rău, numai că ea era complet ruptă de realitate în privința lor. Dacă i-aș fi spus, probabil că nici nu m-ar fi crezut la început, după care s-ar fi topit, fiindcă prietenii apropiați însemnau totul pentru ea.

A luat un grepfrut din frigider și l-a tăiat în două, întrebându-mă în timpul ăsta ce mai făceau fetele. În ultima lună o ținusem la distanță de ele, spunându-i că merg singură cu bicicleta ca să ocrotesc mediul înconjurător. Însă jumătate din timp n-am făcut decât să mă plimb aiurea în loc să mă duc la ele acasă.

— Știi, scumpo, m-am mai gândit. Dacă preferi să-ți petreci ultima săptămână din vacanța de vară cu prietenii,

sunt sigură că am putea reduce la jumătate șederea ta la Bea.

— Nu. E-n regulă.

— Faza e că știi și eu cum e când ai paispe ani. Vrei să-ți petreci tot timpul în compania prietenilor.

Când a zis asta, și-a apăsât pieptul cu două degete, suficient să mă prind că se gândește la mama. Sub claviculă avea un tatuaj cu o floare țepoasă și mov despre care nu spunea nimănui. O atingea de fiecare dată când se gândea la mama, care fusese cea mai bună prietenă a ei.

— I-am zis deja bunicii că o s-o ajut. Și, clar, vreau să mă duc.

— Mă-ntreb doar ce-o să faci tu acolo toată ziua.

Rebecca o ura de moarte pe bunica, chiar dacă era și mătușa ei. De fiecare dată când o vizitam abia se lăsa convinsă să intre, iar când venea să mă ia, se apuca să-mi miroasă părul și zicea că e-n regulă dacă Bea voia să se ducă la groapă mai repede fumând un milion de țigări, dar că nu avea niciun drept să mă tragă și pe mine după ea. Nici bunica nu o înghițea pe Rebecca. Se strâmba mereu în spatele ei și îi zicea Guardianul.

— Am auzit că Guardianul te-a pus să lucrezi gratis vara asta, mi-a zis ea când am vorbit ultima oară la telefon.

Începând cu luna iulie mă oferisem să fac voluntariat la rezervația naturală, și adevărul este că mi-a plăcut să disec resturi de la bufnițe și să număr amfibieni, însă n-am recunoscut asta nici în ruptul capului în fața bunicii, care mă voia în echipa ei — drept dovadă, pentru vizita mea, pusese deoparte un întreg sezon dintr-o emisiune cu vampiri, despre care Rebecca spusese că e prea macabră pentru mine. În plus, eu și bunica aveam o slăbiciune pentru dulciuri, ceea ce însemna automat că

aveam să mâncăm toată săptămâna tarte cu căpșune și cireșe în ciocolată, poate chiar avea să mă lase să mai trag câte-o dușcă din berile ei în timp ce aveam să ne uităm la televizor în camera de zi și, în general, să uit de viața mea. Abia așteptam.

— O s-o ajut pe bunica să ajungă la medici când are programările, i-am zis Rebeccăi, și o să-i fac și câte ceva de mâncare.

— Ei bine, e excelent că vrei să ajuți, a zis ea. Însă, în caz că te răzgândești, să știi că nu e prea târziu.

A lăsat din mână cuțitul cu care tăiase grepfrutul și s-a întors spre mine de parcă ar fi vrut să-mi mângâie părul, însă m-am lăsat pe spate în ultimul moment, așa că nu i-a mai ajuns mâna decât până la umăr, pe care l-a mângâiat de trei ori, de parcă ar fi fost un talisman norocos purpuriu.

Uite la ce m-am gândit eu o grămadă. Dacă m-aș putea întoarce în timp, în ziua de dinaintea celei în care am plecat la bunica, ce-aș face?

- A. Nu m-aș mai duce la mall la invitația lui Dallas.
- B. M-aș duce la mall, dar nu m-aș atinge de telefonul ei mobil.
- C. Aș face același lucru, ba chiar mai mult — servindu-i în sfârșit porția de căcat pe care o merita.

N-aș permite existența unei a patra variante (D. niciuna din cele de mai sus, la naiba cu viața), pentru că în realitate fix asta am ales.

Dar să revenim la CD — care stăteau pe palierul cu fast-fooduri și scoteau poante cu Caca de bebeluș, în timp ce eu mă holbam la copacul din ghiveci, lângă lift, întrebându-mă dacă nu cumva aruncase la un moment dat cineva un castron de orez prăjit în ghiveci, pentru că arăta cam uleios.

Dallas s-a aplecat și-a zis că sperma iubitului ei avea gust de saramură caldă. Am așteptat poanta, însă în loc de asta, a început să-i arate Ellei cum s-a înecat cu ea, la care eu probabil că am părut pe punctul de a-mi vărsa mâțele, pentru că Dallas a arătat cu degetul înspre mine.

— Uită-te la Caca de bebeluș. Îi e frică de pule.

Nu-mi era frică de pule. Am băgat mâna în buzunar și am atins vârful zimțat al unei frunze. În mai puțin de douăzeci și patru de ore aveam să fiu la bunica, uitându-mă la vampiri. Până atunci însă, trebuia să înghit mocirla aia uscată, s-o las să-mi lunece pe gât.

— Ella, trebuie să vezi asta, a zis Dallas, luându-și telefonul și acoperindu-i ecranul pe o parte cu o șuviță de păr.

Capetele li s-au atins și au izbucnit împreună în râs. Am luat o gură de cola și m-am întins să văd și eu.

Dallas a acoperit ecranul cu mâna.

— Tu nu, Caca de bebeluș. Asta-i doar pentru adulți.

Eram sigură că are legătură cu mine ce vedeau ele acolo.

— Ce-i aia? Pula lui Kevin?

— Ai vrea tu să știi, a zis ea dându-și victorioasă șuvița de păr pe spate, la care eu m-am lăsat în scaun ca și când aș fi fost un copac foarte bătrân, care stătuse singur pe un câmp, înfruntând zăpezi și ploi timp de sute de ani, iar acum abia dacă-și mai putea susține ultimele lui crengi.

Ella a zis că ele se duc la baie, să am grijă de poșetele lor. După ce-au plecat, m-am uitat la telefonul lui Dallas

de pe masă. Stătuse mii de ore în mâinile ei, lipit de față, lăsat în geantă, ascuns sub bancă sau dosit între coperte. Era primul și ultimul lucru pe care-l atingea în fiecare zi, când își verifica bateria și scotea limba la jumătate de glob. Doar că telefonul ei era doar plastic cu silicon și chimicale, puse laolaltă pe o linie de asamblare dintr-o țară îndepărtată de către cineva care nu și-ar fi închipuit niciodată că acest obiect avea să sfârșească aici, pe masa unui mall dintr-o țară pe care n-o văzuse decât la televizor. Am închis ochii. Atârnam pe o creangă, iar aerul era răcoros, căci mă legăna o briză ușoară. Ori parte din Crose Duble, ori moartă. Una din două. Am luat telefonul și am început să cotrobăi prin fotografiile ei.

Pisicile lui Dallas. Kevin. Piciorul cuiva. Kevin, la ea acasă. Ella. Degetul meu rula fotografiile mai rapid, tot mai rapid.

Dallas, goală și stupidă, albă ca un cartof curățat. Își făcuse singură poza în fața unei oglinzi; era superepilată, bombă sexy. Își arcuise spatele și își ridicase sânii ca să-i facă să pară mai mari decât erau în realitate, ținea gâtul îndoit și își țuguiase buzele, reușind să obțină în felul ăsta cel mai umflat botic pe care-l văzusem vreodată.

Ăsta e momentul în care am ales varianta D., niciuna din variantele de mai sus, și m-am futut în ea de viață. N-am pus telefonul pe masă. N-am selectat toate persoanele din agendă, ca să trimit poza tuturor celor din lista ei de contacte. Nu mi-a trecut prin cap nici măcar cum aș fi putut arăta pe pagina ei de Facebook. Multiplele alegeri prezentate mai sus au intrat în hibernare, și când mi-a apărut pe ecran Tata, am selectat căsuța și am apăsat pe *Trimite*. Moment în care mi-am luat adio de la viață.

N-aveam să mai fiu niciodată una din Crosele Duble. O secundă mai târziu, când telefonul lui Dallas a început să sune, mi-am dat seama ce aveau să zică: că eram o obsedată și un monstru. O nașpetă varză rău. M-am ridicat și m-am dus către lift ca un zombie. Exista oare un calificativ pentru cineva atât de cretin ca mine? Da. Caca de bebeluș. O grămadă de căcați galben-verzui pe punctul de a fi striviți. Când am ajuns acasă, aveam deja șaptesprezece mesaje de la ele.

Cine o să pișe ochii? Caca de bebeluș! Mori târfă
MOOOORIIII!!!!

Labă Tristă a șters-o. Dar Labă Tristă o s-o belească!

De fiecare dată când îmi bâzâia telefonul, mi se-ntorcea stomacul pe dos, de parcă aș fi mâncat prea mult muștar. L-am pus pe silențios, însă bâzâitul n-a încetat. În timp ce mă plimbam de colo-colo, lovind cu mâinile în trunchiurile copacilor din spatele barăcii, bâzâitul a continuat să se-audă la mine în cap. Dallas, cel mai probabil, avea să aibă necazuri vreo cinci minute. Tatăl ei avea să o ia deoparte la o discuție serioasă, ea avea să-i vândă o poveste siropoasă, pentru ca în final să reiasă că eu fusesem cea care îi rupsese hainele și îi făcuse fotografia. Și în următorii patru ani tot eu aveam să-mi duc zilele umilită în fel și chip, cu practici care mai de care mai malefice. CD era ca un virus care avea să devină din ce în ce mai puternic în timp ce forțele mele aveau să slăbească pe zi ce trecea. M-am așezat pe iarbă cu genunchii la gură. Eram Caca de bebeluș. Acesta era numele meu. Am încercat să o spun încet și timid. După care am

scuipat-o în aer. Am tușit-o și am înghițit-o pe toată până când am reușit să o simt în gură. Am găsit o crenguță pe jos și-am băgat-o în gură; am mestecat-o și i-am supt capătul plin de pământ. Mestecam. Scuipam. Mestecam. Scuipam. Presiunea pe care-o simțeam în urechi a crescut continuu până am terminat de ros crenguța.

În seara aia am primit un mesaj de la cineva care-și spunea Phoenix Drake. Fotografia cu care își ilustrase profilul era o moarte cu coasa zâmbind de sub gluga ei neagră.

Caca de bebeluș,

Nu mai ai niciun prieten, căcăcioasă mică, așa că am fost însărcinată să-ți dau foc la curul ăla puturos. Ai face bine să te păzești, pentru că o să vin să te răpesc și să te omor. O SĂ MORI.

Mai întâi o să-ți tai degetele și o să ți le îndes în fund, așa cum îți place ție. Asta cât încă ești vie. O să-ți astup ochiul maro ca să nu mai murdărești totul în jurul tău. Să nu zici că nu ți-am zis.

Phoenixxx

Profilul lui Phoenix Drake era gol, normal, pentru că CD abia-l născociseră. Aveau să fie atente, să nu conducă la ele. Țista era primul pas, dar știam că avea să fie mult mai rău. O clipă mi-am dorit ca Phoenix să fi fost un personaj real. În felul ăsta ar fi putut veni să mă taie în bucăți și să termine cu mine, iar eu nu mai trebuia să îmi fac griji în legătură cu ce urmează. Mușcăturile și bucățile întregi, înghițite pe nemestecate; oasele zdrobite — totul avea să fie mai dureros pe zi ce trecea.

Nu i-am răspuns lui Phoenix. În schimb, am căutat pe Google să văd ce-nseamnă *emfizem*. Dacă reușeam să învăț care-i treaba cu boala de care suferă bunica, aș fi putut s-o ajut, iar ea poate că m-ar fi lăsat să mă mut cu ea — și să schimb școala cu ocazia asta. Însă ce-am citit mi-a dat fiori. Pacienții nu se însănătoșeau decât după un transplant de plămâni. Imaginea plămânilor pe care mi-a arătat-o Google era un fel de copac întors cu susul în jos în pieptul unui om. Fiecare plămân avea propriile lui ramuri roz. Plămânul bolnav însă arăta altfel. Era gri, cu frunze negre mâncate, pătate și murdare, adunate în vârful fiecărei crengi. Uitându-mă la frunzele negre am simțit că respir și eu tot mai greu, de parcă m-aș fi scufundat din nou, din ce în ce mai adânc, până aș fi atins fundul lacului.

— Ești cam tăcută, a zis Rebecca în mașină, în drum spre bunica. Ești sigură că vrei să mergi?

I-am zis că *mor de nerăbdare* să ajungem mai repede, la care Rebecca a scos pentru a zecea oară în dimineața aia balsamul ei de buze cu aromă de căpșune și s-a dat cu el.

— Învață-mă și pe mine un pic de latină, a zis ea.

Rebecca m-a înscris la niște ore private cu domnișoara Jarvis, pentru că îi spusese ei cineva că asta avea să mă ajute să obțin un punctaj mai mare la SAT. Rebecca se gândea că aveam să ajung într-un loc cum ar fi Yale; odată chiar m-a dus până în New Haven ca să dăm o tură prin campus.

— Imaginează-ți că ești deja studentă aici, a zis ea, uitându-se la clădirile din cărămidă galbenă. Și că te pregătești să mergi la curs. Cum te simți?

Muream când făcea faza asta. Se uita la mine de parcă m-aș fi putut transforma pe loc într-o altă persoană, iar eu știam pe cine avea ea în vedere și mai știam și că n-o să fie deloc așa. Ce nu știam, în schimb, era cum să-i spun toate astea, așa că am răspuns scurt:

— Mă simt bine.

Și m-am dus mai departe la bibliotecă, unde repetam rădăcinile în limba latină alături de domnișoara Jarvis în fiecare săptămână.

Rebecca a început să bată încet în volan, așteptând de la mine să vorbesc în latină.

— Haide, zi, vreau să învăț, s-a milogit ea.

— *Corpus*, am zis eu. Corp.

Rebecca a dat din cap și a repetat după mine.

— *Oculus*: ochi.

— *Ca octopus*¹³.

— *Manus*: mână, am zis eu. *Donum*: dar. *Laguna*: lac mic.

— Pe ăsta-l știam, a zis Rebecca. Și *caveat emptor*¹⁴: păzește-te, cumpărătorule!

A așteptat să-i mai spun câteva, iar când a văzut că n-am de gând să fac asta, a început să vorbească despre pașapoarte.

— Iar am uitat, a zis ea. Trebuia să te duc să-ți faci poze și să depunem și noi actele peste vară — aș muri de ciudă să pierzi totul doar pentru că nu am depus actele la timp. Liceul organizează o grămadă de excursii. În Anglia, Spania și Franța, parcă astea erau. Poate că merg și în alte locuri.

¹³ Joc de cuvinte; *octopus* (engl.) = caracatiță.

¹⁴ Principiu legal utilizat în comerț, tratând încă din Antichitate problema asimetriei informaționale prezente în relația dintre vânzător și cumpărător; astăzi, datorită lui, beneficiem de certificatul de garanție, de exemplu.

Cred că aş face bine să-mi fac şi eu — ştii, n-am ieşit niciodată din ţară. Nu-i aşa că ar fi drăguţ dacă m-ar invita şi pe mine ca însoţitor?

N-am mai zis nimic. Şi-a desfăcut din nou balsamul şi s-a mai dat o dată.

Când am ajuns la bunica, primul lucru pe care l-am observat a fost că la ea în grădină iarba crescuse foarte înaltă. Dacă ar vedea-o CD, ar zice că 'am ajuns într-un ghetou. Rebecca a bătut la uşă şi a deschis-o fără să mai aştepte vreun răspuns. A trecut pe lângă un tub de oxigen întins pe podea, apoi a intrat în camera de zi, unde a găsit-o pe bunica stând cu un tub în nas în fotoliul ei şi uitându-se la televizor. Bunica nu era o persoană prea iubăreaţă, dar când m-am dus lângă ea, mi-a pus totuşi o mână în jurul taliei. Nici n-am ajuns bine, că Rebecca a şi început:

— Bea, tot mai fumezi?

— Nu. M-am lăsat.

— Am simţit miros în casă.

— E de demult, a zis bunica. După ce-ai fumat douăzeci de ani, nu mai scapi de miros.

Înainte să plece, Rebecca m-a luat deoparte.

— E foarte periculos să fumeze, mai ales acum, cu tuburile astea de oxigen aici. Nici nu ştii cum ia foc ceva şi ajunge la tuburile astea, gata să explodeze.

Rebecca a pus o mână pe braţul meu şi a continuat:

— Dacă vezi că scoate o ţigară, vreau să-mi promiţi că ieşi fuguţa din casă şi mă suni în secunda următoare.

Am zis că aşa o să fac. Rebecca m-a îmbrăţişat şi mi-a zis:

— Dacă te răzgândeşti în legătură cu şederea, sună-mă. O să fiu prin preajmă o vreme.

Nu mi-a zis explicit că se duce la mormântul mamei, dar știam că acolo avea să fie. Nu se mai sătura — deși de data asta puteam să zic mersi că nu avea să mă mai târâie și pe mine după ea.

Îndată ce-a plecat Rebecca, bunica a și scos o țigară din pachet. Îl ascunsese sub perna pe care o ținuse în brațe.

— Mă omoară cu zile, a zis bunica, aprinzându-și bricheta. Așa a fost din naștere. O mucoasă obraznică.

Cât a tras din țigară nu mi-am putut desprinde ochii de vârful ei incandescent. Nu voiam să ies fuguța afară. Voiam să văd totul aruncat în aer — o sferă roșie care să mă înghită și pe mine. Căldură dogoritoare și fum ca pe planetele roșii și, ca prin ceață, lumina stelelor. Moartă în incendiu. Sfârșitul tuturor problemelor mele. Am stat pe loc.

— Nu-ți bate capul, a vânturat țigara la mine. Fac asta dintotdeauna.

— Nu-mi bat capul, am zis eu.

În buzunar îmi vibra telefonul, pe ecran scria numele lui Dallas. Am tras în piept fumul bunicii și am întins mâna înspre pachet.

— Pot să iau și eu una? am întrebat-o.

Am rânjit în timp ce bunica a început să râdă, după care râsul s-a transformat în tuse, iar tusea în respirație convulsivă. M-am ridicat și m-am uitat la telefon, ca și când asta ar putea fi de folos.

— Vrei s-o sun pe Rebecca? Sau după salvare?

Bunica a dat din cap că nu. Avea încă țigara între degete și nu știam dacă să i-o iau sau nu. Se scutura din tot corpul și m-am simțit la fel de malefică precum CD atunci când eu mă înecam și ele se uitau la mine, așa că am îngenuncheat în fața ei și am pus o mână pe

genunchiul ei osos. Nu m-a privit; avea ochii închiși. Am crezut că moare. Pieptul i se mișca în sus și în jos, iar din gâtlej îi ieșea un hârâit uscat, și dacă m-aș fi priceput, aș fi făcut orice ca s-o scot înapoi la suprafață. Doar că bunica nu era sub apă, așa că am continuat să o mângâi pe genunchi și să mă uit la ea; iar apoi, într-un târziu, după vreun milion de ani, și-a revenit și a dus din nou țigara la gură să mai tragă un fum.

— Fii drăguță, a zis ea cu ochii uzi de atâta tușit, du-te și ia-ți un suc din frigider și adu-mi și mie o bere.

Știam că voia să mă ridic pentru că i se făcuse rușine, așa că am luat mâna de pe genunchiul ei și m-am dus în bucătărie. Nu mi-era sete; mi-am clătit mâinile în chiuvetă, i-am desfăcut o bere și i-am turnat-o într-un pahar.

În săptămâna aia aveam să fac totul așa cum trebuie — voiam să-i las impresia că va fi imposibil să trăiască mai departe fără mine. Așa că am început să învăț tot ce stătea în puterea mea: să-i leg șireturile, să-i citesc prospectele medicamentelor, să-i găsesc cele trei inhalatoare. Dimineață, când s-a trezit și a bodogănit *Iisuse Hristoase! Lua-i-ar naiba de saci*, mi-am dat seama că nu se simte prea bine, așa că m-am dus în bucătărie și i-am pregătit un castron cu iaurt în care i-am pus felii de banană. Apoi am spălat podeaua și am lustruit dușul, și asta fără să o mai întreb. Când i-am dus scrumiera spălată, bunica s-a uitat la mine amuzată. În clipa aia mi-am dat seama că începusem să mă port ca Rebecca, pe care o ura. Și ca să-i dovedesc că nu era deloc așa, am dat să o imit, spre amuzamentul bunicii. Am început să merg apăsat prin cameră, m-am prefăcut că mă uit sub pat să văd dacă era curat, după care mi-am plimbat degetul pe pervaz țipând îngrozită la vederea stratului de praf adunat.

— Scumpo, sunt foarte multe bacterii pe lume, dar dacă îți dai silința și dacă folosești ață dentară de șase ori pe zi, totul o să fie lună, și fără carii, am zis eu cu o voce afectată.

Nu a sunat a ceva ce-ar zice Rebecca, însă bunica a râs oricum.

După care am ținut-o tot cu Rebecca, cum îi plăcea ei să se prefacă mereu că totul era perfect, zicând întruna *viața e frumoasă*, în timp ce noaptea o auzeam plângând în cadă.

— Gardian nenorocit! a comentat bunica.

Uneori trecea și câte-o oră fără să-mi verific telefonul. Mă uitam la televizor sau spălam niște vase și, preț de câteva minute, uitam de el; dar după o oră mă treceau fiorii. Și chiar dacă știam că avea să mă facă să mă simt și mai rău, nu mă puteam abține, trebuia să mă duc să văd ce mi-au scris. Am încercat să-l ascund, să-l las în camera mea, dar n-avea niciun sens, fiindcă tot eu eram cea care trebuia să umble apoi bezmetică prin casă să-l caute. Trebuia să știu. Ce era în capul lor? Ce era la gura lor? Ce voiau să ajungă la urechile mele? După, în schimb, mă simțeam de parcă mi-ar fi spintecat cineva mâțele cu un cuțit. Mă făceam maro și verde și mă scurgeam toată. O pată grasă și transpirată, făcută din țărână, rugină și cenușă, atârând cu capul în jos și așteptând să cad.

Când m-a sunat Rebecca, i-am zis ce-mi zisese bunica să-i zic. De mâncat, mâncam mai mult cereale și iaurt, și ne uitam la televizor toată ziua, doar că mă pricepeam la mințit.

— Tocmai am mâncat spaghetti și salată, i-am spus Rebeccăi, și pâine cu usturoi.

— Ieșiți vreun pic din casă sau stați închise acolo toată ziua?

— Am fost cu mașina la mall. Ieșim.

Nu voiam ca Rebecca să afle cât de rău se simțea bunica și să vină să mă ia acasă obligat-forțat. Rămânea fără aer și când trebuia să meargă până la baie și înapoi, așa că am stat în sufragerie două zile pline și ne-am uitat la episoadele cu vampiri. De fiecare dată când auzeam că aprinde bricheta, mi se ridica părul măciucă, după care mă consolam: *Nu, de ce, e-n regulă să mori.*

În patru zile am ieșit doar de două ori, și atunci cu mașina. Bunica și-a pus de fiecare dată geaca de blugi și, o bonetă moale pe cap, prinzându-și părul sur într-o coadă la spate. Mi-a zis că pot să iau ce vreau eu din cutia ei cu bijuterii, așa că am ales o pereche de cercei lungi, cu cap de mort, ca să-i arăt că-mi place stilul ei. Am ajutat-o să-și ducă tubul portabil de oxigen la mașină, iar când am ajuns, am așteptat-o în anticameră cât a durat s-o vadă medicul. Într-o altă zi, când am fost la supermarket, deși parcaserăm pe locurile destinate persoanelor cu handicap, bunica a început să găfâie și să se țină de piept încă de la intrare. I-am pus tubul de oxigen în cărucior și ne-am oprit lângă standul cu legume, unde am așteptat până s-a simțit mai bine. Nu-mi păsa dacă se uita cineva la noi. Puteau să se holbeze la tuburile bunicii cât era ziua de lungă, niciuneia dintre noi nu-i păsa. Îmi lăsasem intenționat telefonul în mașină, iar când bunica și-a revenit și-am luat-o încet printre rafturi, m-am simțit la fel de bine ca atunci când eram cu CD. Nu dădea doi bani pe ce credea lumea, și nici eu nu dădeam. A luat o pungă de mentosane și le-a lăsat în cărucior, după care m-a lăsat să iau două cutii de prăjiturele Cocoa Puffs.

— Ador să stau cu tine, i-am zis. Mă înțelegeți mult mai bine decât Guardianul.

— Nu mă face să încep și eu, a zis bunica.

— Pun pariu că dacă aș locui cu tine, te-aș putea ajuta o grămadă.

— A, da? Vrei să fii sclava mea? a întrebat ea arătând degetul spre o cutie de Raisin Bran, pe care am luat-o de pe raft și am pus-o în coș.

— Normal, am zis eu. Da, stăpâne!

Bunica n-a râs, ci s-a întors să se uite după altceva, iar când am ajuns acasă mi-am dat seama că era supărată. După ce-am pus cumpărăturile la locul lor, mi-a zis că ar trebui să mai ies și eu, să iau o gură de aer curat. A zis că vrea să tragă un pui de somn, dar a sunat de parcă n-ar fi putut să facă asta dacă rămâneam și eu pe acolo. Chiar aș fi preferat să rămân în casă, dar n-am vrut să risc și să o enervez și mai tare.

Am lăsat-o pe bunica în fotoliul ei și m-am dus în garaj, unde zicea că e o bicicletă pe care puteam să o iau să mă plimb. Bicicleta era preistorică, părea scoasă de pe fundul unui lac și gata de dus direct într-un muzeu. Era cojită și jengoasă, iar cauciucurile erau dezumflate. La un moment dat, s-ar putea să fi fost verde, deși ar fi putut fi la fel de bine albastră sau roșie sau argintie sau neagră. Avea cadru pe mijloc, ca bicicletele bărbătești, ceea ce m-a făcut să cred că-i aparținuse cândva lui tata. Existau zero șanse ca bunica să se fi urcat vreodată pe așa ceva. Nu eram sigură nici măcar dacă e bine să pun mâna pe dubioșenia aia, însă mi-am dat seama că dacă aveam să mă mut acolo, trebuia să ajung și eu la școală cumva. Aș putea face chiar și cumpărăturile cu ea, i-aș putea lua medicamentele — asta aveam să-i spun bunicii. Am găsit o pompă și i-am umflat roțile. După care am scos bicicleta în stradă și am ridicat-o dreaptă. Era cam descentrată și

părea să se împrăştie într-o mie de bucăţi la cât era de putredă, dar când am început să dau din pedale, a luat-o din loc, așa că am continuat ținându-mă cu mâinile de resturile de cauciuc de pe ghidon.

M-am plimbat încolo și înapoi, încercând să mă familiarizez cu decorul: copaci, tufe, trotuare și străzi. Pedalând tot mai repede, am tras aer în piept și am început să gust o părticică din istoria secretă a locului.

Înainte de tatăl meu, înainte de stâlpii de telefon și de firmele magazinelor era liniște. Epoca de Gheață, Epoca de Piatră, păsări ridicându-se în înaltul cerului. Am șters casele și mașinile și oamenii cu peluzele lor. N-a mai rămas decât pădurea, lichenii și mirosul pietrelor. Ceva se scurgea din univers și îmi zicea că eu pot să rămân acolo. Că asta avea să fie locul meu. Copaci gigantici. Lacuri înghețate. Un mamut îmblănit, a cărui lână groasă înghețase la vârfuri. Nicio limbă, numai tăcere; fină, ca bătaia din aripi a unui fluture de noapte.

Am auzit telefonul și am pus frână. Rebecca voia să știe ce făceam. Era a doua oară când mă suna în aceeași zi. Știam că atunci când avea să primească vestea că eu rămâneam la bunica avea să bocească până i se umflau ochii și i se înroșea nasul, după care și eu aveam să pățesc la fel și să nu mai vreau să o părăsesc. Însă eram nevoită — tot ce conta în acel moment era să evadez.

— Am dat nas în nas cu Dallas, a zis Rebecca. Cred că îi lipsești foarte mult. A zis că n-a putut să dea de tine la telefon, așa că i-am spus că îți transmit eu s-o suni. Mă gândeam că ar fi simpatic să le chem și pe ele cu mine când vin să te iau.

— E-n regulă, am zis eu, înghițind în sec. Chiar nu e nevoie.

— Dallas părea atât de pierdută fără tine. Abia așteaptă să te întorci. Mi s-a părut drăguț.

— Asta-i tot?

— E un moment nepotrivit?

— Eram afară. Mă plimbam cu bicicleta.

— Ți-ai pus casca?

— Î-hâm.

— Cu Bea e totul în regulă?

— Da. E super. Îmi place foarte mult aici.

— Bine, scumpo. Păi, sună-mă tu mai târziu atunci.

După ce-am închis, m-am urcat pe bicicletă și m-am întors la bunica. Am lăsat bicicleta în garaj și apoi am citit și cel mai nou mesaj de la Dallas.

Poți fugi, dar nu te poți ascunde. Caca de bebeluș lasă urme.

Bunica dormea în fotoliul ei, așa că m-am așezat pe canapea, inhalând mirosul de fum și de medicamente și spunându-mi că asta era casa mea de-aici înainte. Ridurile ei lungi de pe obraji îmi aminteau de șirurile de furnici, și probabil că mă holbam la ele când a deschis ochii, pentru că m-a întrebat direct:

— Ce te uiți așa la mine?

Am lăsat capul în jos și m-am uitat la telefon. Poate că era mai bine să-i arăt și ei. Dacă vedea cu ochii ei mesajele, n-avea de ales, trebuia să mă lase să rămân. După care aveam să-i explic faza cu Robyn, cu CD, dar și de ce am trimis fotografia în care Dallas era dezbrăcată. Însă bunica ar putea începe să se uite și ea la mine ca și când aș mirosi a caca de bebeluș.

— Știi, mă-ntrebam, am început eu. Crezi că cei care dau de necaz o mai și merită câteodată?

Bunica a făcut o față ca și când întrebarea ar fi fost greșită din start.

— Nimeni nu merită nimic. Ce se-ntâmplă se-ntâmplă. Asta-i viața.

Avea pe ea în continuare geaca de blugi. Mi-am adus aminte de frunzele negre care-i pluteau prin piept.

— Și dacă ar începe cineva să te strige într-un fel care nu e numele tău? Dacă te-ar striga Jennifer în loc de Bea?

— Ce-i cu întrebările astea? Unii au probleme adevărate pe lume.

A început să-mi transpire mâna pe telefon. Trebuia să găsesc un fel de a-i spune.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă aș sta și eu aici? În Cansdown, adică.

— Nu pot să mă gândesc la asta, pentru că nu stai. Acum, fă-mi o favoare și termină cu teoriile. Du-te și vezi și tu ce mănânci în seara asta.

Mi-am mâncat cutia de Cocoa Puffs fără să mai aduc problema în discuție, însă n-am putut să dorm toată noaptea. Dormitorul meu fusese cândva camera lui tata, însă bunica a redecorat-o după moartea lui. Îi aruncase toate lucrurile și vopsise toți pereții în alb. Chiar dacă în cameră rămăseseră urme clare ale existenței sale — mătreța de pe saltea, colțuri de unghii sărite pe covor și rămase acolo — erau prea mici pentru a fi observate. Și m-am bucurat că era așa, pentru că nu voiam să-mi imaginez lucruri care nici măcar nu erau adevărate. De exemplu, dacă aș fi găsit o mănușă de baseball, m-aș fi putut gândi că i-a plăcut baseballul. Aș fi mers așa, zi de

zi, zicându-mi că tata a jucat baseball, asta până când aş fi ajuns să cred că l-am şi văzut la un moment dat şi că povestea asta era sută la sută adevărată. După care, într-o zi, ar fi venit cineva la mine şi mi-ar fi spus în felul următor: *De fapt, tatăl tău ura sporturile, cât despre mănuşa aia de baseball, nici n-aş şti să zic cum a nimerit acolo.* Punct în care aş fi fost nevoită să recunosc că m-am minţit singură, şi doar îmi dădusem cuvântul să nu mai fac asta niciodată. Atunci când mi-a dezvăluit Rebecca cum m-a părăsit, şi anume *sinucigându-se*, am zis că nu vreau să mai aud în viaţa mea despre el. Bunica îi păstra cenuşa într-o cutie la ea în dulap, dar nici pe aia nu voiam s-o văd.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com

Către: R.Doblak@sparkon.com

Subiect: (no subject)

Data: Mie, 26 august 2009, 23:47:05

Robyn,

Nu ți-am spus niciodată, dar îți spun acum: tatăl meu s-a sinucis când aveam cinci ani. Când i-am întrebat pe cei din jur de ce a făcut-o, mi-au zis că a făcut-o pentru că era trist. Mi-am zis mereu că asta-i o scuză de căcat. Superpatetică. Doar pentru că te simți ca un cur nu înseamnă că trebuie să și mori din cauza asta.

Dar în ultimul timp m-am gândit mai atent la asta și parcă încep să înțeleg. Cum a făcut și Autumn Sanger — asta-i o fată care s-a dus și s-a înecat în mare. A dispărut într-o zi, pur și simplu, și toată lumea a crezut că a fost răpită, așa că s-au apucat

să dea vina pe tot felul de indivizi, iar Autumn a început să capete din ce în ce mai multă notorietate. Dar ea nu încercase decât să evadeze și cred că o înțeleg. Știi, eu și ea suntem la fel. Și eu trebuie să evadez. C

Am așteptat până a doua zi după micul dejun. Bunica stătea în fotoliul ei, urmărind un talk-show și sugând la o bomboană cu aromă de scorțișoară. Nu mai rămăseseră decât patru zile până la începerea anului școlar, iar dacă schema asta nu funcționa, viața mea era ca și terminată. Am desenat cifra în carnețelul meu. PATRU. I-am desenat limbi de foc în coadă, după care am mâzgălit-o. La televizor au început reclamele — asta era momentul.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să stau cu tine aici, am zis eu. Știu că n-ai nevoie de mine, dar aș putea să rămân pentru orice eventualitate.

Bunica nu și-a luat ochii de la televizor. În reclamă, un bărbat musculos cu un laptop în brațe.

— Sunt bolnavă, a zis ea într-un sfârșit. Nu poți să stai aici.

— Faza e că... am rupt-o nasol cu prietenele mele, de-aia nu vreau să plec. Nu pot să mă-ntorc acasă.

Am lăsat privirea în carnețel, unde cuvintele au început să joace pe pagină.

— Plămâni mei funcționează la douăzeci la sută din capacitate. Ceea ce înseamnă că restul de optzeci nu funcționează deloc, a zis bunica. Așa că dramele tale și-ale prietenelor tale nu înseamnă prea mult pentru mine.

— Ești pe lista de așteptare?

— Ce?

— Pentru un plămân nou — nu faci transplant?

Bunica s-a strâmbat, apoi a dus un șervețel la gură și a scuipat bomboana în el.

— Nu sunt pe nicio listă. Alea sunt niște mizerii.

Am urmărit-o încercând să-și găsească țigările, pipăind din aproape în aproape perna pe care stătea.

— Mă strigă Caca de bebeluș, am zis eu. Prietenele mele.

Bunica s-a făcut că nu mă aude. Și-a pus o țigară între buze și a dus bricheta la celălalt capăt. Am așteptat flacăra. *Bum*, mi-am zis eu când s-a aprins. Să murim amândouă asfixiate. O merităm. Într-un incendiu care să șteargă ultimele urme ale familiei noastre. Un val de căldură. Să mă facă cenușă și să cobor odată cu ploaia pe frunzele copacilor. Bunica, cu țigara ei, ar fi criminalul.

Bunica a suflat fumul afară.

— Știi, eu sunt în fază terminală. Știi ce înseamnă *fază terminală*?

Am dat din cap că da și am început să plâng pentru că și eu eram în fază terminală.

— Iisuse Hristoase, a zis bunica.

Când s-a uitat la mine, mi-a fost clar ce era în capul ei — *nu-i de mirare că-ți zic Caca de bebeluș, te comporti ca unul, doar că mai mare*. M-am uitat la țigara ei. *Bum*, mi-am zis în sinea mea. *Bum!*

Voiam să fiu una cu pământul.

Îmi doream să fi fost cu mama în ziua aia.

Cu o mamă ca bunica, nu-i de mirare că tata s-a sinucis.

Am gândit toate lucrurile astea, dar le-am gândit cu voce tare, și când mi-am dat seama, mi-a fost atât de rușine că nici măcar n-am putut să-i văd fața. Am fugit în garaj, îndesându-mi carnetelul în buzunarul din spate al

pantalonilor scurți, am scos bicicleta și m-am urcat pe ea. Pedalam fără să-mi dau seama pe unde merg; peste ochi mi se lăsase o ceață atât de densă, că aș fi putut fi la fel de bine sub apă, într-un loc în care încă ajungea lumina, cu paie și alge încâlcindu-mi-se în gene.

N-aveam ce căuta aici. Simțeam asta în porii pielii și în inima care bătea să-mi spargă pieptul; o simțeam până-n măduva oaselor. Am continuat să pedalez, însă nu puteam da timpul înapoi; nu eram decât un trup pe o bicicletă, care trecea pe lângă case și benzinării. M-am cocoșat deasupra ghidonului și am pedalat până mi s-a uscat gâtulejul, până când aproape că s-au terminat casele, lăsând locul clădirilor cu garduri și atelierelor de reparații auto, am pedalat până n-am mai știut unde sunt — poate că acolo aș fi reușit să-mi schimb numele, să mă tund și să scap de telefon.

După care să mă întind și să dorm, să exersez liniștea neființei.

Mi-am dat seama unde sunt abia când am văzut copacii înălțându-se înaintea mea. În față era cimitirul în care era îngropată mama. Nu mai fusesem niciodată cu bicicleta — întotdeauna mă aducea Rebecca cu mașina —, dar a fost prima oară când am simțit pe bune dorința de-a intra.

Am coborât de pe bicicletă, și după ce-am băgat-o pe poartă, am împins-o pe cărare la deal. Era plin de copaci, și toți erau niște ghinionști. Acolo fuseseră plantați și nu aveau de ales. Zi și noapte, erau nevoiți să trăiască. Înghițind lacrimi și gene, făcând umbră pustiului. Rădăcinile care creșteau prea adânci ajungeau să atingă morții, încurcându-se în mâinile și picioarele lor.

În dreptul parcării, când am lăsat jos bicicleta, am simțit în nări propriul damf — praful năclăit de

transpirație de pe gambe, spatele ud learcă. Pantalonii scurți mi se ridicaseră, dar nu era nimeni în preajmă, așa că am tras de materialul jilav și i-am îndreptat în drum spre piatra funerară inscripționată cu numele meu de familie. Nu m-am așezat și nici nu i-am spus nimic. După două secunde, am fost efectiv gata să plec. Dar n-aveam încotro s-o apuc. Aveam să fiu nevoită să rămân acolo, cu copacii, cu pietrele și cu morții.

În plus, aproape că nu-mi aminteam nimic despre ea — în afară de faptul că avea părul lung și că mă gâdila cu el atunci când se apleca să mă sărute; și că mirosea ca laptele, cel puțin așa am simțit eu la un moment dat, când i-am lins genunchiul butucănos și ea m-a mângâiat pe cap: „Ce pisicuță drăguță“. Mi-am trecut mâna prin iarba de pe mormântul mamei și a început să mi se facă greață. Nu o cunoscusem și nici ea n-avea să afle vreodată ce îi făcusem lui Robyn. Mi-a venit în cap cum mă sfătuiseră Dallas și Ella să procedez după ce am împroșcat-o pe Robyn cu vopsea.

— *Spune-le tuturor că Robyn ți-a zis ceva nașpa.*

— *Zi că voia să te omoare!*

— *Termină, Ella. Trebuie să fie ceva realist.*

A fost cel mai realist lucru la care m-am putut gândi și aproape că am ajuns să cred propria mea născocire. *Mama a murit ca să nu mai fie nevoită să se uite la mine.* Am deschis carnetelul ca să văd cum e să scrii asta.

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat cu vopsea și tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

Pe jos era o furnică. Am pus mâna alături și s-a urcat pe mine. Când mi-a trecut printre degete, nici măcar n-am simțit-o; apoi, mai sus, pe încheietură și direct spre cot. Știam că nu se teme. Eram la fel. Inimile

noastre minuscule băteau la unison, iar sub noi zăcea mama mea, care era moartă. N-am avut nici cea mai mică tresărire când am strecurat hârtia sub piatra ei. Fur-nica s-a dat jos de pe mine, cineva a pornit o cositoare. Când am ridicat capul am văzut un bărbat care tunde-a iarba. În drum spre bicicletă mi-am verificat telefonul, atunci am văzut toate mesajele.

Când am ajuns la casa bunicii mașina Rebeccăi era parcată în față. În clipa aia mi-am dorit să fi fost și eu călugăriță, să depun un jurământ de tăcere și să nu mai vorbesc niciodată.

Rebecca stătea pe canapea, iar bunica se uita la televizor. Însă, când m-a văzut, Rebecca a sărit ca arsă:

— Unde naiba ai fost?

Atunci când Rebecca începea să înjure era clar că nu era de glumă. I-am spus că fusesem pe-afară cu bicicleta; ceea ce era adevărat. Era vânăta la față, așa că m-am întrebat oare ce-i spusese bunica în timpul ăsta. Însă avusesem noroc, bunica nu era nicidecum o turnătoare.

— Nu mă descurc cu tine, a zis bunica. Nu mai pot să văd de copii.

Faza e că n-a zis-o de parcă i-ar fi părut rău. Voia doar să mă vadă dusă cât mai repede. Iar povestea mea despre Caca de bebeluș era probabil ultimul lucru care-o interesa pe lumea asta. Rebecca s-a uitat la mine și a făcut o față tristă, de parcă tare i-ar fi părut și ei rău, și pentru o secundă mi-a venit să-i sparg televizorul ăla. Să-i dau un pumn și să-l fărâm într-un miliard de bucățele. În loc de asta, m-am dus la mine în cameră și mi-am făcut bagajul.

Nu mi-am luat rămas-bun de la bunica, iar când am ieșit pe ușă, în drum spre mașină, Rebecca m-a luat de după umeri.

— Ești bine, Callie?

Când a văzut că nu zic nimic, m-a strâns ușor.

— Știi că e greu, dar n-ar trebui s-o iei personal. Doar știi că suferă și că nu e cea mai fericită persoană.

În mașină era cald ca-ntr-un cuptor, iar Rebecca m-a încuiat înăuntru. Am simțit că mă dizolv într-un limax: un limax leneș și somnoros, ale cărui măruntaie gelatinoase și unsuroase au început să tremure când am luat-o din loc. Am simțit brațele scurgându-mi-se de-o parte și de alta a corpului, capul mi-a căzut pe geam — și am încercat să-mi amintesc. Oare sarea omora limacșii? Aș fi putut să mi-o presar pe brațe și să mă uit apoi la ele smochinindu-se sub ochii mei?

În cuptor erau și niște cuvinte, doar că prea vesele și prea ascuțite. Doamna îi vorbea limaxului.

— Ce-ar fi să ne oprim undeva și să mâncăm o înghețată?

Limaxul a secretat mucus. Voia să se târască într-un loc întunecos și tăcut. Nu voia înghețată: era prea rece și prea dulce pentru stomacul lui alunecos. Nu voia cafelele: lumina era prea puternică pentru ochii lui sașii. Toată lumea avea să se holbeze la el.

— Încerc să fiu drăguță, a zis doamna. Abia așteptam să fim din nou împreună.

Limaxul s-a pleoștit și mai tare în aerul fierbinte din mașină, în care toate gândurile se reduceau la cuvinte simple. *Da. Nu. Nu. Da.*

Doar că doamna nu părea să tacă din gură. Voia să împingă limaxul cu forța într-un loc în care n-avea ce căuta. Un spațiu plin de haine de gimnastică și caiete, trupe care repetă și tribune, luciu de buze și coapse. Mai erau trei zile și jumătate. Limaxul cel cleios s-a strâns

cât a putut de tare în încercarea de a-și proteja punctele slabe, însă era făcut în întregime numai din puncte slabe.

Prima zi de liceu. Bentiță, cercei, inel. Botine. Fard și rimel.

Niciuna n-avea s-ajute, dar poate că CD nu spusese încă tuturor. Poate că n-avea să-i pese nimănui.

Realitatea scârboasă:

În fața școlii, pe ditamai parcela cu iarbă, unde stătea toată lumea și aștepta să se deschidă ușile, n-am găsit un locșor în care să mă strecur și să aștept și eu. M-am învârtit de la standurile cu biciclete până într-un loc sub o fereastră, și de-acolo la tufe, unde am strâns în mână o creangă. Dacă continuam să mă mișc ca un crab în carapace, erau șanse să nu mă vadă. Însă în fața mea se ridicaseră deja o mie de granițe peste care nu puteam să trec. Brațe, gâturi, limbi, dinți, păr. Străini. Fețe cunoscut, contorsionate în mișcările lor febrile. Dacă mă apropiam prea mult de cineva, aveam să mă zbârcesc și să mor.

— Bubulinele, a strigat o gașcă de fete, îmbrățișându-se.

Doi golănași cu care obișnuiam să mâncăm la prânz au început să-și dea coate și să strâmbe din nas când m-au văzut. Măruntaiele mele gelatinoase au început să se dizolve. M-am uitat la telefon. Primisem un mesaj de la un număr necunoscut:

Avertisment! Caca de bebeluș a făcut pe ea.

IA-ȚI NAIBII UN SCUTEC!

Am ignorat mesajul și m-am jucat Mythical Maze pe telefon, concentrându-mă atât de tare, încât am și uitat unde mă aflam. Când s-au deschis ușile, m-am dus cu turma în sala de sport. Din tavan atârna un banner albastru cu alb pe care scria BUN VENIT PROMOȚIEI 2013. Orarul meu era pe masa M, l-am luat, după care m-am așezat pe marginea unui rând din tribune, simțind în tot corpul vibrațiile celor din jur. Când le-am văzut pe CD, limba mi s-a strâns grămadă în fundul gâtului.

Ella a fost prima care m-a văzut, iar pe fața ei s-a putut citi un zâmbet care ascundea ceva murdar.

— Caca de bebeluș! a zis Dallas, ținându-și buzele rujate cu roz.

M-am uitat pe orarul din poală.

— Caca de bebeluș! Cu tine vorbesc!

Am luat-o încet spre ieșire, deși aș fi vrut să fac altceva — dacă aș fi avut un cuțit la mine, m-aș fi întors și le-aș fi înjunghiat pe amândouă. Aș fi vrut să le știu astmatice și să le pot goli inhalatoarele, apoi să le încui într-o încăpere fără ferestre.

— Sac de dormit! a sâsâit la mine când am trecut pe lângă el un tip care stătea lângă ușă.

Nu știam ce vrea să zică, dar aveam să aflu mai târziu în după-amiaza aceea.

Dallas își actualizase status-ul pe Facebook.

Ce de c...cat. Trebuie să dau foc la sacul de dormit pentru că i l-am împrumutat lui Callie McKenzie. N-o să zic decât atât: cineva ar trebui să folosească scutece. Pute de mori.

Ella scrisese dedesubt:

Caca de bebeluș lovește din nou!

Dallas avea 582 de prieteni. Mă întrebam ce-aș fi putut să-i răspund. ZVONURILE NU SUNT ADEVĂRATE. Știam, n-ar ajuta cu nimic. Cuvintele ei se imprimaseră deja. Pentru 582 de oameni căcatul era fără doar și poate în sacul de dormit.

Apoi, la cantină, o fată a plecat din rând pentru că nu voia să stea în spatele meu. Un băiat cu freză emo s-a izbit intenționat de scaunul meu, iar altcineva s-a făcut că-mi dă cu budincă de ciocolată la fund.

De fiecare dată când pățeam una ca asta, simțeam în piept un gol imens, care acapara totul. Făceam ochii mici ca de șarpe și îmi spuneam că n-am de gând să plâng. Am încercat să îmi țin mintea ocupată cu un lucru. De exemplu, o armă. Oare Dallas și Ella m-ar împușca dacă ar putea? Dar eu — eu le-aș împușca? Știam că într-o lume pe dos eu aș fi fost cea care râdea și aștepta să-l vadă pe celălalt plângând. Aș fi fost cea care râde și care plănuiește următoarea drăcie.

Hârtia igienică de pe scaunul meu în laboratorul de biologie? Ar fi putut fi opera mea. Iar când Caca de bebeluș s-a făcut roșie ca racul și a ascuns sulul sub bancă, eu aș fi fost cea care i-ar urmări mișcările în timp ce toți colegii ei râd. Toată lumea râdea — chiar și Lily Trager, al cărei frate suferea de sindromul Down, deci se presupunea că era cea mai drăguță fată din clasă.

Aș fi putut fi eu cea care a venit cu un marker negru în toaleta fetelor de la al doilea etaj al aripii B — pe pereți era o pictură murală cu fete care dansau, făceau piruete și salturi pe fondul unui curcubeu, iar într-o zi cineva a desenat niște căcăreze ieșind din fundul unei dansatoare.

Aș fi putut fi chiar eu cea care ținuse de șase în timp ce Dallas desenase săgeata care indica faptul că pe dansatoare o cheamă Caca de bebeluș. Aș fi putut, de fapt, s-o fi desenat chiar eu.

Turbam de fiecare dată când le vedeam pe coridor. Ella striga după mine și dădea din mâini, iar eu începeam să tremur. Îmi venea să sar gardul și să mă-nfig în beregata lor, urlând apoi la cerul fără lună. Când îmi dădeam seama însă mă speriam de ce eram în stare să fac. Nu eram deloc ca mama. Aveam o latură malefică și sânge de criminal. În timp ce mă lăsam pe vine în una dintre cabinele de toaletă ca să nu mă vadă nimeni, îmi imaginam că Dallas ar fi fost alergică la alune și eu aș fi venit și m-aș fi șters de ea cu degetele pline de ulei de arahide.

La ora de spaniolă, Señora Vallsay a proiectat pe tablă o serie de fotografii. Fusese în vacanță în Mexic, iar acum voia să ne arate și nouă ce a mâncat ea, cum s-a plimbat pe străzi și cum s-a pozat în fața muzeelor. Am scos și-am citit pe sub bancă bilețelul pe care mi-l lăsase cineva în geantă. Era un test-grilă: *Cine-i cea mai mare distrusă din școală?*

Încercuiește răspunsul corect.

Toată lumea zice că sunt:

- a. incredibilă
- b. frumoasă
- c. Caca de bebeluș

Când îmi vine să mă cac:

- a. îmi dau drumu-n pantaloni
- b. îmi dau drumu-n scutec

c. mă duc la veceu și nu uit să trag apa

Felicitări! Oficial, ești cea mai mare distrusă din școală! Poți să și mori.

Chiar, de ce nu muream? Am așteptat să mi se oprească respirația și să-mi stea inima. Eram un zero barat. Cu ochii la pozele cu Mexic, care continuau să ruleze în fața mea, mi-am dorit din suflet să fi fost orice altceva, numai om nu. Goliciunea unei foi de hârtie nescrise. Verdele-lămâi al unei frunze căzute. Un ceas de plastic ticăind la încheietura mâinii unui băiat. Măgărușul mexican cu ochii goi care stătea singur în poză.

Când a ajuns la ultima poză, Señora Vallsay a aprins luminile, zicând că urmează să ne prezentăm fiecare în fața celorlalți în spaniolă. M-am și văzut spunând numele greșit, așa că m-am pregătit pentru chicoteli înăbușite și huiduieli. Chiar și așa, atunci când am deschis gura, n-am putut să scot niciun sunet. Parcă mi se pusese în gât un nod de noroi, iar pentru o clipă Señora Vallsay m-a privit în ochi ca și când ar fi înțeles ce se-ntâmplă cu mine. Ochii ei erau clari și pătrunzători și mă-nțelegeau, îmi știau oful. Pe jumătate zâmbeau, pe jumătate mă-nțelegeau. Într-un final, am îngânat și eu: *Me llamo Callie*.

După câteva zile în care am stat singură la masă, am încetat să mai iau prânzul la cantină. Biblioteca era deschisă, așa că mă duceam acolo și mă jucam pe computer, îmi puneam căștile în urechi și pluteam departe, departe de tot. Uneori, dacă îmi ghiorăia stomacul și nu era nimeni care să mă vadă, scoteam o crenguță din buzunar și m-apucam să o sug. O țineam ca pe o țigară și mă gândeam la bunica. Știam la ce emisiuni se uită în fiecare

zi și îmi închipuiam că sunt acolo, cu ea, cu un castron de Cocoa Puffs în brațe și călare pe canapea. Uneori se uita peste umăr și îmi zicea pe nume. Alteori o luam de mână, ea își aprindea o țigară și muream împreună. Nu știam dacă mă urăște sau nu. Nu-mi luasem rămas-bun de la ea și-i spuseseam și chestiile alea. Voiam să vorbesc cu ea.

M-am dus în baie și m-am încuiat într-o cabină, am scos telefonul și am sunat-o.

— Bunica? am întrebat eu când a intrat robotul. Bunico? am repetat, dându-i timp să-mi recunoască vocea și să răspundă. Sunt eu, Callie.

N-a răspuns, așa că am continuat.

— Cum stai cu plămâni? Ești bine?

M-am așezat pe veceu și mi-am scos frunza, așezând-o în echilibru pe coapsă.

— Voiam să-ți zic că eu sunt mai bine. Și că-mi pare rău pentru ce-am spus atunci.

Mă întrebam dacă stătea acolo și asculta. Am atins frunza și am așteptat.

— Nu cred nicio iotă și n-ar fi trebuit s-o spun.

I-am mai dat încă o șansă să ridice receptorul, după care i-am spus că trebuie să închid. Apoi am scos un pix roșu din geantă și m-am uitat roată-mprejur la pereții netezi și curați. Aș fi putut să scriu orice. Aș fi putut să le zic tuturor că Dallas era un canibal cu gușă care se hrănea cu penisuri la micul dejun. Sau că Ella era un rebut de sperietoare. Aș fi putut să le desenez pe amândouă arzând pe rug — însă ce-am făcut a fost să-mi ridic bluza. Nu voiam să scriu decât un singur lucru. Caca de bebeluș. Și mi-am scris asta pe burtă. După care m-am descheiat la pantaloni — n-a scăpat niciuna din coapse. Am tras de

guler și mi-am scris pe umăr. Vârful pixului era rece în contact cu pielea și ale ei suprafețe mereu noi. De-acum înainte ăsta avea să fie cuvântul meu. Singurul lucru pe care-l aveam.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com

Către: R.Doblak@sparkon.com

Subiect: (fără subiect)

Data: Joi, 3 septembrie 2009, 19:22:14

Robyn,

Astăzi m-am trezit fericită pentru că am uitat că tu mă urăști. Timp de 10 secunde nemaipomenite am fost din nou prietene. Mi-ai spus să mă uit la desene animate și să mănânc niște cereale, și când mi-ai spus pe nume, am deschis ochii și am zâmbit. Dar nu era adevărat. Acum sunt singură din nou. C

Rebecca era entuziasmată în legătură cu prima vineri din timpul liceului.

— E vinerea în care se sărbătorește ziua școlii, mi-a amintit ea. Te-ai gândit deja cu ce vrei să te îmbraci?

Trebuia să venim la școală în alb și albastru, culorile școlii noastre. Avea să aibă loc o adunare școlară, iar toți ochii aveau să fie îndreptați către boboci, de la care toată lumea se aștepta să se străduiască cel mai mult, venind cu fețele și mâinile pictate jumătate alb, jumătate albastru. Se presupunea că asta avea să ne facă să ne iubim liceul și, în general, unii pe alții, dar eu știam că nu era decât o minciună. Pe sub vopsea eu aveam să rămân tot Caca

de bebeluș. Chiar dacă m-aș fi transformat înapoi în CD, lucrurile n-ar fi stat nicidecum altfel. Pe scurt, era o chestie goală, lipsită de sens, așa că i-am spus și Rebeccăi ce credeam eu despre toată tărășenia.

— Păi și nu vrei să-ți susții și tu echipele școlii?

— N-o să conteze pentru ei cu ce mă îmbrac eu.

— Dar ar putea să conteze pentru tine, pentru felul în care te simți, a zis Rebecca. De exemplu, când eram copil, găseam foarte des în cutia poștală scrisori de-astea în lanț. Textul începea întotdeauna la fel: ACEASTA NU ESTE O FARSĂ. Mai zicea că scrisoarea înconjurase lumea de cel puțin șapte ori și promitea că cei care credeau și care o dădeau mai departe aveau să aibă noroc, în timp ce oamenii care rupeau lanțul riscau chiar să moară sau să piardă bani. Și Callie, să nu crezi că nu mă gândeam că cel mai probabil e o prostie, însă de fiecare dată mă duceam, luam un pix și m-apucam s-o copiez, chestie care îmi lua ceva timp. Și nu e că aș fi crezut că o bucată de hârtie poate avea atâta putere, dar să știi că, în timp ce scriam, eu mă simțeam puternică — în sensul că lucrurile pe care le-am făcut ar putea schimba ceva. În plus, mi-a plăcut să cred că fac parte din ceva mai mare și că în felul ăsta poate că reușesc să-i ajut pe cei din jurul meu dacă mă implic.

Rebecca a lăsatlingura din mână și m-a privit o secundă.

— Adică, generația voastră e oricum mult mai puțin naivă decât eram noi. Acum nici măcar nu există *e-mailuri* în lanț — sau există? Știam mai demult un tip care credea că o să primească zece mii de dolari în poștă, și asta doar pentru că îi trimisese cinci dolari unei persoane pe care nu o cunoștea. Tipul ăsta mi-a zis că plănuiește să dea o

mare petrecere pe plajă când veneau banii — și firește că n-a dat nicio petrecere pentru că totul n-a fost decât o înșelătorie. Cu toate astea, o perioadă, el s-a simțit bogat.

— E cea mai idioată fază pe care am auzit-o. Probabil că s-a simțit un mare idiot.

— Poate, a zis Rebecca, închizând ochii preț de o secundă. Poate că i-a prins bine lecția aia. Ideea era că unele ritualuri pot fi bune pentru noi, chiar dacă, în final, nu schimbă lucrurile cu nimic. Chiar dacă nu vin cu ceea ce ne așteptăm de la ele.

M-am uitat la ea și mi-am dat seama că mă voia spălată pe creier total, la fel ca ea și ca toți ceilalți. Aveam să fim zombi cu toții, făcând împreună tot soiul de lucruri lipsite de noimă. Și cam asta era viața.

La școală am început să acord mai multă atenție lucrurilor care se-ntâmplau în jurul meu. Când suna clopoțelul, toată lumea sărea. La adunările școlare, toată lumea țipa. În clasă, ne ridicam în picioare când ne zicea difuzorul nostru s-o facem și duceam mâna dreaptă la inimă.

Directorul a rostit Jurământul de Credință; în timp ce unii puști l-au îngânat, alții l-au rostit și ei cu voce tare. Un băiat din față a strigat tot jurământul, stând așa de drept, că ai fi putut să-l tai ca pe un copac. M-am uitat la steagul zdrențuit care atârna deasupra ușii și m-am întrebat dacă ceilalți chiar simțeau ceva în clipa aia. Oare chiar credeau? Iar directorul cântărea el oare fiecare cuvânt pe care-l rostea? Sau nu era nici așa decât unul dintre acele lucruri lipsite de noimă pe care le făceau zombii? Pe care-l învățaserăm pe de rost încă de la grădiniță, cu mult înainte să fim suficient de mari să putem decide singuri în ce credeam cu adevărat. Știam că e greșit să gândesc în felul ăsta. Dar ce te făceai dacă niciunul dintre

noi nu simțea lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă? Dacă toată lumea nu făcea decât să se prefacă? Și dacă, într-o bună zi, în fața noastră avea să fie un alt steag — fără ca asta să deranjeze pe cineva?

Înregistrarea cu imnul național a început să se audă în boxe, dar toată lumea s-a așezat înainte să apuce să se termine. N-a cântat nimeni. Doamna Dobbler s-a uitat în ecranul laptopului și și-a șters rujul de pe dinți. În linii mari, cu toții eram deja spălați pe creier.

Profesorul meu de algebră mi-a dat o oră detenție pentru că am întârziat.

— Domnișoară McKenzie, o să rămâneți și după ore.

Părea mândru de el când a spus-o. Întărea o regulă. Toți cei din clasă copiau de pe tablă o ecuație, așa că m-am așezat și eu și-am deschis caietul. Însă nu mi-a ieșit la fel de bine și mai departe. Pur și simplu n-am reușit să copiez simbolurile. X-urile și Y-urile. N-am putut să mă prefac că însemnau ceva pentru mine. Că literele erau numere — variabile care se puteau schimba în orice secundă. Puteau scădea, căpăta valori negative sau chiar deveni nule. Toată lumea încerca să le dea de capăt, toți în afară de mine. Am rupt vârful creionului și m-am uitat la încheieturile mâinilor mele.

Dacă un număr putea dispărea, cum puteai dovedi că înainte de asta a existat? Cât de mic putea să se facă înainte să dispară cu totul? În viață nu exista cale de întoarcere. X nu putea să fie egal cu $-1\ 000$, după care să ajungă din nou la 64. Odată ce-ți pierdeai valoarea, absolut totul își pierde valoarea în jurul tău. Și poate că lucrurile alea pe care le considerai valoroase fuseseră vide dintotdeauna.

După ore i-am scris Rebeccăi să o anunț că merg pe la Ella. Am luat-o pe Main Street până la Shabby Maggie, unde m-am învârtit prin magazin, atingând toate lucrurile alea pe care oamenii le aruncaseră la un moment dat. Știam că atunci când o să ajung acasă o să găsesc un nou mesaj de la Phoenix Drake. Cu o noapte înainte, Moartea cu Coasa își făcuse din nou apariția, transmițându-mi următorul mesaj de la CD:

Caca de bebeluș! Ești fericită că încă te fâțâi de colo-colo, făcând degeaba umbră pământului și numai belele pe oriunde calci? Duhoarea ta îmi face greață. Hainele tale arată de parcă le-ai fi găsit în gunoi. Ești un nenorocit de gândac de bucătărie mizerabil, iar eu am să te strivesc.

Dallas avea peste șase sute de prieteni acum. Se împrietenea cu oameni noi de la școală, în timp ce lista mea de prieteni, care număra înainte 356 de persoane, a coborât la 322. Iar din cei 322, cam toată lumea mă ura, fără să-mi fie măcar unul prieten. Cea care fusesem eu înainte se făcuse una cu pământul, și chiar dacă arătam la fel, chiar dacă mă îmbrăcam la fel, acum eram altcineva. Eram Caca de bebeluș.

Am luat un tricou de pe cuierul cu haine bărbățești. Pe față era poza unui negru cu freză afro. Tricoul era de culoarea diareii. Moale și tocit, mă întrebam cum ajunsese aici și de ce? Mânecele purtaseră brațele cuiva, după care le dăduseră drumul, iar acum era aici, în mâinile mele. Am dat trei dolari pe el, iar când am ajuns acasă, înainte să dau drumul la computer, l-am tras pe mine.

Phoenix nu-mi trimisese încă niciun mesaj, și nici Dallas sau Ella nu scriseseră nimic nou. Mi-am trecut mâinile peste mânecile moi ale tricoului — miroseau a balsam de rufe — și mi-am rostit numele. Caca de bebeluș. Clipă în care m-am simțit din nou ca un câine turbat. Îmi venea să-mi înfig colții în ceva. Am început să-i scriu un mesaj lui Phoenix Drake:

Dallas & Ella. Știu că voi sunteți. Cu drag, Caca de bebeluș

La câteva minute după ce l-am trimis am primit o notificare. Dallas mă invitase să mă alătur unui nou grup. Se numea AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE?

Am dat clic pe grup. În colțul din stânga era o poză cu mine; fusese făcută în iunie, în timp ce dansam acasă la Ella în pijamalele mele verzi. Aveam părul creț, țineam gura deschisă și părea că fie mă screm, fie mă cac.

Acest grup este dedicat tuturor celor care au simțit cel mai împruțit miros de cur din câte există — mirosul de Caca de bebeluș. Împărtășiți fotografiile și experiențele voastre aici.

Phoenix Drake apărea drept creatorul grupului, care număra șapte membri și avea deja un comentariu de la Kevin Brunetti:

Am trecut azi pe lângă ea și mirosea ca o balebă. ROFL¹⁵

¹⁵ *Rolling On Laughing Floor* (engl.), prescurtat ROLF, este echivalentul unui superlativ absolut, folosit cu precădere de internauți pentru a sugera o situație extrem de amuzantă.

M-am uitat încă o dată la poza cu mine și mi s-a tăiat respirația. Pieptul se umfla și se dezumfla, dar fără să intre aerul. M-am apucat cu mâna de tricou. Ceva nu era cum trebuie. Fie aerul, fie plămânii mei. Un vârtej care urca în spirale. Ca frunzele negre. Nu. Da. Da. Nu. Mi-am dat drumul pe podea și am așteptat să se termine. Să se estompeze culorile. Să se înăbușe. Cu totul. Până la fund.

La ușă a bătut cineva. Am tras aer în piept.

— Callie? De ce ești întinsă pe jos?

Un zombi.

— Scumpo? Ești bine?

Sub pat era o șosetă galbenă; m-am întins după ea și am luat-o.

— Îmi căutam o șosetă.

Șoseta mi-a zis să mă ridic, așa că m-am ridicat, tremurând din toate încheieturile.

— Ți-ai făcut propriul triunghi al Bermudelor aici, a zis zombiul ridicând de pe jos o geacă și atârând-o de clanță. Va trebui să faci curățenie în weekend. Șters praful și toate cele.

Am lăsat șoseta pe pat și m-am dus la birou, unde-am închis monitorul. Zombiul mă urmărea.

— Hei, de unde ai tricoul ăla?

— De la Shabby Maggie.

— Dă-mi-l să ți-l bag la spălat. S-ar putea să nu fie curat.

Au făcut un grup despre mine, și toată chestia avea să ia amploare. Tricoul mă luase în brațele sale, așa că am dat din cap că nu vreau. Nu voiam să fie curat. Voiam să rămână așa cum era, așa cum l-am găsit.

În dimineața următoare, când m-am trezit, mi-am ținut respirația înainte să verific. Grupul număra unsprezece membri acum. Dormisem în noul meu tricou

vechi, care mi-a confirmat: *Nu te mai schimba*. Părul meu nepieptănat era și el în regulă, iar pielea a zis doar atât: *Nu mă atinge, te rog*. Așa că am lăsat fondul de ten și fardul pe chiuvetă.

— Ce e cu noua ta imagine? a întrebat Rebecca când a intrat în bucătărie.

— Emo, am mințit eu.

— Emo? Noi îi ziceam *hippie*.

Înainte de prima oră, le-am văzut pe Dallas și Ella venind spre mine pe coridor. Dacă țipam la ele, îmi râdeau în nas. Dacă le ziceam să se oprească, ar fi făcut același lucru. Mi-am tras mânecile peste degete, inducându-mi astfel o stare de calm.

— Cineva e foarte mândră că a făcut la oliță, a zis Ella.

— Bravo, Caca de bebeluș, ce fată cuminte! a zis Dallas, bătând din palme.

Nu credeam că o să reușesc să ajung în sală. Picioarele nu înțelegeau de ce trebuie să mă ducă acolo. Dacă ar fi fost după ele, ar fi zis că trebuie să fug, să mă ascund în pădure, iar când au văzut că lucrurile nu stau deloc așa, au amenințat că o să cedeze și că o să mă văd nevoită să mă întind acolo, în mijlocul coridorului, până când mă găsea cineva și suna la salvare — ce-aveam să mă fac eu atunci? Le-am ciupit, iar ele m-au purtat cumva mai departe.

Mergând eu pe coridor, îi simțeam pe toți mișcându-se în jurul meu. Toți acei zombi care mă urau, toate creierele seci care aveau să-și unească forțele ca să mă omoare. Eram un copac în pădure, iar ei erau sătenii care mă înconjurau cu topoare, cuțite și bricege, gata să mă împungă din toate părțile. Văzuseră îndemnul scrijelit în pielea mea, iar asta i-a făcut să-și dorească să vină și

să mă doboare. Am lăsat frunzele zburlite să-mi acopere fața și am mers cât am putut de repede, fără să ridic ochii la nimeni.

La ora de algebră, am auzit râzând pe cineva. Profesorul nu intrase încă și toată lumea se uita la mine.

— Zâmbește! a zis Ashton Davies, îndreptând telefonul către mine. Clic. Clic. Superb, a zis el întorcându-l, ca să vadă și prietenii poza pe care-o făcuse, iar după ce-am lăsat capul pe bancă, am auzit tot mai multe telefoane declanșând în direcția mea.

— Caca de bebeluș, a șoptit cineva, iar eu știam că nu așteptau decât să mă vadă târându-mă prin noroi și pozând pentru ei cu un zâmbet unsuros.

Mi-am apăsat capul și mai tare pe braț. Curând l-am auzit pe domnul Gimble intrând, iar când s-a întors către tablă și a zis *rădăcinile pătrate*, am ridicat din nou capul. Parcă le-am și văzut. Rădăcinile pătrate: niște cutii clădite sub copaci. Roșii sau negre și pline cu semințe, cu frunze sau cu oameni stafidiți. Dar poate că rădăcinile pătrate nu se găseau exclusiv sub copaci; poate că și noi aveam pe dinăuntru rădăcini pătrate, ca o cutie în spatele coastelor, care te conținea — o bucată micuță multiplicată de sine însăși la infinit. Am desenat simbolul rădăcinii pătrate în caiet, iar sub radical am scris *Ella*.

În cutia ei era o pereche de bețe ascuțite. Crose de hochei sau scobitori. Pe care, dacă le eliminam, nu eram totuși sigură că aveau să lase cutia goală în urmă. Îmi aminteam cum plânsese când ne-am uitat la *Băiatul cu pijamale în dungi* împreună, sau cum mi-a cărat ea geanta peste tot când mi-am scrântit glezna în clasa a șasea. Ea mi-a dăruit cerceii care au devenit preferații mei și tot ea a fost cea care a devenit vegetariană pentru o vreme,

când a aflat de la mine că porcii erau la fel de inteligenți ca un copil de patru ani. Așadar, dacă rădăcina ei pătrată nu era malefică de la un capăt la celălalt, care era totuși soluția?

În plus, odată ce mie îmi dispăruseră crosele, eu cum trebuia să procedez ca să-mi aflu rădăcina pătrată? Rădăcina mea interioară cea greu de găsit, pe care uneori o simțeam ca fiind o rămurică sau un limax maro, alteori o piatră fină, purtând un nume gravat pe una din părți. Dar poate că era ceva ce nu puteam vedea încă. Ceva mai aprins și mai mic. Un cuvânt. O gheară. O sămânță neagră care avea să încolțească și să devină altceva, nou și adevărat.

Când am ajuns acasă, în grupul AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? erau deja paisprezece membri. M-am uitat la comentariile nou-apărute:

I-am simțit mirosul astăzi și aproape că am vomitat.
Gunoii de canalizare îmbibat în menstruație.
Cel mai împuțit miros — ouă stricate cu diaree

JAVRĂ ÎMPUȚITĂ LOL¹⁶.

Cu cât scriau mai mult, cu atât avea să știe lumea mai puțin. Am intrat pe profilul lui Phoenix Drake și m-am gândit la rădăcinile pătrate. Cuvinte și parole care ar putea sparge codul. Am luat un caiet și am scris pe primul rând al unei pagini numele următor: Dallas Yardley Price.

¹⁶ Folosit cu precădere de internauți, este acronimul expresiei *laughing out loud* (engl.), care s-ar traduce prin „râd în hohote”.

Știam o mulțime de lucruri despre ea; acolo, în acea mulțime, s-ar putea să găsesc X-ul sau Y-ul. Soluția pentru toate acele cutii goale care se adunau în jurul meu.

Ziua de naștere a lui Dallas. Mărcile ei preferate, mâncarea, muzica și filmele. Porecle și secrete. Numărul ei norocos. Cum îi chema pe membrii familiei, inclusiv pe pisicile ei. Adresele ei de e-mail — urma să am nevoie de ele. Culoarea ei preferată, animalul preferat. Numele pe care le dăduse sânilor ei, plus toate lucrurile pe care ni le spusese despre Kevin. Când am terminat cu Dallas, am dat pagina și am scris Ella Abi Brooks. Apoi am făcut o listă și pentru ea. N-aveam să-mi pot încerca parolele decât mai târziu, așa că m-am dus în sufragerie. Rebecca stătea pe canapea cu albumul de fotografii cu coperte roșii. Uitasem că începuse deja acea perioadă a anului. De obicei, îmi aminteam mai devreme. Plângea mai mult în cadă, iar uneori, când îi ziceai ceva, putea să nu te audă. Acum însă zâmbea.

— Callie, hai înapoi să arunci un ochi peste pozele astea.

Rădăcina pătrată a Rebeccăi avea să fie întotdeauna mama. M-am așezat alături și am lăsat-o pe ea să dea paginile. Pozele de la început erau cu ele tinere. Mama era mai frumoasă decât aveam să fiu eu vreodată. Era micuță și zâmbea toată și era adorabilă, și nu avea să se mai schimbe niciodată. Nu mai era nimic nou de descoperit în ceea ce o privea, însă Rebecca jubila de fiecare dată când dădea pagina, de parcă era prima oară când vedea toate fotografiile astea. Într-o noapte se costumaseră de carnaval. Se înveliseră în mantii de mătase și se pudrașeră cu alb. Mama ținea un evantai în dreptul gurii și i se vedeau doar ochii ițindu-i-se deasupra. În altă poză,

trăgeau amândouă de tricouri într-o parte ca să li se vadă umerii. Erau fardate cu albastru. În următoarea zâmbeau, își făcuseră poză îmbrăcate în pijamele, după care a venit una în care se strâmbau la cameră. Atunci mi-a picat fisa — era ceva la care nu mă mai gândisem niciodată, și anume la cine făcea pozele. O a treia persoană, prea urâtă ca să apară și ea în vreuna? O chemaseră să li se alătore doar ca să aibă cine să se uite la ele?

— Cine le-a făcut? am întrebat-o eu.

Rebecca a întors pagina și nu mi-a răspuns imediat.

— Pe câteva le-a făcut tatăl tău. Când eram încă tineri.

— Și el de ce nu apare în niciuna?

— Pentru că el era fotograf.

— Ghinionul lui, nu?

Rebecca a tras albumul mai aproape.

— Știi, m-am tot gândit la ce ți-am zis alaltăieri — despre ziua liceului, a adăugat ea. Și n-am vrut să-ți las o impresie greșită. Nu sunt de părere că trebuie să faci lucruri fără sens doar de dragul de a le face. Doar că uneori e bine să te dedici unor lucruri, fiindcă în felul ăsta o să simți că faci parte din ceva mai mare.

Rebecca și-a lăsat degetul să-i alunece peste pagină, după care a continuat:

— Vreau să văd că te bucuri de viață și de școală și de prieteni — doar că pentru asta trebuie să te implici și tu.

M-am uitat la pozele cu mama mea cea moartă, plată și înghețată, al cărei zâmbet etern n-avea să se mai schimbe niciodată. Aș fi putut să mă implic, însă n-aveam să mă și bucur de lucrurile de care ar fi vrut ea să mă bucur. Era prea târziu să mă mai schimb.

În noaptea aia am luat laptopul cu mine în pat și am început să mă implic. Am intrat pe Facebook și am

tastat una dintre adresele de e-mail ale lui Dallas în căsuța destinată utilizatorului. După care am deschis caietul la pagina pe care scrisesem numele lui Dallas și am început să încerc diferite cuvinte în căsuța destinată parolei. Jaguar. Maury. Tif-Tif. CD95. Prada. Amurg. Știam că existau sute sau mii de combinații. Combinații de litere și cifre. De fiecare dată când îmi apărea mesajul *parola pe care ați introdus-o este incorectă*, făceam câte un X în dreptul cuvântului pe care tocmai îl încercasem. După o vreme, m-a blocat site-ul. Așa că am trecut imediat la contul de e-mail. După șase încercări, m-a blocat și acolo, așa că am luat-o de la capăt și am încercat să-i sparg contul de e-mail Ellei. Știam că treaba asta putea să dureze destul de mult și că trebuia să-mi păstrez optimismul. Partea bună era că niciunul dintre site-uri nu mă bloca definitiv și, în timp ce luam la rând cuvintele din listă, mi-am închipuit ce fețe aveau să facă Dallas și Ella după ce aveau să-și piardă amândouă crosele de hochei.

Dallas prima. Ea avea să încerce să se ascundă la marginea mulțimilor, mergând aplecată de parcă ar fi încercat să ascundă gaura din mijloc. N-avea să-i mai vină să râdă sau să zâmbească. Avea să rămână cu gura deschisă la vederea cuiva la care țipase fără rețineri până atunci, însă n-avea să mai poată spune nimic. Avea să ducă mâna la gură și, speriată, să se uite în jos. *Singură*, avea să-și spună sieși. *Noul meu nume este Singură*.

Ella avea să tremure toată într-o cabină de toaletă, și asta de frică să nu fie văzută; fără să înțeleagă că fata care fusese la un moment dat nu mai exista. N-avea să mai dea din mâini și nici să mai intre în apă, fiindcă avea să știe că avea să se înece dacă încerca. Ella avea să-și pună

brațele în jurul ei și să îngâne noul ei nume. *Dusă*, avea să zică ea. *Noul meu nume este Dusă*.

În ceea ce-i privește pe restul — toate capetele seci care li se alăturaseră ca să se simtă și ei parte din ceva mai mare —, ei bine, aveam să devin parte din cutiuțele lor. Aveam să devin fărâma de rădăcină pătrată de care n-aveau să mai poată scăpa niciodată. De fiecare dată când aveau să încerce să glumească sau să născocească vreo farsă, eu aveam să fiu acolo, pe dinăuntru, o fărâmă tare, care să le rămână în gât, făcându-i să se chircească de durere.

N-am reușit să sparg nicio parolă în acea primă noapte. A doua zi am fost nevoită să mă trezesc și să mă duc la școală lăsând lucrurile ca și până atunci. Am purtat noul meu tricou vechi și am ascultat mai departe bășinile umede trase de băieții pe lângă care treceam. AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? adunase șaisprezece membri. Eu adunasem frunze în spatele barăcii din curte și luasem una cu mine într-un buzunar. Nouăsprezece membri. La prima oră, fata care stătea cu o bancă mai în spate avea o sticlă de cola. M-am așezat și am așteptat dintr-o clipă în alta să simt dușul rece pe spate. Când am văzut că nu se-ntâmplă nimic totuși, am lăsat capul pe bancă. Anunțurile de dimineață au început, iar când ne-au zis să ne ridicăm, eu am rămas așa cum eram.

— Callie! Callie, ridică-te! a strigat la mine doamna Dobbler, vorbind peste Jurământ, însă eu n-am făcut decât să îmi apăs fruntea și mai tare pe braț și să închid ochii.

Cineva m-a înghiontit.

— Cred că plânge, a zis un băiat.

A început și Imnul, dar nu l-a cântat nimeni. Scaunele scârțâiau pe podea, vocea doamnei Dobbler era tot mai aproape.

— Vino să vorbim afară.

Părul desfăcut îmi acoperea toată fața, astfel încât n-am fost nevoită să văd pe nimeni în timp ce m-am dus după ea.

Doamna Dobbler credea că s-a întâmplat ceva acasă. Când a zis *acasă*, a sunat de parcă ar fi uguit un porumbel. Acasă, acasă. Pantofii ei strălucitori aveau fiecare câte o fundă mică. Știam ce avea să urmeze dacă îi spuneam. Avea să-i pară rău, dar avea să mă și certe. Am încercat să mi-o închipui pe Rebecca întâlnindu-se cu părinții lui Dallas. Aveau s-o facă praf înainte să apuce să se dezmeticească. După care Dallas avea să devină lacrimogenă și să se plângă că am necăjit-o — că am trimis o poză cu ea dezbrăcată, ceea ce era adevărat. După care situația avea să se înrăutățească pentru că le-am pârât.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus doamnei Dobbler. Mă doare stomacul.

Mi-am încrucișat mâinile peste zona în cauză, iar ea m-a trimis la sora medicală. Am crezut că avea să mă pună să mă culc pe spate, însă sora a vrut să știe doar ce mâncasem la micul dejun. Avea pielea zgâriată și bretonul dat pe spate cu agrafe de copii.

— E foarte rău să nu mănânci nimic dimineața, a zis ea, turnându-mi suc într-un pahar de hârtie.

— Mi-a fost prea rău ca să mănânc.

— Îți scade nivelul de zahăr din sânge. Întotdeauna sari peste micul dejun?

Am sorbit din paharul cu suc, iar ea a încercat să-mi dea un baton energizant, însă am refuzat-o.

— Pot să mă întind un pic? am întrebat-o eu.

Mi-a luat temperatura, după care mi-a zis că pot să mă-ntind, dar doar dacă încerc să mă-nânc batonul energizant. L-am desfăcut în fața ei și am început să ciugulesc din el. Patruzeci de minute mai târziu, când a sunat clopoțelul, a zis că trebuie să mă întorc la ore.

Sâmbătă dimineață — în dimineața în care trebuia să mergem în vizită la mama — AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? număra douăzeci și patru de membri. Douășpatru de capete seci care împărtășeau aceleași gânduri putrede, care aveau aceleași inimi negre de răutate. Davenport Henshaw postase o poză cu un rahat de câine în iarbă, la care Megan O’Leary comentase: „Nuuuuuu creeeeeeeed! Caca de bebeluș? LOL!”

Nu voiam să merg la cimitir; voiam să rămân acasă și să încerc parole noi. Micuța ceremonie a Rebeccăi era riscantă și patetică. De fiecare dată se apuca să-mi spună povești despre mama și se uita la mine să vadă dacă nu încep să bocesc. Nici dacă începeau să mă mănânce ochii nu-mi permiteam să mă scarpin, pentru că nu voiam să-i dau impresia că îmi șterg lacrimile.

Când i-am spus că nu mă simt bine, și-a lăsat o mână pe fruntea mea. Caldă și umedă, a retras-o rapid, de parcă ar fi fost un liliac. S-a dus să aducă termometrul și a stat cu mâinile în șolduri, uitându-se roată împrejur în camera mea. După care a venit cu o tavă de mâncare și mi-a spus cum că avea să rămână și ea acasă și să aibă grijă de mine. Apoi mi-a vorbit despre doctori și spitale și despre faptul că eram într-adevăr bolnavă, fiindcă altfel n-aș fi ratat aniversarea. Moment în care mi-a venit să o zgârii și să-mi înfig ghearele în fața ei. N-avea să mă oblige să merg, avea să mă facă să regret. Mi-am imaginat o pasăre

albă și zveltă, stând pe un singur picioruș, care își deschidea pliscul și începea să mă ciocănească acolo în pat. Egretă, regretă. Egretă, regretă. Regretă. Regretă. Regretă.

— Sunt sigură că dacă o ratezi *doar de data asta* n-o să fie sfârșitul lumii.

Niciodată n-avea să se oprească din ciocănit de la sine. Țineam ceaiul fierbinte în gură și credeam că n-o să reușesc să-l înghit și că o s-o împrășc din cap până-n picioare.

În mașină mi-am spus că eu nici măcar nu sunt acolo. Era doar Rebecca, purtând un pulover în dungi și cercei, și care conducea de una singură. Se dăduse cu un parfum floral, iar când a ieșit din Pembury, a întors capul într-o parte și a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. De fiecare dată când și-a schimbat poziția în scaun sau când și-a dat părul după ureche a făcut-o cu mișcări exagerate, de parcă voia să spună: *Urmărește-mă! Fii atentă la mine!* Însă era singură în mașină; eu nu eram acolo. Când se uita la scaunul din dreapta, vocea îi urca și îi cobora, chiar dacă vorbea singură, și puteam să jur că știa asta, că era singură în mașină.

Când a ajuns la cimitir, știam că trebuie să o iau înainte — a deschis portbagajul, și mie mi s-a făcut mai silă ca niciodată. Rădăcina mea pătrată se umpluse cu căcăreze grășane și abia dacă mai reușeam să ridic picioarele, căci fiecare ajunsese să cântărească o tonă. Când am ajuns la mormântul mamei, am pus mâna pe tricou și am încercat să mă obișnuiesc cu ideea că nu aveam să-l mai schimb niciodată, cum nici duș nu aveam să mai fac niciodată. Am luat hârlețul și m-am apucat să sap o groapă. Groapa mea, plină cu bucăți de noroi. Aveam să sap un tunel vertical și să m-arunc în cap.

Rebecca a început să suspine adânc, în stilul ei caracteristic. Ah-ah-ahh! Ah-ah-ahh! Când am văzut hârtia în mâna ei, aproape c-am scăpat hârlețul. În mâna ei era biletul pe care i-l lăsasem eu mamei.

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat cu vopsea și tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

O vedeam că dă din colț în colț, mutându-se de pe un picior pe altul.

Imediat ce m-am prăbușit, am simțit mâna ei pe spate. De-acum înainte avea să mă vadă și să mă afle așa cum eram, iar mie n-avea să-mi rămână niciun loc în care să pot fugi și să mă pot ascunde. Eram un crab rămas fără cochilie, iar ea se uita la corpul meu. Cum de nu-mi văzuse urâtenia până atunci?

— O să mă duc la poliție, a zis Rebecca. N-o las eu să scape cu una, cu două.

După ce-am ajuns acasă, m-am băgat în pat și-am lăsat-o pe Rebecca să mă dădăcească. Mi-a adus băuturi reci și supă și mi-a zis dulceață pe un ton nazal. Simțeam că mă afund, dar eram prea slăbită ca să mă opun. Patul meu era o plută pe care apa și nisipurile mișcătoare o trăgeau la fund, iar eu știam că, dacă nu încercam să înot, dintre buzele mele aveau să se ridice la suprafață bule moi de aer; într-un final, puteam să-mi dau drumul. Când Rebecca m-a întrebat dacă poate să-mi spele noul meu tricou vechi, i-am zis că e-n regulă. Îmi dădeam drumul. Chiar și așa, n-am putut să-i spun adevărul când m-a întrebat dacă exista posibilitatea ca altcineva să fi lăsat acolo biletul. După care Rebecca a zis că poate că Robyn a meritat să fie chinuită — pentru că transmitea o vibrație negativă.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: (fără subject)
Dată: Sâm, 12 septembrie 2009, 14:51:45

Robyn,

Cum ar fi dacă eu aş putea deveni tu, asta ca să îmi dau o lecție și să le spun tuturor adevărul despre Callie, să le arăt mesajele ei? Și să-i învăț și pe ceilalți o lecție, să le arăt ce ne-au făcut? Să mă asigur că o să țină minte și n-o să mai facă așa ceva niciodată?

O mai ții minte pe Autumn Sanger, fata aia despre care ți-am povestit? După ce s-a aruncat în mare, oamenii au ținut-o minte cât au trăit. Rebecca nici măcar n-a cunoscut-o și încă mai vorbește despre ea după douăzeci de ani. Încerc să-mi închipui ce-ar fi fost dacă Autumn mai lăsa și un bilet. Dacă îi acuza pe cei care au chinuit-o că ei sunt cei care au omorât-o. Dar dacă, de fapt, a fost și ea ca ei înainte? Și dacă și-ar fi recunoscut faptele? Ar fi avut cum să arate viețile noastre diferit dacă ar fi făcut asta? Crezi că o singură persoană poate să schimbe ceva? Eu sunt într-o schimbare continuă acum. Mă schimb în tine. C

Duminică noapte erau deja treizeci și unu de membri în grupul AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE?, așa că m-am chinuit să vomit ca să nu fiu nevoită să merg la școală a doua zi. De dimineață, după ce Rebecca a plecat

la lucru, mi-am tras pe mine noul meu tricou vechi și m-am așezat la computer. Am căutat *cum să spargi parole* și m-am uitat la înregistrări video pe YouTube în care ți se explica cum să descarci programe cu care să spargi conturile prietenilor. Alte pagini îți arătau cum să faci să ghi-cești parolele și susțineau că dacă cunoșteai cu adevărat o persoană, puteai să te prinzi singur. Nu mai descărcasem niciodată un program de genul ăsta și mă întrebam dacă nu cumva era o șmecherie prin care cineva îmi planta un virus în computer. Așa că am hotărât să stabilesc un termen-limită. Aveam să încerc să le ghicesc parolele timp de o săptămână, iar dacă nu reușeam, aveam să încerc cu unul dintre programele de profil.

Cât timp am încercat tot felul de parole am băgat în mine cola și am crănțănit Life Savers. Pe conturile Ellei am încercat nume de înotători celebri. Pe ale lui Dallas, locuri în care fusese în vacanță: Mexic, Paris, California, Hawaii, Colorado. Nu mi-era foame, dar din când în când dădeam câte o tură până la frigider. Stând așa, cu ochii într-o cutie de supă, îmi venea câte-un cuvânt la care nu mă gândisem până atunci și o zbugheam înapoi la computer să-l încerc. Parcă nu eram eu în momentele alea, parcă nu eram o persoană anume, ci un anchetator sau un savant. Credeam că, dacă încercam suficient de multe cuvinte, aveam să-l găsesc într-un final și pe cel care trebuia. Am umplut pagină după pagină în caiet, însemnându-le pe cele pe care le încercasem deja. Din când în când, îmi vibra telefonul, dar nici măcar nu mă mai sinchiseam să aflu ce ziceau — în felul ăsta am avut certitudinea că mă schimbasesm. Nu mai conta ce ziceau despre Caca de bebeluș, iar sutele de mesaje pe care mi le trimiseseră aveau să devină mai târziu probe — asta după

ce reușeam să intru în conturi și să trimit mesajele către liceul nostru și către ziar.

Am început să mă gândesc și la ceilalți. Am sunat-o pe bunica, dar n-a răspuns. Am vorbit cu robotul a treia oară. Am căutat pe Google *Alex Penders*, apoi *Josie Dixon*. Ambii aveau profiluri unde puteam să le scriu, dar ce să le spun? Că-mi pare rău? Pozele lor păreau cele ale unor persoane normale. Alex avea părul drept, închis la culoare și gropiță în bărbie. Buzele lui Josie erau rotunjite într-un zâmbet timid și, în legătură cu părul facial, își luase toate măsurile de precauție. Acum, că știam cum e să fii în locul lor, îmi părea cu adevărat rău? Tatăl meu a știut cum e să crești fără tată, însă asta nu l-a împiedicat să mă abandoneze de două ori. Prima oară, când m-am născut, iar a doua oară, când a murit. Dar poate că-i păruse rău. Poate că de-aia s-a și sinucis: pentru că știa ce tată rău fusese. Sau poate că nu făceam decât să mă amăgesc din nou, poate că nu-l muștrase deloc conștiința, căci așa cum unii oameni se nășteau cu ea, alții n-o dobândeau decât în ultima clipă.

Când am realizat că și eu eram la fel, am scris pe Google *Irene Lutz*. N-am găsit nimic, așa că am verificat și pe site-ul gimnaziului nostru, unde era trecută adresa de e-mail a secretariatului școlii.

Puteam să le scriu celor trei — lui Josie, lui Alex și doamnei Lutz — să le spun că îmi părea rău și să le promit că avea să le pară rău atât lui Dallas, cât și Ellei. Și chiar dacă în prima fază n-aveau să mă creadă, după ce aveau să audă știrile aveau să știe că vorbisem serios. Nu trebuia decât să ghicesc parola, după care puteam să le scriu liniștită.

Când s-a făcut ora cinci, am închis laptopul și m-am băgat în pat ca să o fac pe Rebecca să creadă că dormisem

toată ziua. Era îmbrăcată în hainele de lucru, iar când s-a așezat pe marginea patului, mi-a pus și o cârpă udă pe frunte. Mirosea a ață dentară și cred că mi-a părut rău imaginându-mi-o cum avea să vină în camera asta pe viitor.

— Crezi că o să poți mânca ceva în seara asta?

Abia dacă ciugulisem ceva toată ziua și, dintr-odată, mi-am dat seama că eram lihnită.

— Ce zici de niște macaroane cu brânză?

Moment în care mi-a chiorăit stomacul. Macaroanele cu brânză erau preferatele mele, iar Rebecca era și o bucătăreasă foarte pricepută. Mâncăruri care păreau neinteresante, cum ar fi un piure de cartofi, deveneau dintr-odată ultradelicioase când le gătea ea. Punea sare și piper, brânză și arpagic, lapte bătut și unt, amesteca, iar ție îți venea să lingi până și ultima moleculă de pe furculiță după ce luai o înghițitură. Îmi era rușine că muream de foame, dar am trecut peste și m-am așezat la masă, pentru că salivam, pur și simplu. Mirosul vaporilor de brânză ajunsese până la mine în cameră, de unde mă ademenise în bucătărie. Brânza aia albă, sărată și aerată îi ieșise extramoale și se întindea atât de repede, că mi se scurgea din furculiță; nu puteam să mă gândesc decât la cât de mult mi-ar fi plăcut să m-arunc și să înot în ea o vreme.

— Callie! s-a ridicat ea din scaun, aproape urcându-se pe mine. Ce-i cu tine?!

Mă bălăceam în brânză, lăsându-mi mânecile să se îmbibe lipiciul ăla cremos și cald, în care îmi băgasem atât părul, cât și bărbia, iar când am văzut-o cât de speriată se uită la mine, aproape că m-a bufnit râsul. După care am scos limba și m-am apucat să ling sosul ăla vârtos.

— Ești bine?

— Î-hî. Iaaa-miii! i-am zâmbit eu.

Mă prosteam mai departe, dar am încercat să m-abțin când i-am văzut fața. Voiam să-i zic că brânza e magică, că e miraculoasă și că începusem să mi-o mănânc din păr pentru că nu voiam să irosesc nici cea mai mică bucățică. Rebecca se uita la mine de parcă aveam spume la gură — *chiar aveam spume la gură* — și am început să râd în hohote. Eram un dezastru, dar nici că-mi păsa, iar mâncarea era parcă și ea mai bună, și până și Rebecca a început să râdă. Totul se evaporase și nu mai rămăseseră decât brânza și râsetele; în felul ăsta am putut să uit ce plănuisem, la ce lucrasem toată ziua, iar preț de două minute m-am simțit din nou de parcă aș fi fost eu cea de demult.

Dar știam că nu putea să dureze. După cină, când am aruncat un ochi la computer, am numărat treizeci și patru de membri în grupul AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? A fost suficient să mă gândesc că a doua zi urma să mă duc la școală și, instantaneu, mi-a venit toată mâncarea înapoi.

Până marți dimineață, când contul de e-mail al Ellei s-a încărcat, într-un final, sub ochii mei, s-au strâns aproape douăzeci de ore în care încercasem parolă după parolă — chiar și așa, îmi luase mai puțin de o săptămână. Parola pe care o folosisse nu era nici măcar una greu de ghicit și mi-aș fi dorit s-o fi încercat mai devreme. Era *respect*. Când am văzut ce era în căsuța ei poștală, mi-am dat seama că dădusem de aur. Tot ce plănuisem eu putea lua o și mai mare amploare. Deși nu era contul ei de e-mail

principal, era cel folosit în momentul înregistrării lui Phoenix Drake, așa că mustea de notificări care nu fuseseră deschise. De fiecare dată când cineva posta un comentariu pe AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? Ella primea un e-mail care îi aducea la cunoștință acest fapt. Ella era Phoenix, Phoenix crease AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE?, iar acum amândouă căzuseră în mâinile mele. *Respect*, mi-am zis în gând. *Fute-m-aș în el de respect*. Am ieșit din cont. Dacă voiam, totul putea decurge foarte rapid din clipa asta. Însă, deși aveam emoții, nu eram pe atât de entuziasmată pe cât m-aș fi așteptat să fiu. Nu fugeam de nebună prin casă. Știam că Ella nu-și schimba aproape niciodată parolele, așa că dacă voiam să aștept, puteam să aștept. Puteam să mai trag de timp ca să gândesc și să pregătesc totul.

Știam că nu mai avea sens să pierd timpul prin casă. Am tras pe mine un tricou și o pereche de blugi și m-am uitat în oglindă la cum mi se-așază părul pentru prima oară după nu știu câte zile. M-am privit pieptănându-l cu grijă, fără să trag acolo unde se înnodase. Lemnul neted din care era făcută peria era tare; îl țineam în mână și nu mă grăbeam nicăieri. Ridicam cotul și priveam suvițele cum mi se îndepărtează de scalp, după care le dădeam drumul să se aștearnă la loc. Mi-am făcut o coadă la spate și am ieșit. Ziua asta îmi amintea de o mie de alte zile în care cerul era aproape alb și frunzele foșneau din copaci. În fața mea erau stâlpii de telefon și cablurile prin care trecea curentul electric, care mi-au amintit că fix din punctul ăla, de la înălțimea balconului, obișnuiam să mă uit iarna cum ninge peste strada noastră. Când se-nchideau școlile, Rebecca mă puneă să încalț ghetele de iarnă și să-mi iau peste pijamale o haină mai groasă, după care

veneam amândouă aici, de unde ne uitam cum ne sunt troienite aleile, peluzele și tufișurile. Îmi doream să fi putut vedea același lucru și atunci. Zăpadă și uragane. Tunete și fulgere despiciând cerul deasupra.

M-am întors în casă să-mi număr banii. Aveam puși deoparte aproape două sute de dolari. Am căutat un număr de taxi la care să sun și să întreb cât avea să mă coste. Douăzeci de minute mai târziu, urcam pe bancheta din spate într-o mașină gri.

— Nu mi-a zis nimeni că e vorba de un copil, a zis șoferul.

S-a uitat mai întâi la fața mea, după care ochii i-au alunecat pe geacă și, mai departe, pe geantă. Cât s-a holbat el, mi-am și pus centura.

— Deci, care-i treaba? Fugi de-acasă?

— Nu fug de-acasă. Trebuie să ajung la bunica. La telefon mi-au spus că mă costă patruzeci și cinci de dolari. Pot să vi-i dau acum.

— La bunica sau la *iubitul tău*?

— La bunica, i-am spus eu, după care am adus vorba că e bolnavă. În stadiu terminal, am zis cu tristețe în glas, scoțând în același timp și banii din geantă.

Mi-a luat banii. Apoi mi-a zis că-i părea rău și a pornit.

Mașina bunicii era parcată pe alee. Între timp, venise cineva și-i tunsese iarba. Am urcat treptele de beton și am bătut la ușa ei. Taxiul rămăsese lângă bordură, dar îmi plăcea să cred că avea să dispară. Îmi plăcea să cred că bunica avea să-mi deschidă ușa zâmbind. *Cum naiba ai ajuns aici?* Și eu să-i spun că îmi făcusem griji pentru plămânii ei. Iar ea să zică: *De ce te gândești tu la asta? Nu-ți mai bate capul.*

După care să-i spun că îmi pare rău. Că nu era vina ei la faza cu tata.

— Bunico! Sunt eu, Callie! am țipat. Bunico, ești bine?

Am ciocănit până mi-au amorțit pumnii. Am dat cu piciorul în ușă de trei ori.

— Bunico, bunico, bunico, bunico!

Taxiul era tot acolo. Șoferul mi-a făcut semn cu mâna. Eu, la rândul meu, i-am făcut semn să mă lase în pace pentru că n-aveam să plec până n-o vedeam pe bunica. Puteam să aștept în curtea din spate sau să intru pe una dintre ferestre. Puteam să ridic cârligul cu permisul de bibliotecă sau să mă culc sub tufe.

Poate că nu m-a auzit ciocănind. Poate că dormea. Poate că se prăvălise la podea și avea nevoie de ajutorul meu. Mașina era la locul ei, așa că ea nu putea fi decât înăuntru. M-am uitat roată-mprejur prin curte, încercând să înțeleg ce se-ntâmplă. După care m-am băgat prin hățișuri sub geamul ei din față, unde am văzut o fantă între draperii.

Când m-am ridicat pe vârfuri, am văzut fix în casă.

Bunica era acolo. În fotoliul ei. Și nu se deranja să se ridice pentru că mă ura, evident. De-aia nici nu m-a sunat niciodată înapoi. De-aia, luna trecută, m-a trimis acasă. Văzuse cine eram și i s-a părut absolut patetic. Asta fusese ultima mea șansă. Decizia era luată de-acum. *Guno!* *Terci!* Îmi venea să dau cu pumnul în geamul ei de sticlă. Să urlu și să sângerez până când totul avea să se întunece. Dar când am ridicat mâna, am văzut că nu era singură. Cu ea era o femeie, așa că palma mi s-a lipit pe geam. Femeia s-a întors și m-a privit surprinsă — de parcă aș fi fost un pitbull care lătra la ea să o rupă — după care s-a uitat și bunica în direcția mea și a dat din cap.

Femeia a venit la fereastră și a ridicat mâna ca și când ar fi fost gata să mă salute. Dar n-a fost așa, ridicase mâna să tragă draperia.

Mi-am dat drumul să cad. M-am întins pe jos. Secunde ticăiau, iar eu așteptam pe cineva să apară. Pământul se înclina, norii pluteau în derivă, iar eu așteptam să aud ușa. Așteptam, dar nu venea nimeni. Nimbus, nubes, Cirrus, cumulus. Am închis ochii și mi-am imaginat un stol de păsări. Îndoind picioarele și călcând pe lângă tricoul meu, gâdilându-mă pe la gât cu aripile. Crezând că și eu eram ca ele — o pasăre mare, liniștită, fără alte griji în afară de aer, copaci și apă. Luați-mă, le ziceam eu. Iar ele mă ridicau într-atât de sus încât casa asta și orașul ăsta, apoi întreg statul — toate se făceau sub noi din ce în ce mai mici și, într-un final, opream pe vârful stâncos al unui munte, unde aerul era atât de rarefiat încât eu îmi uitam numele și limba, iar singurul mod în care mai puteam comunica erau ciripiturile. Mâncam fructe de pădure și scurmam în țărână.

M-am dus până la taxi cu încetinitorul, unde m-am strecurat pe bancheta din spate. Cip-cirip. Era bine să fii pasăre, să nu ai nicio grijă. Pip-pip. După o sută de ani păsărești, am auzit vocea unui bărbat:

— Ești gata să mergi acasă?

— Duceți-mă la cimitirul Saint Benedict.

Biletul l-am scris în mașină. Voiam să o anunț că vin. Simțeam nevoia să spun cuiva și de ce, mai exact.

Nu e nimeni căruia să-i pese sau să mă înțeleagă pe toată planeta asta futută. Dacă, de fapt, nici măcar nu mi-a fost

dat să fiu aici și toți au înțeles că nu sunt decât o greșeală? Zi de zi și oriunde mă duc îi aud râzând, nu se mai termină. Cu toții știm că ar fi trebuit să fiu moartă deja. Am fost o greșeală căcăcioasă și sunt gata să fiu curățată. Vreau să ridic capul și să văd deasupra mea un cer de PĂMÂNT!

L-am rugat pe șofer să mă aștepte în parcare și am alergat până la mormântul mamei. Am smuls pagina din caiet și i-am lăsat-o sub piatră, unde n-am mai găsit nimic.

În noaptea aia bunica a răspuns la telefon abia când am sunat-o a șasea oară. Am putut distinge sunetul brichetei, apoi felul în care a tras în piept.

— Te-am văzut, am zis eu. Știu că erai acasă. Te-am văzut și pe tine și pe doamna aia. De ce nu m-ai lăsat să intru?

— Ai venit în cel mai prost moment cu putință, a zis ea. Îmi făceam tratamentul.

Tonul ei a sunat fals, motiv pentru care n-am crezut-o nicio secundă.

— Care tratament?

— Tu care tratament crezi? Ăla pentru respirație. Pentru plămâni.

— Și doamna aia cine era?

Bunica a tușit ca și când ar fi înghițit ca un vulcan.

— În orice caz, ce-ai căutat tu aici! Nu trebuia să fii la școală?

— Aveam scutire medicală, am zis eu. Cine era doamna aia?

— Scutire medicală, auzi! Bag mâna-n foc că Guardianul nu știe nimic.

I-am spus bunicii că nu-mi păsa; putea să se ducă și să îi spună. După care am întrebat-o încă o dată cine era doamna aia.

— Sora medicală, a zis ea.

Știam că nu era așa. O știam pe bunica. Nici n-a vrut s-audă de soră medicală.

— Minți, am zis eu, pregătindu-mă pentru și mai multe minciuni, așteptându-mă să fim îngropate amândouă sub o avalanșă de minciuni.

— Îți spun ceva, dar să nu-i spui Gardianului că ți-am spus, a zis ea, moment în care chiar că mi s-a tăiat respirația.

Adevărul era lavă fierbinte.

— Tatăl tău era logodit cu altcineva atunci când mama ta a rămas gravidă. Era logodit cu femeia pe care ai văzut-o la mine în casă. S-au căsătorit înainte să te naști tu. N-am mai văzut-o de foarte mult timp. Dar ea era soția tatălui tău.

Aveam creierul uscat ca praful și totul se năruia, însă încercam să urmăresc cuvintele care îi ieșeau bunicii pe gură. Tatăl meu a avut o aventură. Cu mama. Femeia aia era soția lui. Și nu-mi spusese niciodată.

— Tatăl tău nu a fost un om rău. Doar că suferea foarte tare. Nu trebuie să fii un om rău ca să faci ce-a făcut el.

Să faci ce-a făcut el. Știam și nu știam. Înțelegeam cum se putea întâmpla. Mi se întâmpla și mie.

Am găsit-o pe Rebecca în camera ei și m-am gândit să-i torn tot ce aflasem. Că tatăl meu a fost căsătorit și că ea mă mințise în toți anii ăștia. Întotdeauna mi-am închipuit că părinții mei erau împreună, iar ea m-a lăsat să cred asta. N-am știut că erau adulterini, ceea ce făcea și venirea mea pe lume tot o înșelăciune. După

care am văzut ce ținea în mână. Un dosar de plastic. În după-amiaza aceea, după ce-a fost cu mine la doctor, a plecat de acasă fără să spună nimic, iar eu m-am gândit că poate avea o întâlnire. Dar nu — fusese la cimitir. Am văzut conturul biletului meu.

Eram o greșală, fix cum scrisesem, nici *n-ar fi trebuit* să exist, însă nu voiam să știe și ea — nu voiam să afle în felul ăsta. Verificase mormântul mamei, cel mai probabil, unde dăduse peste biletul meu. O sincronizare mai proastă nici că se putea. Doar că mi-am amintit care era ieșirea din situația asta.

— A venit iar? am întrebat eu, căci Rebecca *se gândise* din start că era tot mâna lui Robyn.

Nu mi-a recunoscut scrisul. Ea îi plângea de milă lui Robyn.

— Cred că oricine poate primi ajutor, a zis Rebecca, iar eu m-am simțit deja cu un pas în moarte cerebrală.

Miercuri am fost nevoită să mă întorc la școală. Medicul îi spusese Rebeccăi că sunt bine, așa că mi-am lăsat noul meu tricou vechi sub pernă, m-am machiat și m-am prefăcut că eram în continuare parte din CD pentru că Rebecca începuse să fie suspicioasă. Speram că orele aveau să treacă repede acum că găsisem o ieșire din situația în care eram, însă nici n-am apucat să ajung la prima oră că m-am dezumflat de tot. Oriunde m-aș fi dus, veneau după mine. Rânjete râncede, o epidemie de râsete, cuvinte letale pe care nu le înțelegeam. Pe peretele de lângă clasa mea era un poster: DALLAS PRICE — PREȘEDINTE AL BOBOCILOR.

Respect, mi-am spus în gând să nu cumva să uit. *Respect*. Îmi doream s-o fi făcut ieri, în felul ăsta n-aveam să

mai fiu astăzi aici. Am luat-o la pas pe coridoare imaginându-mi că mă duc la fund. Apa îmi inunda pieptul, era atât de bine.

Erau în laboratorul de științe sociale, mă așteptau. Stăteau cu telefoanele pregătite să înregistreze ultimul moment al vieții mele. Când am ajuns și am văzut scutecul, ceva s-a zguduit în mine. Apa îmi intra în urechi și simțeam cum mă înec. Banca îmi era mânjită și ea cu ceva maro și, deși îi vedeam cu gurile până la urechi, nu le auzeam râsetele. Picioarele mele mă trăgeau de-acolo. Când a intrat, domnișoara Laing a strigat ceva la mine, și atunci am cedat.

— Sugi pula.

Am ieșit în fugă pe coridor. Am ieșit în fugă afară. Am luat-o înspre copaci. După care am simțit o mână pe braț. M-am întors spre bărbatul în hanorac.

— Sugi pula, i-am zis.

M-a dus înapoi, de-a lungul coridorului, până în biroul directorului. Oamenii aceia îmi vorbeau. Mi-au zis să mă așez într-un scaun de plastic și eu m-am așezat și m-am uitat la încheietura mâinii. Venele arătau ca niște rădăcini pe care eram gata să le tai. Ramuri mov în formă de Y. Ecuații, simboluri, valori. La încheietura mâinii, sub piele, acolo am găsit soluția. Nu mai existau întrebări. M-am uitat la încheietură și am știut că este același lucru pe care l-a descoperit și tata. O rădăcină pătrată. Ecuații, scăderi, dar și o soluție. Era primul lucru adevărat pe care aveam să-l știu despre el.

Au zis că eu mâzgălisem banca cu ciocolată și nu i-am contrazis. Directorul voia să știe de ce o înjurasem pe domnișoara Laing, dar n-am știut să-i spun. Mi-au explicat că aveam să-mi cer iertare în scris și să-mi petrec

restul săptămânii în detenție, iar eu m-am străduit să nu zâmbesc. Nici dacă aş fi regizat-o n-ar fi ieşit mai bine. Urma să am o vacanță privată în următoarele două zile. Obținusem timpul de care aveam nevoie pentru a pune la punct ultimele detalii.

După ce-am ieşit de la şcoală, m-am dus înapoi la copaci. Mergând, mi-am amintit nişte lucruri pe care le-am învăţat în tabără când eram mai mică. Frunzele produceau zahărul care făcea copacul să crească, după care, toamna, copacul trebuia să lase frunzele să moară şi să se scuture de ele. Unul dintre mentorii noştri ne-a povestit despre felul în care se foloseau de copaci nativii americani, după care ne-a pus să stăm cu ochii închişi într-un luminiş. Ne-a spus să ne imaginăm că trecem prin toate anotimpurile ca un copac, cu rădăcinile înfipte la şase metri sub pământ. Soarele ne încinge scoarţa, seva ne curge prin tulpină, iar ploaia cea rece printre ramuri. Trebuia să ne legănăm înainte şi-napoi după cum bătea vântul, iar când ne zicea că frunzele îşi schimbă culoarea, apoi, că ne zboară cu totul, eu simţeam cum fiecare creatură perfectă atinge pământul în jurul meu de parcă n-ar fi însemnat niciodată absolut nimic. După care venea primăvara şi ne creşteau muguraşi, şi toate animalele şi insectele veneau să trăiască pe lângă noi.

— Voi generaţi jumătate din oxigenul de pe pământ, ne-a zis el, după care ne-a întrebat cum ne simţeam.

Unii copii au zis „înalt” sau „puternic” sau „frumos”, însă pentru mine era diferit. Mie mi se părea trist. Avea de-a face cu frunzele. Nu voiam să renunţ la ele cu atâta uşurinţă. Îmi venea să mă aplec şi să le culeg de pe jos, ca şi când fiecare dintre ele era în continuare vie, parte din

mine — deși știam că e o prostie. Copacii erau nevoiți să renunțe la frunze pentru că altfel aveau să moară. În plus, ei nu puteau înțelege ce pierduseră, și, chiar dacă știam asta, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întristam și mai tare.

Acum, că eram mai mare, am înțeles că nu era trist. Adevărata formă a unui copac se putea vedea numai după ce se scutura de tot și rămânea gol-pușcă în bătaia vântului și în frig. Și eu m-am scuturat ca și ei, și am aflat ce eram. Calmă, un adevărat medicament. Antidotul la otrava lor. Îmi recâștigasem respectul și urma să schimb totul.

Am mers după niște urme pline de noroi de-a lungul potecii, hotărând să culeg frunze pentru ultima dată. Le-am ținut în mâini și mi le-am îndesat în buzunare. Unele, mici și ascuțite ca niște comete, altele, ușor crăpate ca niște schelete. Nu trebuia să merg încă acasă sau să fac ceva. Am strâns tot mai multe și m-am dus tot mai departe, încărcându-mă tot mai tare și păstrând orice lucru pe care puneam mâna.

În seara aia, Rebecca m-a pus să iau loc pentru marea discuție. Pe buza de jos avea o cojiță de piele moartă pe care aș fi vrut să i-o rup în timp ce îi răspundeam la întrebări. Am zis că mă rătăcisem și că am ieșit în fugă din greșeală. Despre înjurătură i-am zis că mi-a venit din senin. Iar ea a tot trăncănit, cu pelița atârându-i acolo, fără să mă tenteze să spun adevărul. Dacă îi spuneam, aveam să mă simt bine doar pentru o secundă, ca o îmbrățișare din dragoste. Brațele cuprinzându-te și strângându-te aproape, capul pe umărul celuilalt: *Sărmanul puișor, ai avut nevoie de mine!* Avea să mă ia în inima ei, captivă pe vecie, o biată fată distrusă și chinuită în timpul școlii.

— Ei bine, crezi că ar fi putut s-o facă una dintre prietenele lui Robyn? Fata aia, Lucinda?

Am început să mă scarpin pe brațe și m-am gândit la Evil McFrenzy, cum a reușit ea să schimbe perspectiva tuturor. Micuța fată cu părul blond transformându-se într-un monstru.

— ...nu e vorba că n-ai voie să calci strâmb, a zis Rebecca, doar că nu-ți stă deloc în fire.

Începuse să-și frece tatuajul și mi s-a întors stomacul pe dos. Rebecca ne păstra pe toți prea aproape, ne ținea prea strâns. Un copac care nu putea să renunțe la frunze avea să moară în curând. Trebuia să-i spun să mai termine — căci voiam să cad la fel ca tata.

— Încetează odată! am strigat eu. Să nu crezi că nu știi la ce te gândești.

S-a uitat în jos la mâna ei dreaptă și m-a privit de parcă eram nebună, moment în care m-am transformat într-o fiară, lăsând la iveală rana supurândă.

— Eu nu sunt ca mama! am strigat. Poate că semăn mai mult cu *el*!

Știam că totul avea o limită — inclusiv dragostea —, însă Rebecca a venit după mine în bucătărie. Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă. Nările îmi fremătau. Oricum, dragostea ei nu m-a vizat niciodată pe mine — ea m-a iubit luându-mă drept altcineva.

— Am întins ciocolata pe bancă pentru că așa *mi-a venit*. Nu toată lumea face chestii cu un motiv anume. Uneori pur și simplu NE LIPSEȘTE conștiința.

Rebecca a continuat să se țină după mine. O auzeam respirând în spatele meu și muream că nu mă lăsa în pace, uram faptul că trebuia să fie ea mereu acolo pentru mine. Îmi purtase de grijă atâta vreme fără ca măcar

să știe un singur lucru despre mine. Fără să știe de ce eram în stare, de uraganele pe care le pot stârni. A venit după mine și în camera mea, unde i-am auzit vocea, care încerca să mă ajute, și muream să văd că în felul ăsta trebuia să dau cu piciorul la tot. Dar n-aveam de ales. Toate au o limită. Și nici măcar Rebecca nu mă mai putea iubi dacă treceam de un anumit punct.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com

Către: R.Doblak@sparkon.com

Subiect: (fără subiect)

Data: Mie, 16 septembrie 2009, 23:10:07

Robyn,

Durează șapte minute să te îneci, așa scrie pe internet, dar e greu să o faci intenționat, pentru că trupul se zbate să supraviețuiască. Probabil că de-aia s-a și îmbătat Autumn Sanger — ca să fie relaxată. În felul ăsta nu-i mai venea să se zbată și se putea duce la fund așa cum plănuise.

N-aș vrea să fiu singură. Mi-ar fi plăcut să fi putut fi acolo cu mine. Acum sunt singură mereu și știu prin ce-ai trecut. E ca și când nimeni nu te poate auzi și tu te duci la fund, mai adânc, tot mai adânc, iar presiunea e atât de mare, încât n-ai de ales și trebuie să renunți.

Mă simt de parcă aș dispărea și tu ești ultima care mă poate vedea. Dacă ești acolo, dă un semn — ca să știu. C

Sala de detenție era în aripa C. În capătul din față stătea un profesor, la care m-am dus și m-am înscris. Înăuntru mai erau trei elevi, fiecare în câte un colț al încăperii. Profesorul a arătat spre o bancă liberă din spate, unde aveam să-mi petrec restul zilei. Mi-a întins un dosar cu teme primite de la profesorii mei, după care m-am dus și m-am așezat. Pe ușă era lipit un afiș:

**NU AVEȚI VOIE SĂ VORBIȚI SUB NICIO
FORMĂ.**

**NU AVEȚI VOIE CU GUMĂ DE MESTECAT,
MÂNCĂRE, BĂUTURI SAU TELEFOANE
MOBILE.**

**DACĂ AVEȚI NEVOIE LA TOALETĂ,
AȘTEPTAȚI UN ÎNSOȚITOR.**

**ORICE S-AR ÎNTÂMPLA, NU AVEȚI VOIE SĂ
PĂRĂSIȚI INCINTA.**

În sală nu lucra nimeni. Ceilalți elevi stăteau cu capul pe mâini, ca și când ar fi dormit. În spate, din celălalt colț m-a privit un băiat cu țepi în păr, fără să ridice capul. Când ni s-au întâlnit privirile m-am uitat în altă parte. Am lăsat capul în jos, adu-mecând mirosul curat de Clorox, intuind mișcările semicirculare cu care fusese ștersă banca după urmele uscate de apă lăstate de burete. Aveam să-mi dau timp până duminică: duminică noapte. Până atunci aveam să mă comport normal. Aveam să fac tot ce trebuia ca să evit să fiu prinsă. Aveam să-mi planific mesajele și să-i cer scuze în scris domnișoarei Laing. Poate că aveam să-l sun chiar și pe bunicul Pat — tatăl mamei mele — ca să-mi iau rămas-bun.

Băiatul s-a uitat din nou la mine; m-am întrebat dacă știa și el despre Caca de bebeluș. Uram că totul era așa, la vedere. În fiecare zi se alăturau distracției alți și alți oameni. Erau sute și mii, iar curând aveau să fie milioane. Urmărindu-mă cu privirea și râzând, dezgustați de mine. Primisem chiar și un mesaj care mă încuraja să raportez grupul. Poza de profil arăta niște mâini în rugăciune strălucind într-o lumină albă. *Nu mă cunoști, dar am văzut pagina pe care au făcut-o și cred că ar trebui să o raportezi. Pace & prietenie. Lana Hebe.* O secundă mi-am dorit ca Lana să fi fost Robyn. Dacă mi-ar fi spus să-l raportez, aș fi făcut-o pentru ea. Dar știam că nu poți să-l raportezi și gata, ai scăpat. Chiar dacă reușeai să-l ștergi, apărea în altă parte. Ce ajungea pe internet te urmărea o viață întreagă. Toți profesorii ne-au avertizat: dacă voiai să obții o slujbă, primul lucru pe care-l făcea angajatorul era să te caute pe Google. Dacă voiai să te înscrii la o facultate, la fel, îți verificaau profilurile online. Chiar dacă mă mutam eu în alt stat, în altă țară sau pe altă planetă, din capcana lor nu mai scăpam. Cineva acolo tot avea să știe.

M-am uitat la pielea de pe coate. Era închisă la culoare și ridată ca pielea de elefant. Chiar dacă scăpam, n-aveam să uit niciodată ce-mi făcuseră. Dacă le lăsam să-și poarte mai departe crosele ascuțite, aveau s-o țină așa la nesfârșit. Aveau să lovească mai tare și mai rapid, fără încetare. Dallas avea să fie aleasă președinta bobocilor, iar Ella avea să fie căpitanul echipei de înot, și aveau să distrugă vieți în continuare doar pentru că nimic nu le împiedica s-o facă. Eram singura care putea să le oprească. Trebuia să le fac să plătească.

În detenție nu aveam nicio grijă. Când suna clopoțelul rămâneam la locurile noastre. După ce se

termina pauza de prânz, venea un profesor și ne conducea la cantină, unde era liniște, excepție făcând femeile care lucrau acolo și care împingeau tomberoane pe roțile și curățau resturile de mâncare de pe mese. Fiecare și-a cumpărat câte un sendviș, după care am fost repartizați la mese de către profesor. Mi-am mâncat sendvișul cu brânză în liniște.

În după-amiaza aia m-am apucat să plănuiesc mesajul pentru Josie Dixon.

Bună, Josie.

Mai ții minte când erai în clasa a șaptea și s-au găsit niște fete să se poarte cu tine ca niște nenorocite? Eu eram una dintre ele, dar acum nu mai sunt așa. În primul rând, vreau să-ți cer iertare. Nu meritai una ca asta. Nu era nimic în neregulă cu fața ta, erai o fată frumoasă și nu exista niciun motiv să-ți facem ce ți-am făcut.

Încercam să te facem să te simți ca o vomă, iar acum știu și eu cum e. Am aflat pe propria piele cum e să fii dată la o parte și toată lumea să fie unită împotriva ta. Oamenii fac asta pentru că le lipsește conștiința. Sau pentru că vor să simtă că fac parte din ceva mai mare. Sau pentru că își zic că tu oricum nu contezi.

Dar totul contează. Tu contezi foarte mult. Îți doresc o viață fericită oriunde ai fi și sper să nu ajungi ca mine.

Cel mai mult și mai mult vreau să știi că Dallas și Ella și toți ceilalți copii care ți-au făcut rău o să regretă. O să se schimbe, pentru că și eu m-am schimbat. Cred că cei cărora le lipsește conștiința

nu sunt fără scăpare, pentru că și mie mi-a lipsit, iar acum sunt conștientă. Tu ești parte din conștiința mea, sper că înțelegi ce vreau să spun.

Respect,
Callie McKenzie

Am împăturit ciorna scrisă de mână ca s-o pot scrie mai târziu la computer. După care m-am uitat la încheieturile mele și m-am gândit la tata — la cum l-am urât eu în toți anii ăștia, iar el nu făcuse decât să sufere așa cum sufeream și eu. Nici lui nu-i plăcuse cine ajunsese să fie — un mincinos și un adulterin — și așa descoperise ce era de făcut, lucru pe care îl înțelegeam și eu într-un final. Clopoțelul a sunat, însă nu s-a mișcat nimeni de la locul lui; când m-am uitat la băiatul cu țepi din celălalt colț al camerei, a deschis și el un ochi și m-a privit. Celălalt ochi era roz, iar deasupra nasului avea o zgârietură. Am așteptat să mă strige Caca de bebeluș, dar n-a făcut-o. Așa că am continuat să mă uit. El și-a lăsat capul pe braț, iar eu am continuat să mă uit la ochiul lui, și el la mine, și tot așa.

Cu Rebecca m-am văzut după școală direct în biroul directorului. Am fost nevoită să explic din nou cum mă rătăcisem, iar Rebecca a început să dea tot din casă.

— Mama ei a murit. Și tocmai s-au împlinit nouă ani de atunci. Weekendul acesta.

Nu se putea abține să nu vorbească despre mama nici măcar aici. Am ascultat-o povestind despre cât de triste eram noi și am simțit cum sângele lui puternic îmi curgea prin vene.

— L-ai uitat pe tata. Și tata e mort.

Faptul că l-am menționat m-a băgat în priză; mă simțeam de parcă aș fi băut douăzeci de cutii de cola. De parcă aș fi adus cu mine în birou pe cineva cu ochii roz, zgârieturi pe față și pumnii plini de sânge. N-a zis nimeni nimic.

Să văd cum te descurci cu asta, mi-am zis în gând.

Cât a mai durat întâlnirea, mi l-am închipuit măsurând încăperea cu pasul, făcând găuri cu pumnii în pereții de rigips. Întorcându-se cu spatele la fețele lor serioase și dând din fund. Și, văzând că nu se opresc din vorbit, mi l-am închipuit trăgând un părț lung și puturos. Când s-a ridicat Rebecca, m-am ținut și eu după ea, iar el a venit cu noi, rânjind la aerul stricat și făcându-și vânt cu mâna.

Odată ajunse la mașină, m-am întors spre ea și am întrebat-o:

— E pentru că s-a sinucis?

A părut speriată. Mi l-am închipuit scrâșnind din dinți de cealaltă parte a parbrizului.

— Îți place la nebunie să spui despre mama la toată lumea, dar despre tata nu spui la nimeni. A fost atât de rău?

A dat din cap că nu.

L-am privit în ochi, el m-a privit înapoi. A dat din cap că da, și atunci am știut că trebuia să zic chestia aia pe care mă abținusem mereu s-o zic.

— El a omorât-o? El a omorât-o pe mama?

L-am urmărit cum își apasă urechea pe parbriz în timp ce ea a început să vorbească:

— A fost un accident de mașină. Știi doar. Mama ta a fost lovită de o mașină.

A închis ochii și eu m-am uitat la el. Mama mea fusese lovită de o mașină. Ea murise, și cu toate astea m-a părăsit.

— De-aia și-a tăiat venele?

S-a îndepărtat de lângă mașină. După care s-a întors într-o clipită și a luat-o la fugă înspre copaci. Știam că n-ar fi trebuit să întreb. El îmi arătase deja adevărul. X-urile și Y-urile. Voiam să-l chem înapoi și să-i zic că am înțeles, într-un final, dar el s-a făcut mai mic, tot mai mic și dus a fost.

AR PUTEA S-O SPELE CINEVA PE CĂȚEA?

Dallas a postat comentariul ăsta pe AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? în data de 17 septembrie, la ora 3:23 p.m.

Grupul număra acum patruzeci și doi de membri. Am pozat comentariile lor și le-am salvat într-un dosar căruia i-am zis *probe*. Târziu în noapte am verificat din nou parola pe contul de e-mail al Ellei și mergea în continuare; n-o modificase. După care m-am gândit la ce-mi spusese Rebecca în mașină — cum, de fapt, asta nu putea schimba cu nimic situația.

A zis că tata nu și-a tăiat venele, că s-a sinucis cu pastile. Știam că mă amăgisem singură, dar nici nu mai conta. Pastile, lame sau arme — toate astea taie în X și Y. Rebecca încerca să spună că era imposibil să știi exact de ce o făcuse și că oricine care pretindea că știe sigur mințea, dar știam că se înșală. Eu am înțeles: nu începutul, ci sfârșitul. Nu motivul, ci dezlegarea.

Vineri, când am intrat în sala de detenție, băiatul cu țepi nu mai era. M-am așezat pe scaunul meu din spate și am început să mă gândesc la ce aveam de zis în celelalte mesaje pe care aveam să le trimit duminică noaptea.

Lui Alex Penders i-am promis că fetele care au aruncat cu fructe de pădure în el și l-au strigat Porcușorul Troacă aveau să plătească pentru ce făcuseră.

Lui Irene Lutz i-am cerut scuze că am țipat și că am râs de ea în ultima zi de școală. De asemenea, i-am spus că aveam să mă asigur că n-o să mai facem așa ceva niciodată.

Rebeccăi i-am scris un ultim bilet de la Robyn:

*DUMINICĂ NOAPTE, 1 A.M.,
PODUL PESTE FLINT STREET,
M-ARUNC.*

Am hotărât că duminică noapte aveam să aștept până se făcea târziu, după care aveam să încep cu primul dintre cei opt pași pe care îi pregătisem. Am parcurs pașii în minte, să mă asigur că n-avea să meargă nimic prost, iar când am fost sigură că planul avea să funcționeze, am lăsat capul pe bancă și, mai departe, am ascultat clopoțelul sunând.

Vineri, după școală, am stat pe canapea și-am mâncat morcovi. Pusesem biletul de la Robyn peste restul corespondenței și așteptam să se-ntoarcă Rebecca și să-l vadă. În același timp mă gândeam și la dimineața aia dintr-a opta când am văzut-o pe Robyn la cantină. Cred că ăla fusese momentul. Momentul în care universul ar fi putut arăta altfel. Acum n-aș mai fi fost pedepsită. Pe dulăpior n-ar fi existat niciun bilet de adio, iar gloanțele n-ar fi fost mai mult decât ceva ce foloseai ca să tragi cu pistolul. Asta dacă m-aș fi dus la Robyn și le-aș fi lăsat pe CD în urmă pentru totdeauna. N-ar fi trebuit decât să-i fac și eu cu mâna. S-o strig pe nume.

În capătul celălalt al canapelei mi l-am imaginat pe Tati târâindu-se la Robyn în poală. Robyn s-a întins după un morcov și l-a ținut între degete ca pe o țigară.

— Am tot zis că mă las, dar creează superdependență.

— Vitamina C, am glumit eu. Mai bine nu te opui.

Încă din dimineața aia dintr-a opta, de la cantină, eu și Robyn fuseserăm cele mai bune prietene. Am dormit acasă una la alta, iar ea mi-a arătat poze cu tatăl ei. I-am arătat și eu câteva cu mama și i-am povestit din ce mai țineam minte. Mi-a zis că n-ar trebui să mă simt prost pentru că uitasem atât de multe lucruri.

Când a intrat Rebecca, am strâns perna pe care-o țineam în brațe. Eram din nou în dimensiunea greșită, în care Rebecca avea în mână un ștrudel. Un ștrudel? De ce? Ce aveam de sărbătorit? Sărbătoream că eu aveam să mă duc? Sau sărbătoream că mă dusesem deja?

— Robyn a lăsat ceva pentru noi, am zis eu, după care am urmărit-o pe Rebecca citindu-mi biletul.

Dacă exista un lucru căruia Rebecca nu-i putea rezista, acela era o fată care avea necazuri. Cineva care avea nevoie să fie salvat, o victimă care s-o facă pe ea eroină. Trebuia s-o conving să se ducă duminică la pod în ideea în care putea și ea într-un final să salveze pe cineva, și în felul ăsta avea să se dea din calea mea, iar eu să-mi pot pune planul în aplicare. Rebecca și-a pus o mână-n șold. A început să-mi pună întrebări. Doar că ea își făcea mai degrabă griji pentru mine, să nu cumva să fiu hărțuită de Robyn. Nu credea că Robyn chiar avea să se-arunce. Avea la fel de puțină compasiune ca CD.

Compulsiv am început să mănânc ștrudelul, întrebându-mă cum aș fi putut s-o conving. A sunat-o pe mama lui Robyn și a avertizat-o, dar asta nu era Rebecca

pe care-o știam eu. N-o mai văzusem niciodată lăsând pe altcineva baltă, așa că am încercat s-o fac să-i pară rău de Robyn — spunându-i cum că nu exista cineva căruia chiar să-i pese de soarta ei.

— Mama ei n-o s-o ajute, am zis. *Nouă* ne-a trimis biletul.

Rebecca s-a încruntat de parcă aș fi exagerat.

— Nu știm dacă e așa — nu știm nici măcar dacă Robyn a fost cea care l-a scris.

— Cine altcineva? am întrebat eu, după care m-am prins ce trebuia să fac.

— Știu, pentru că — pentru că știu ce-am făcut.

Rebecca a dus mâna la gură ca și când ar fi fost pe punctul de a vomita.

După ce a ieșit Rebecca, m-am dus în camera mea și mi-am dat jos toate hainele. Urmele de cerneală cu care scrisesem Caca de bebeluș se mai estompaseră. Mi-am atins degetele de la picioare, am bâțâit din picioarele mele de fetus, după care mi-am trecut mâinile peste locurile moi care îmi dădeau fiori. Știam ce haine aveam să îmbrac duminică noapte: noul meu tricou vechi, pe care cineva îl aruncase, blugii mei buni, plus cerceii mei preferați, pe care mi-i dăduse Ella. Aveam să-mi pieptăn părul despre care Rebecca spunea că e fix ca al mamei, iar pe ea aveam să o sărut de rămas-bun fiindcă știam că avea să-și amintească asta mult timp.

M-am întins pe pat și am simțit cum ceva greu se-afundă în saltea. Robyn și-a acoperit gura cu o șuviță din părul ei castaniu, făcând din ea o mustață.

— Ce cauți aici? am întrebat-o eu uitându-mă la ea, care se așezase la marginea patului.

— Îți țin de urât.

— Nu vreau să-mi ții de urât.

Robyn a lăsat șuvița să-i cadă, iar eu am tras așternuturile peste mine. Trebuia să mă epilez pe picioare și nu voiam să mă vadă așa.

— Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat ea, ținându-se cu o mână de bărbie — imita tonul serios al domnișoarei Baranski.

— Da. Sunt sigură.

— Foarte interesant, a zis ea, bătând cu degetele în obraz. Și cum crezi c-o să-i cadă Rebeccăi chestia asta?

— Știi ceva? N-am nevoie de un psihiatru, așa că fă bine și lasă-mă în pace.

Robyn a dat din cap de parcă am fi avut o înțelegere specială.

— În regulă, a zis. Dar răspunde-mi la o întrebare: cum crezi c-o să-i cadă Rebeccăi chestia asta?

— O să-i treacă. Nu pot să-mi bat capul cu ea în clipa asta.

— Nici cu mine nu ți-ai bătut capul, a zis Robyn. Asta-i problema ta.

— Cu tine mi-am bătut capul, doar că n-ai știut tu. Iar în ceea ce-o privește pe Rebecca, are să-i fie mai bine așa.

— Nouă nu ne-a fost mai bine după ce-a murit tata.

— Acolo a fost cu totul altceva. Tatăl tău a avut leucemie. Toată lumea l-a iubit.

— Tatăl meu n-avea cum să nu moară. Tu ai de ales.

Am băgat capul în pernă, dar ea a venit lângă mine. Pe nas și între ochi era stropită cu roșu.

— De ce ești încă murdară de tâmpenia aia? Încerci să mă faci să mă simt și mai prost?

— Nu se duce, a zis ea, frecându-și obrazii.

— Încearcă și tu cu săpun și cu un burete, am zis eu, după care am sărit din pat și m-am dus direct la birou, de unde am luat o foaie de hârtie pe care scrisesem ceva. Citește asta, mai bine. Ți-am scris o scrisoare, am continuat, după care i-am vârât-o sub nas, de unde Robyn a apucat-o fără vlagă.

Robyn,

Cred că sfârșitul o să fie ca începutul. O să te simt așteptând alături de mine, o să-ți răspund la toate întrebările și o să-ți șterg lacrimile. Tu o să porți bentița ta argintie și o să îngâni *Frosty*, iar eu o să vreau să rămân lângă tine, dar o să vină vremea să plec. Un sărut, să nu mă uiți niciodată, și tu o să-mi șoptești în ureche: „Te iert. Te iubesc”. După care o să mă urmărești cum mă duc la fund. O să mă spăl odată cu numele noastre, iar cerul o să se deschidă, și eu o să devin curcubeul care, într-un sfârșit, anunță că furtuna s-a terminat. De-acolo, din cer, o să le văd cum se schimbă, cum lasă în urmă crosele ascuțite, iar lumea o să fie un loc mai sigur pentru cei ca tine.

Iartă, te rog, și nu mă uita. Callie McKenzie

Robyn a lăsat foaia să cadă pe podea.

— Toate astea sunt o porcărie.

Robyn m-a bântuit încă o oră. Când a intrat Rebecca la mine în cameră să vorbim, Robyn s-a strecurat sub așternuturi.

— Am citit scrisorile pe care i le-ai scris mamei, a zis Rebecca.

După care mi-a arătat ceva ce scrisesem la un moment dat. Scrisesem că dacă m-ar fi putut vedea din Rai, aş fi fost o mare dezamăgire pentru ea. N-am vrut să mă uit la Rebecca, să văd cât de tare o dezamăgisem şi pe ea. Ştiam că nu-mi pot retrage cuvintele, şi mai ştiam că, cel mai probabil, întrecusem măsura în ceea ce o privea. Însă Rebecca era convinsă că mă înşelam şi îmi tot zicea că mama nu regreta pentru nimic în lume că m-a avut, iar eu ştiam că nu-mi voia decât binele, însă era mult prea trist pentru mine — să văd că încă se străduieşte.

După asta, Rebecca a încercat să-şi păstreze calmul cât timp m-a discutat în legătură cu Robyn. Atunci mi-am dat eu seama de ce se spovedesc oamenii înainte să moară. Faptul că am plâns a venit ca o eliberare. Ca şi când aş fi dat afară un lac întreg. Apa murdară s-a scurs din mine până ce, într-un final, am rămas goală şi udă. Rebecca mi-a tamponat faţa, iar Robyn s-a ascuns lângă picioarele mele, după care, ce a urmat a fost ca un râgâit care a împrăştiat aerul din jur. Eu aruncasem vopseaua. Iată. Eu o făcusem.

— Dacă ai fi fost în locul ei, cum crezi că te-ai fi simţit? a întrebat Rebecca.

Am plâns în continuare cât i-am răspuns. Era cea mai uşoară întrebare din lume. M-aş fi simţit fără scăpare. Distrusă. De parcă toată lumea m-ar fi urât. Umilită. Îngrozitor. De parcă aş fi fost gata să mor. Rebecca a părut mulţumită de răspuns, însă Robyn s-a uitat la mine. Şi-a frecat obrazul, însă vopseaua a rămas tot acolo. Nimeni n-avea să ştie vreodată cât de apropiate fuseserăm eu şi Robyn. În cazul în care Robyn alegea să lase totul în urmă, n-avea să rămână nicio mărturie a prieteniei noastre. Mă întrebam dacă nu cumva ştersese deja toate

mesajele noastre, dând uitării prima noastră întâlnire. Poate că atunci când se uita la Tati, se prefăcea că și-l cumpărase singură.

— Eram prietene, i-am spus Rebeccăi. Eu și cu Robyn.

Toate interacțiunile mele cu Robyn Doblak, am scris. Rebecca a fost de acord ca, atâta timp cât nu-i ascund nimic, să mă lase să o fac în scris, iar acum Robyn se apleca peste umărul meu, în timp ce eu mă holbam la ecranul gol. Nu reușeam să-mi amintesc când am văzut-o prima dată — cel mai probabil în clasa a șaptea, dar n-am remarcat-o decât după ce am auzit despre tatăl ei. Atunci a băgat-o și pe ea *toată* lumea în seamă — era fata al cărei tată murise. Am tastat #1 la începutul paginii și am început cu prima zi în care am vorbit — cu aproape zece luni în urmă, chiar înainte de Crăciun. Parcă am și auzit-o îngânând *Frosty, omul de zăpadă*, după care am simțit un parfum cu miros de căpșune, iar când m-am uitat în jurul meu eram din nou în gimnaziu. Pe pereți, frunze de copaci, iar domnișoara Baranski întârzia ca-ntotdeauna. Așteptam pe coridor, în fața biroului ei, și eu eram pe punctul de a o lua din loc când Robyn mi-a vorbit. Se uita la brățara mea.

— Recunoașterea pitbullului?

M-am întors către fantoma din camera mea: *De ce ai vorbit cu mine?*

A ridicat din umeri: *Cine mai știe?*

M-a privit în ochi cât am repetat ce spusese și acum zece luni.

— Un pitbull a salvat la un moment dat viețile a treizeci de oameni. Și tot ce știe lumea despre ei e că sunt niște monștri și niște ucigași turbați.

Ai fost mai drăguță decât m-am așteptat, a zis ea. Știam despre CD.

Mi-am adus aminte cum și-a dus mâna la bentiță și mi-a spus că-și dorea un câine. A izbucnit în lacrimi direct, însă n-am știut ce să fac. Robyn a venit mai aproape și i-am văzut rimelul curgându-i pe obraji. Știam că nu pot să schimb trecutul; nu puteam să fac decât ceea ce făcusem deja. Am ridicat mâna și am șters-o pe sub ochi cu mâneca. Îi ardea pielea și mie nu-mi venea să mă mișc de acolo. Dar știam că trebuie să plec în curând. Nu-mi mai rămăseseră decât două zile.

Părea că-mi este recunoscătoare, am scris.

Îmi era rușine, a șoptit ea.

Părea că-mi este recunoscătoare, dar și că-i era rușine.

Până am ajuns eu la a zecea interacțiune, Rebecca dăduse deja o sută de telefoane. Sunase la mama lui Robyn, la poliție, apoi la tipul ăsta, Danny, pe care-l cunoscuse la cimitir. I-am dat să citească primele cinci bucăți, iar pe celelalte le-am păstrat pentru mai târziu. Voiam să dispar înainte să afle că eram mai mult decât prietene. În punctul ăsta, Rebecca nu știa decât că Robyn era deprimată întrucât Crăciunul trecut, chestie care mergea mână în mână cu toate biletele alea. Însă mesajele ei către doamna Doblak au început să sune din ce în ce mai aiurea. Mi-o și imaginam pe doamna Doblak stând cu ochii pe Robyn și întrebându-se: *Oare de ce crede ciudata asta că o să te-arunci de pe un pod?* Nu intenționasem să mă amestec din nou în viața ei, însă doar în felul ăsta aveam să reușesc.

M-am uitat din nou în monitor și am tastat #10. Robyn mesteca gumă lângă mine și a spart un balon fix

în urechea mea. *Să nu minți*, a zis ea. *E ultima șansă pe care-o mai ai.*

După ce a dat Dallas sfoară-n țară, toată lumea a început să o strige pe Robyn Gloanțe, am scris eu.

După ce ai dat TU sfoară-n țară, a zis ea printre dinți. Nu-i adevărat, eu n-am zis decât o dată!

Robyn a plescăit la guma aia mai departe cât am scris eu: *N-am putut să-mi cer scuze, pentru că nu reușeam să ajung la ea, și nici măcar să ne uităm una la alta la ore n-am reușit, pentru că Robyn nu mai ridică deloc capul.*

Am simțit că mă duc pe spate cu scaunul. Robyn mi-a dat un brânci: *Ai zis de cel puțin două ori. De mai multe ori, probabil.*

Bine, de două ori. Dac-aș putea, aș da timpul înapoi.

Robyn s-a aplecat în față, de parcă s-ar fi așezat într-o bancă, iar în secunda următoare am simțit miros de vopsea. Mi-am privit mâinile. În una țineam o pensulă; în dreapta, Ella picta puncte galbene pe masca ei de carton. Ferestrele erau deschise, de afară se auzea o clasă ieșită la ora de educație fizică, iar când Adam Liebowitz a făcut o boacăna, domnișoara Dimmock i-a arătat ușa. Eu făceam buzele pe masca mea, niște buze ridate și roșii, iar când domnișoara Dimmock a ieșit pe coridor, i-am aruncat o privire lui Robyn. În ziua aia nu stătea cu haina pe ea în clasă — era o după-amiază călduță de aprilie — și i se vedeau încheieturile ieșindu-i de sub bluzița albă de vară.

— *Gloanțe, a strigat-o Ella. Uuu, gloanțele tale sunt atât de tari!*

Părei atât de singură. Am vrut să vin la tine.

Robyn se făcea că nu mă aude, în timp ce Ella îmi țipa în ureche. Nu puteam decât să reiau trecutul. Eram nevoită să îl trăiesc încă o dată.

— De ce te porți ca o jigodie? am întrebat-o pe Ella, după care m-am ridicat.

Am început să pășesc, dar îmi simțeam picioarele ca de cauciuc, iar Robyn părea la un milion de mile distanță, și totuși mai aproape ca niciodată. Știam că le pierd pe CD. Știam deja ce aveau să zică. Dar n-o voiam decât pe Robyn și m-am gândit că și ea mă vrea pe mine.

Pe naiba, a sărit Robyn. Nu-mi zice că veneai ca să stai cu mine.

Ba da, jur. Ți-am mai spus.

M-am oprit în fața băncii ei, eram gata să schimb felul în care stăteau lucrurile. Eram în stare să mut munții din loc și să îndoi razele soarelui. Am tras în piept mirosul lui Robyn și am vrut să rămân acolo pentru totdeauna, să mă uit la creștetul ei, la felul în care mișca pensula.

Ce pictai? am întrebat eu.

Un câine, a zis ea. Dă-ăă!

Doi băieți au strigat ceva din spate. M-am întors la ei, dar n-am făcut decât să le arunc o privire. Trebuia să fac rost de un scaun. Să am pe ce să stau. Dar Robyn tot nu ridicase capul la mine. Poate că n-a știut.

— Robyn, am zis eu ridicând vocea, și mi s-a ridicat părul pe mâini.

Avea ochii reci și umezi, iar gura și-o ținea cumva deschisă. Câtă vreme i s-au mișcat buzele, am putut să-i văd de sus câțiva dinți. Îmi ardea fața și pe dinăuntru simțeam că explodez. Am simțit glonțul primit, care încet-încet mă sfâșia.

Dezgust total, am scris. I se citea pe față.

Nu-i adevărat, a zis Robyn, luându-mi mâinile de pe tastatură.

Mă urai, am zis eu. Se citea în ochii tăi.

Nu, a zis ea, privindu-mă în ochi. *Mi-era frică de tine.*

În bucătărie am dat peste Rebecca.

— A răspuns mama ei?

Rebecca nu reușise să vorbească cu ea, moment în care mi-am dat seama că asta era șansa mea.

— Dar trebuie să-i spun că-mi pare rău, am zis eu. Trebuie să o văd înainte să fie prea târziu.

În mașină, Robyn s-a așezat în spatele meu. Mergeam la ea acasă. După care s-a învârtit pe lângă intrarea din față și a început să râdă când a văzut că nu răspunde nimeni.

Dumnezeule mare! Suntem plecate undeva peste weekend.

— Te simți bine? m-a întrebat Rebecca. Ești un pic cam palidă.

— Sunt bine, am zis eu.

Rebecca m-a luat pe după umeri ca și când ar fi înțeles situația. Apoi, Robyn a-nceput să mă ciupească cu degetele ei lipicioase.

— Ea habar n-are. Nu ți-e jenă un pic? O faci să creadă că *eu* sunt o ciudată care vrea să se-arunce de pe un pod.

Duminică, târziu în noapte, Rebecca a venit la mine în cameră. Era pe picior de plecare, se ducea la podul de peste Flint Street. Se dăduse cu un luciu de buze roz-deschis și mă tot bătea pe umăr, pentru că nu voia să-mi fac griji, Robyn n-avea să moară. Și eu nici că-mi făceam griji. Robyn era în siguranță. Stătea rezemată de fereastră, ținându-l pe Tati în mână.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? am întrebat-o pe Rebecca.

— Da. Sunt sigură.

Rebecca m-a bătut din nou pe umăr, după care eu m-am ridicat rapid și i-am dat un pupic. Curând avea să scape de mine și să ducă și ea o viață normală. Fără ședințe la școală, fără certuri și plânsete. Fără un copil nerecunoscător care s-o tragă în jos.

— Callie, ești bine?

— Voiam doar să-ți mulțumesc, am zis eu.

Dar aproape că m-a bușit plânsul, pentru că nu puteam însuma toate lucrurile pe care le făcuse pentru mine. Milkshakeuri, când aveam varicelă, apoi faptul că muncea din greu ca să ne țină pe amândouă și că era mereu bucuroasă să mă primească în pat lângă ea atunci când nu puteam dormi. Plus petrecerile alea tematice ciudate pe care obișnuia să le dea de ziua mea — odată a cumpărat zece pălării sombrero — și faptul că mă ierta mereu. Credea că avea să fie mândră de mine.

— N-o las eu să pățească ceva, a zis Rebecca, după care m-a pupat și ea, mi-a făcut cu mâna și a ieșit.

Nu-i mulțumisem pentru nimic. Robyn nu m-a lăsat să respir o secundă; s-a băgat imediat în sufletul meu.

— Ai văzut cum te privea? Chiar își face griji pentru tine.

— Nu pentru mine își face griji. Pentru tine își face griji.

— Asta pentru că ai păcălit-o. Tu chiar nu realizezi cât de tare o s-o afecteze?

Am auzit ușa din față închizându-se. Era timpul să-i dau drumul.

Mai întâi, mesajele pentru Alex Penders, Irene Lutz, Josie și Robyn. Robyn s-a aplecat peste umărul meu fix când am dat clic și-am trimis mesajul.

— Nu pentru mine faci chestia asta, să știi, a zis ea. Să nu crezi că pentru mine o faci.

Al doilea pas era să intru în contul de e-mail al Ellei și să schimb parola. O și vedeam cum tastează *respect* încontinuu, mai întâi cofunză, după care urlând de nervi că nu merge.

— S-ar putea să nu iasă așa cum ți-ai imaginat tu, m-a prevenit Robyn.

După asta am intrat pe site-ul pe care Phoenix Drake m-a făcut una cu pământul. Am tastat adresa de e-mail a Ellei, apoi am dat clic pe *am uitat parola*. Când a venit e-mail-ul cu link-ul de rigoare, i-am schimbat parola cu una pe care n-avea s-o ghicească în veci. După care am intrat în contul lui Phoenix Drake și am văzut Moartea cu Coasa în poză.

M-am ciupit de obraji. Totul mergea așa cum plănuisem. Robyn a dat din cap:

— S-ar putea să nu schimbe lucrurile cu nimic.

Am salvat un ultim screenshot cu grupul AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE?, laolaltă cu numele celor patruzeci și șase de membri, și am salvat-o în dosarul cu probe.

— Oamenii uită repede, a zis Robyn.

— Eu nu te-am uitat, am zis eu.

Acum, că eram Phoenix Drake — creatorul grupului — puteam să schimb numele din *Ați simțit mirosul de diaree?* în ce voiam eu, ceea ce am și făcut. A doua zi dimineață, când cei patruzeci și șase de membri ai grupului aveau să intre în conturile lor, aveau să găsească un mesaj aparte, care avea să îi înștiințeze că creatorul grupului i-a schimbat numele. Din acel moment aveau să fie membri ai grupului EU AM OMORÂT-O PE CALLIE MCKENZIE, iar prima postare avea să fie următoarea:

Aceasta nu este o glumă. Alăturându-te acestui grup ai comis o crimă. Azi-noapte o fată a murit din

cauza ta. Callie McKenzie — căreia îi ziceai Caca de bebeluș — nu era un nimeni. Viața ei nu era lipsită de sens. Chiar și așa, ai hotărât să o omori. Ella Brooks și Dallas Price te-au adus în situația asta, dar nu e ca și cum n-ai avut de ales. Ai fi putut să-ți vezi de treabă sau să o spinteci cu minciuni, să-i furi numele și să-i faci viața un iad. Tu știi deja ce-ai ales. Poți să încerci să spui că nu știai ce faci, dar n-o să te creadă nimeni.

I-ai luat viața. Și de-acum înainte ea are să trăiască în tine — chiar în spatele coastelor, acolo unde înainte nu era nimic. De fiecare dată când o să-ți treacă prin cap să faci rău cuiva, ea o să fie acolo. Și o s-o simți ca pe un nod în gât — în felul ăsta o să-ți aduci aminte de ea și o să te oprești.

P.S. E prea târziu să te retragi din grup, n-o să scapi basma curată. O listă cu toți cei patruzeci și șase dintre voi a fost trimisă deja organelor competente. Respect.

Am recitit mesajul și mi s-a părut în regulă. Mai rămăseseră câțiva pași.

Am intrat din nou în contul meu de e-mail și am terminat de scris poveștile noastre. I-am trimis Rebeccăi ultimele cinci interacțiuni pe care le avusem cu Robyn, apoi i-am cerut iertare încă o dată. După aceea, am intrat în contul Ellei și m-am apucat să scriu. Ella recunoștea că încercase să mă înece, că mă amenințase de sute de ori în scris și că, alături de Dallas, pornise un război împotriva mea. Adăuga probele pe care le adunasem deja — screenshot-urile cu AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? — explicând cum ea și Dallas scăpaseră basma curată de

fiecare dată, și că făceau asta dintotdeauna. A povestit apoi despre Alex Penders și doamna Lutz, Josie Dixon și Robyn. După care s-a semnat și a trimis mesajul unei liste de contacte pe care o pregătisem dinainte: tuturor elevilor și profesorilor, directorului liceului și întregii redacții a ziarului local. De-acum înainte avea să-și asume responsabilitatea; știam cum reușește un prieten mort să trăiască înăuntrul altcuiva.

Rămăsese un singur lucru de făcut, și trebuia să-l fac rapid.

Mi-am frecat mâinile și am îmbrăcat noul meu tricou vechi. Am pus mâna pe frunzele ca niște stele, pe schelete și amintiri, și mi le-am îndesat în buzunare. În timp ce-i scriam Rebeccăi un ultim bilet, îmi simțeam sângele rece și lent. Am ieșit pe vârfuri din casă.

— Să știi că nu mi-ai distrus viața, dacă despre asta-i vorba, a țipat Robyn.

— De unde știi? Tu nici măcar nu ești, i-am zis eu.

Robyn s-a strâmbat și s-a prefăcut că rămâne acolo, lăsându-se pe vine la marginea drumului. Cerul era senin și, așa cum mergeam noi spre casa Ellei, se făcuse răcoare. Mi se ridicase părul pe mâini, iar aerul proaspăt îmi curăța plămâni. Auzeam cu ușurință sunetul tălpilor pe asfalt, la fel și scârțâitul ca de zăpadă pe care îl făceau coapsele mele frecându-se una de alta. De undeva de deasupra auzeam copacii. Noaptea erau fix ca noi. Inspirau oxigen și expirau dioxid de carbon. Respiram împreună, crescând cot la cot pentru încă puțin. Robyn mergea lângă mine fără să spună nimic. Apoi a rămas brusc în urmă, iar când am întors capul, dispăruse. La un moment dat, m-am întors repede și m-am chiorât la umbre. Vedeam oare fața cuiva?

— Robyn!

Dispăruse. O simțeam urmărindu-mă în continuare, uneori îi auzeam pașii, însă când m-am oprit să o aștept, s-a ascuns după copaci.

În seara aia, la cină, Rebecca dăduse vina pe mama lui Robyn. Mâncam tocăniță de legume — ultimul lucru pe care aveam să-l mănânc. În timp ce vorbea despre doamna Doblak, zicând că ar fi trebuit s-o învețe pe Robyn cum să-și gestioneze problemele, am spart un cub de gheață între măsele. De parcă, dacă Robyn ar fi știut cum să treacă peste, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. De parcă adulții puteau să controleze totul, inclusiv felul în care gândeau copiii lor.

— Nu ne puteți apăra de toate câte sunt, am zis eu. Nu ne puteți controla mințile.

— Ba să știi că putem să vă apărăm de multe. Dacă suntem atenți, putem.

— Și dacă pe Robyn n-o interesează să treacă peste? Am întrebat-o. E alegerea ei, nu a mamei ei.

Rebecca s-a uitat la castronul cu tocană din fața ei de parcă se prefăcuse în gelatină.

— Dacă-aș fi mama ei, aș dormi cu ea în cameră în noaptea asta. Aș lega-o cu lanțul dac-ar fi nevoie.

— Și dacă te-ar fi convins că n-are de gând s-o facă?

— Imposibil. Aș fi știut că mă minte.

Am amestecat în tocană și drept ultimă îmbucătură am ales un cartof moale și rotund.

Casa Ellei era cufundată în beznă. M-am oprit pe peluză și m-am uitat la fereastra dormitorului ei. Deși nu se vedea nimic, am trecut pe lângă cu brio, știam drumul pe de rost. Am băgat mâna în buzunar și am scos

un pumn de frunze, pe care le-am împrăștiat din mers. Nu eram tristă să le văd dispărând în aerul ca cerneala, eu îmi vedeam de drum. Când am ajuns în curtea din spate, unde pontonul din lemn străjuia lacul, n-am reușit să disting nici măcar unde se termina grădina și unde anume începea apa. M-am trezit dintr-odată că lipăi în noroi și am ciulit urechile. Am auzit o broască orăcăind. Un pește. Frunze încă verzi fluturând în bătaia vântului.

— Robyn? am șoptit. Robyn?

Era atât de întuneric, încât pământul, apa și cerul se contopeau — formau o masă amorfă de nămol —, așa că am închis ochii. Negrul din spatele pleoapelor era dens și familiar, și atâta timp cât nu le deschideam, puteam să fiu oriunde, pentru totdeauna. Apa rece ca gheața a început să-mi intre în pantofi, făcându-mi degetele să amorțească, mușcându-mă de picioare. Intrasem până la brâu, iar apa stropea și mă trăgea înăuntru cu totul, clătind Caca de bebeluș până la ultimul firicel. Cu ochii închiși, m-am întins pe spate și am simțit apa, gheața și corpul ca pe un tot unitar. Voiam să-mi dau drumul și, atunci când aveam să deschid ochii din nou, să văd totul. Stele explodând pe cer, lumea deschizându-se, istoria, inel după inel, desfășurându-se în jurul meu ca undele de apă în jurul pietrei aruncate în lac. Apa avea să devină caldă, iar eu, pe sub pini, de-a lungul țărmlui, aveam să văd lucirile galbene ale ochilor de pe fundul mlăștinos al lacului. O fată adunând mușchi, cai sălbatici ascultând bolboroselile mele, o vulpe seculară urmărindu-mă de sub copaci. Părinții mei aveau să fie acolo, laolaltă cu copii din viitor, privindu-mă toți cu mâinile lipite de piept. Aveau să rămână în umbră, iar eu aveam să mă întreb: *Oare le pare rău sau îmi mulțumesc? Oare se țin cu mâinile*

de piept pentru că nu pot respira sau pentru că ascund acolo ceva? Un legământ pe care nu-l pot înțelege; cuvinte care și-au pierdut înțelesul.

Am deschis ochii și era întuneric. Gol, absolut nimic. Asta era. Nimic de văzut. Să deschid gura și să înghit apă rece, să-mi umple plămânii. Gheață și liniște. Un trup ducându-se la fundul unui lac. Fără stele, fără vreo sărutare. Fără ca nimeni să aștepte vreun curcubeu. Puteau să se țină ei cu mâinile de piept — dacă nu simțeau nimic, o făceau degeaba. Indivizibil, libertate și dreptate pentru toți.

Tremuram, iar ei n-aveau cum să înțeleagă. Aveau s-o țină tot așa, iar eu aveam să mă transform într-o legendă secretă care n-avea să însemne nimic. Pentru o clipă le-am uitat numele. Era deja viitorul, iar ei dispăruseră, și tot ce mai puteam auzi era respirația mea. Crengile îmi fremătau în vânt, iar pământul din jurul rădăcinilor a început să se înmoaie. Mâna mea amorțită a căutat pieptul, apăsându-l deasupra inimii, care bătea surd.

Ce pisicuță drăguță, ce pisicuță drăguță, ce pisicuță drăguță.

S-a auzit un fluier de argint și vocea cuiva a răzbătut până la mine.

Callie, trebuie să înoți.

Mă privea de la mal. Și eu voiam să înot, dar nu puteam. Totul era greu. Capul, mâinile. Picioarele îmi adormiseră. Și voiam... simțeam că trebuie... dar trupul meu se dizolva. Am închis ochii și mi-am amintit despre nămol. Nămolul înghițea totul în gunoiul ăsta jilav, oașele de pește și cele de păsări, mucegaiul și țărâna.

Rebecca

Lacul din spatele casei familiei Brooks se umpluse de plante peste vară. Pe apă pluteau grămezi de frunze de consistența cerii, care se încâlciseră de-a binelea și care acum se legănau ca niște plute. Ali Brooks îmi zisese la un moment dat că ea *trebuia* să trăiască pe lac.

— Dacă era după mine, am trăi pe o barcă.

În camera de zi avea uși glisante de sticlă, prin care, în fiecare seară, putea urmări soarele colorând apa la asfințit. Acum, uitându-mă la ușile alea prin beznă, mi s-a părut că văd pe cineva înăuntru. Sunasem din mașină, îi lăsasem mesaje în care o rugam să se ducă la lac, însă ușile de sticlă nu se deschideau, luminile rămâneau stinse, iar poliția, pe care pur și simplu o implorasem, tot nu ajunsese.

Am aprins lanterna. Vântul rece trosnea și vâjâia pe lângă mine, iar eu mă împleticeam în goana mea spre baltă, cu pantofii împotmoliți în noroi. Eram aici din cauza lui Dallas — din cauza a ceea ce-mi zisese la telefon. Eram conștientă că ar fi putut să mă mintă, dar era unica mea pistă.

— Proasta dracului, zisese ea în loc de salut. Știam eu că e o glumă.

O sunasem de pe telefonul lui Callie. Îl lăsase pe po-dea. Eram la noi în hol: într-o mână țineam telefonul, iar în cealaltă biletul scris cu cerneală roșie. *Iartă-mă, Rebecca. Eu am fost. C*

Eu am fost cea care aruncase cu vopsea? Eu am fost cea care scrisese biletele? Eu am fost, nu Robyn. Robyn n-avusese nicio legătură, nu-i așa?

Scrisul de mână al lui Callie s-a înclinat pe foaie, răspunzându-mi la întrebări.

— Dallas, sunt Rebecca. Ce glumă? Ce se petrece?

Îndată ce și-a dat seama că eu eram cea cu care vorbește, Dallas și-a înmuiat vocea. A început să vorbească fix ca un copilaș, ceea ce mi-a întors stomacul pe dos. Cât de ușor putea să treacă de la una la alta, fără să crâcnească, pițigându-se la fiecare cuvânt într-un hal de-a dreptul greșos. Nici biletele nu erau ce crezusem eu că sunt, dar nici fata asta.

— Callie a luat-o razna, a zis Dallas. S-a apucat să trimită mesajele astea, cum că noi am omorât-o, dar habar n-am despre ce vorbește.

— Unde e? Știi? Zi-mi, te rog.

Dallas a suspinat, a oftat, după care s-a făcut că tușește.

—Dallas! Zi odată! Cum adică voi ați omorât-o?

— Zicea că noi am înecat-o. La Ella în lac.

M-apucasem să scrutez cu lanterna malul lacului, copacii și cerul negru. Malul stâng era înțesat de copaci gri. Pe malul drept erau niște docuri și, mai în spate, căsoaiele aferente, în a căror verande ardea pe alocuri câte-o

lumină. Îmi închipuiam că luminile alea albe erau folosite ca puncte de reper de copiii care se întorceau acasă de la câte o baie la lumina lunii sau din vreo plimbare pe lac cu canoea. Desculți, cu apa picurând de pe ei, fugeau înapoi spre casele lor, ștergându-se pe picioare direct pe covor ca să poată sări mai apoi în așternuturile curate. După care veneau părinții să vadă ce fac, sărutându-i de noapte bună pe sprâncenele încă jilave.

Somn ușor, vise plăcute. Ne vedem mâine-dimineață.

Curtis și-a înghițit pastilele. Callie m-a sărutat de rămas-bun.

O geamandură fără contur a săltat în apă și mie mi s-a tăiat respirația. Am început s-o strig. Din nou și din nou. Trestia foșnea, apa se bătea de pietre, iar eu încercam să-i aud vocea; un lipăit măcar, un suspin. Ecoul vocii mele a răzbit, pustiu și gol, moment în care am început să strig și mai tare, fără să-mi pese că trezesc pe cineva. După care am început să mă caut de telefon — dacă încerca să dea de mine? Dar nu era acolo unde credeam eu, cel mai probabil îmi căzuse în mașină. Am condus nebunește și am făcut numai greșeli. Nu țineam minte nici dacă oprisem motorul sau nu. Nu voiam decât s-o gădesc. Dar dacă era în altă parte? Putea fi oriunde altundeva: pe pod sau pe drum. Eram atât de oarbă uneori. Atât de proastă și atât de oarbă. Toate biletele alea. Și scrisul ăla roșu, înclinat.

Am lăsat lanterna în jos, unde am văzut toate urmele.

Acolo, în nămol, se vedeau urme de pantofi. Și erau mici, ca ai lui Callie. M-am dus după ele până în apă și am văzut că nu mai ieșeau. M-am ținut de stomac cu o mână, pentru că îmi venea să vomit, dar n-aveam timp să vomit, trebuia să merg după ele. Apa îmi uda pantalonii, cursa respirației mele devenea din ce în ce mai scurtă.

Refuzam să cred că era adevărat ce mi se întâmplă, Callie n-avea cum să fie în lac. Urmele de pantofi erau unele vechi, Callie n-ar face una ca asta. Întotdeauna refuzase să intre în apă, chiar și în cele mai fierbinți zile ale verii. Se întindea pe prosopul ei roz cu palmieri și transpira la soare. Zicea că urăște să simtă apă rece pe piele. Parcă o auzeam. N-avea niciun sens. Îmi amortise tot corpul, dar mi-am amintit vocea lui Dallas.

Zicea că noi am înecat-o. La Ella în lac.

Logica ei îmi scăpa. Toate astea îmi scăpau, însă trebuia să existe un fel de cauzalitate, o înlănțuire pe care să pot s-o urmăresc. Înaintând în lac, am ținut mâinile sus, încercând să luminez cu lanterna suprafața apei. Plutele din frunze, florile palide, care treceau drept degete, funia plutind în depărtare. Aruncase cu vopsea pe Robyn. Scriesese toate biletele alea. Mă tot întrebasese despre Autumn Sanger. Zisese că Autumn a fost chinuită și că agresorii ei erau cei care au omorât-o. Se întrebasese dacă nu cumva Autumn se înecase pentru că viața ei n-avea să mai fie niciodată ce-a fost. *Am fost o greșeală căcăcioasă și sunt gata să fiu curățată.* Tot uitam să respir; pieptul mi s-a contractat. În fața mea era ceva auriu, ceva ce aducea a păr. Am deschis palmele, lanterna mi-a căzut în apă și a început să se scufunde. După care am văzut ce era, împleticindu-mi-se printre degete. Nu era niciun păr, erau alge. Pierdusem lanterna. Am căutat-o pe lângă corp în zadar, tot ce prindeam în pumn era apă.

Am strigat-o pe Callie și am văzut o lumină clipind în depărtare, așa că am intrat în apă și mai mult — în coșmarul ăsta, și mai adânc. Nu-mi mai simțeam picioarele, dar nu ele contau. Atâta timp cât reușeau să se miște, n-aveam să-mi pierd mințile. Atâta timp cât reușeam să strig, panica

n-avea să mă doboare. După care aveam s-o văd pe mal, făcându-mi sfioasă cu mâna. Pentru că n-avea cum să fi intrat în apă, indiferent ce-i spusese lui Dallas. Urmele de pantofi erau doar o glumă. Parte din întregul plan.

— Of, Rebecca! avea să spună ea, dând din cap. Ce cauți aici?

Iar eu aveam să-i spun că e pedepsită; și să o strâng în brațe, tare.

Se întâmpla ceva ciudat. Poate că era șocul. Temperatura lacului părea să fi crescut brusc. Deși nu-mi mai auzeam vocea, eu o strigam în continuare, iar la un moment dat am început să văd în luciul apei lumini albastre și roșii. Flori de neon. Nu-mi mai simțeam deloc corpul și mă holbam la lumină. După care le-am văzut, pe malul îndepărtat al lacului.

Era o femeie care ducea în brațe ceva. Am văzut ce ducea.

— Ali! am strigat. Ali! Îți mulțumesc, Doamne!

După care se făcea că fugeam sau că încercam să fug, după care cădeam, doborâtă de greutatea hainelor.

— Ali! E bine?

Mă auzise oare? Mergea mai departe. După care a întors capul și, văzând-o din profil, am înțeles că greșisem. Nu era mama Ellei. Era altcineva. Corpul ei era prea umflat și avea părul prea lung. Ieșind din apă, se mișca greoi; înainta împotriva luminii, ferindu-și fața de privirea mea. O vedeam cum se împiedică și cum își recapătă echilibrul, atentă să nu scape ce purta în brațe; strângând greutatea la piept, cum numai o mamă își poartă copilul. Apoi am auzit și sirenele; o bucată de piele albă în lumina farurilor. O șuviță de păr arămie când s-a întors spre mine.

Te-a sunat soțul meu? Curtis e acolo?

Vocile bărbaților se auzeau din ce în ce mai tare, iar ea m-a privit fix; în ochi i se putea citi panica, așa cum pătea și când nu mai putea să vorbească. I s-a încleștat gura; ne văzuserăm și acum mă îndreptam spre ea, care tremura în lumina farurilor. Nu era înaltă și superbă, dar ea era, nu visam. Se întorsese spre mine cu trupul în brațe — o imagine brutală din trecut. Oamenii veneau după noi în apă, stropind în graba lor în toate direcțiile, și am strigat pentru ultima oară, pentru că știam cine era.

Lara Shanley o ținea pe Callie. Îi ținea trupul în mâini.

Callie era desculță. Brațele îi atârnavă pe lângă corp, iar picioarele îi erau pline de nămol. Paramedicii se învârteau în jurul ei, iar în întreaga învălmășeală am căzut din nou în apă. Orbită de lumină, am încercat să ies la mal. Când au lăsat-o jos, lui Callie i s-au dus ochii peste cap. Sfâșiată de vedenii, mă târam și eu în spatele lor. Dar ce vedenii? Unde era Lara? Trebuia să o oprim. Vă rog, repede. Cineva lumina deasupra lui Callie; pe față îi curgeau șuvoaie de apă. Nu se mișca. Era complet inertă. I-au dat capul într-o parte, apoi l-au dat înapoi, cum era înainte. Vedeam cum mănușile albastre îi atingeau pielea, cum nu respira. Lara plecase deja. Lara se evaporase.

— Cum o cheamă? a întrebat cineva.

— Callie! am strigat eu. CallieCallieCallie.

— Callie! Mă auzi?

— Nununununu!

— Încep resuscitarea!

Au început să o apese pe piept, iar greutatea cu care se lăsau în mâini peste ea îi făcea trupul să salte. Se

auzeau voci și luminile explodau; pe măsură ce trupul îi plescăia în noroi, apa ieșea din el.

Prima noapte ne-am petrecut-o la etajul patru al Spitalului Kinney Trust, într-o încăpere mică, în care nimic nu părea să aibă consistență sau să fie adevărat. Nici perdelele albastre cu pliuri sau podeaua pestriță care strălucea, nici pereții sau fereastra sau patul în care zăcea. Îmi plimbam cu grijă degetele peste umerii ei, pe deasupra așternuturilor, de parcă ar fi fost făcuți din coji de ouă. Avea pieptul scobit și pielea brăzdată cu negru, ca și când ar fi fost murdară de cerneală. I se umfla, apoi i se dezumfla, iar eu îi număram mișcările cu sutele, apoi cu miile, și tot nu-mi erau de ajuns. Aveam nevoie de mai mult — mai multe respirații, vă rog, mai multă viață. O garanție că aveau să continue.

Am stat așa, cu mâinile în părul ei, ancorând-o de pământ. Era încâlcit, murdar și mirosea în continuare a lac. Încercam să i-l descâlcesc, fărâmiând noroiul întărit cu unghiile, iar din când în când intra câte o asistentă care umbla la aparatele la care era ea legată, îi verifica nivelul oxigenului și zicea ceva incomprehensibil, după care ieșea. În salon era un scaun pe care se presupunea că ar fi trebuit să stau sau să dorm, însă eu hotărâsem că n-aveam să dorm. Aveam să stau trează pe veci. Dacă închideam ochii, Callie putea să dispară sub așternuturi, să se transforme în aer și să se evapore ca aburul. Plănuiam să rămân trează și, în felul ăsta, să o păzesc. În salon a intrat un doctor. O asistentă a notat ceva în tabelul ei. A ajuns și mama, a rostit cuvinte, apoi a plecat. Mi se dăduse un pliant care să mă ajute să trec peste.

Cuvântul *suicid*, scris pe copertă, părea un nonsens. La fel ca *scleroză* sau *sumac* sau, de ce nu, *răsărit*. Era un cuvânt care putea să însemne orice, orice, numai ce însemna el nu. M-am uitat peste sfaturi. Ascundeți otrăvurile din gospodărie, țineți medicamentele încuiate, aruncați toate lamele. Începeam să înțeleg, însă creierul meu era inundat. Chiar o văzusem pe Lara? Ea o salva pe Callie? Asta făcuse Callie în lac, ce au zis ei? Plănuise și gândise totul cu capul ei? Sau era doar o glumă care ar fi putut să ne schimbe viețile pentru totdeauna?

De ce făcea toată lumea ce făcea? Abia asta era întrețarea.

Am urmărit un păianjen mic și maro târându-se pe podeaua pestriță. Dacă Callie ar fi fost trează, s-ar fi lăsat pe vine și l-ar fi luat în palmă.

— Un pholcid! s-ar fi mirat ea ca un copil. După care l-ar fi pus bine undeva, liber și nevătămat.

Păianjenul s-a oprit, a ridicat două picioare, apoi și-a văzut de drum mai departe, motivele pentru care era el acolo rămânând la fel de incomprehensibile ca ale noastre.

Poți fugi, dar nu te poți ascunde.
Caca de bebeluș mort lasă urme.

Atenție! Caca de bebeluș se cacă pe ea
IA-ȚI UN FUTUT DE SCUTEC.

SPER SĂ TE ȚII DE CUVÂNT, CACAAA DE BEBELUȘ!
MORI TÂRFĂ NOAPTE BUNĂ.

I-am citit mesajele pentru a doua oară în seara aia, încercând să înțeleg talmeș-balmeșul ăla amar de

informații. Prietenii ei erau cei care i le trimiseseră — numele lor erau acolo. Cuvinte scabroase care păreau iraționale, respingătoare. Îmi venea să mă întind pe podea, să-mi lipesc fața de vinilinul rece și să zac acolo până când ceva din toate astea începea să aibă un înțeles. Nu umblasem niciodată la ea în telefon — credeam că avea să-mi spună. De ce nu mi-a spus? Cum am putut să nu știu? Răspunsurile păreau imposibil de dat; părerile mele de rău, inutile. Singurul lucru care avea sens era pieptul lui Callie, care se mișca în sus și în jos. Am început să vorbesc de una singură:

— Haide să plecăm de aici. Hai să ne suim în mașină. Îți dau harta și alegi unde mergem. Și mergem oriunde vrei tu, Callie, oriunde îți trece prin cap. Eu dau geamurile jos, pun niște muzică...

M-am uitat la pieptul ei cum se ridică și coboară. Am pus mâinile pe mâinile ei.

— Vrei să mergem în Iowa? Eu n-am fost niciodată. Intrăm pe autostradă și mergem așa o bucată. Și bifăm stat după stat, ogoare și văi și câmpii întinse așa cum vezi la televizor.

M-am uitat la tuburile care îi astupau nasul și gura. Masca de oxigen șuira zgomotos, neobosită.

— Ce-ar fi să ne mutăm la o fermă? Și ferma asta să aibă un siloz care să strălucească în soare. Și să putem crește animale, de care vrei tu. Fără să mai fii nevoită să mergi la școală. Nu. Să stăm toată ziua pe afară. Să învățăm să mulgem vaci, tu să-mi povestești despre planurile tale... Poate că o să te hotărăști că vrei să cutreieri lumea, să înveți limbi străine. Poate o să te duci să lucrezi într-o pădure tropicală ca să descoperi specii noi. Sau poate că o să vrei doar să stai trează toată noaptea, să dansezi în ciorapi...

I-am mângâiat fruntea netedă și i-am atins părul.
— Încă poți să faci orice. Chiar poți, Callie.

Callie îmi trimisese un mesaj. L-am văzut abia spre dimineață. Un e-mail care avea drept subiect *Iartă-mă, Rebecca*. M-am chiorât la ecranul mic al telefonului și, chiar dacă tremuram, am reușit să-l deschid.

Rebecca, îți trimit ultimele mele cinci interacțiuni cu Robyn, ca să știi și tu adevărul până la capăt. De asemenea, vreau să-ți spun încă o dată că-mi pare foarte rău. Cu dragoste, Callie

Erau sfâșietor de intime, detaliile acelor interacțiuni. Prietenia dintre Callie și Robyn se transformase complet în doar câteva săptămâni. Deveniseră atât de apropiate că părea să fie deja vorba despre dragoste — sau poate chiar era dragoste —, ceea ce făcea ca totul să fie și mai uimitor, și mai dificil decât se așteptase fiecare în parte. Lui Callie i-a fost rușine și frică, așa că nu voia să mai știe nimeni. Se ferise de mine, iar dragostea lor se stricase.

Mi-am adus aminte ce simțisem eu pentru Joyce — cum îmi închipuisem că mă arunc în ocean atunci când nu m-a băgat în seamă. Atunci când ai treisprezece sau paisprezece ani, ți se pare just să reacționezi în felul ăsta. Atunci când totul e atât de minunat și de îngrozitor în același timp, viața ta se poate reduce la un simplu capriciu... peste care nu poți să treci cu privirea, să vezi în viitor sumedenia de ocazii care te așteaptă. Crezând că e prea iresponsabilă și prea dificilă, Callie se ascunsese sub o mască. Și eu mă ascunsesem, sperând că viața ei avea să fie mai ușoară decât a mea. Dar nu asta însemna să trăiești cu

adevărat. Dragostea era puternică tocmai pentru că putea să-ți facă rău. Dragostea durea; iar eu aş fi putut să-i spun asta. Era neplăcută și lipsită de grație. Se termina prost și putea chiar să moară. Însă ce trebuia să fi știut ea era că nu trebuie s-o lași să te distrugă. Fiindcă dragostea se putea regenera și crește la loc; se putea chiar întoarce.

*

Luni, la spital a venit un ofițer de poliție. S-a prezentat ca fiind Gary Gatewood și a adus cu el un dosar din manila plin cu foi imprimare. Cât mi-a luat să mă uit peste ele, a așteptat răbdător, ca un agent delegat să aducă veștile proaste, încălțat în bocanci de armată. Sub cuvintele *Ați simțit miros de diaree?* era poza lui Callie, și nu m-a mirat să văd acolo și numele lui Dallas și al Ellei. Îmi venea să le omor, dar nu m-a mirat.

Ofițerul Gatewood mi-a arătat e-mailul pe care Ella îl trimisese duminică noapte târziu, în care se lăuda cum au scăpat ea și cu Dallas basma curată după ce terorizaseră mai mulți oameni. Urma o listă a acestora, apoi, în detaliu, descriese ce-i făcuse lui Callie. Încercase să o înece în lac, o denigrase la școală, iar în ultima lună o amenințase cu moartea în repetate rânduri. Trecând în revistă nelegiurile comise, tonul ei era nerușinat de victorios și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am dorit să fi fost ea în spital, nu Callie.

— Am vorbit cu Ella și pretinde că nu ea l-a scris, a zis ofițerul Gatewood. Avem motive întemeiate să credem că Callie i-a spart contul.

Apoi mi-a arătat încă o foaie, care semăna cu cele din teancul de dinainte, doar că de data asta mi-a atras atenția asupra titlului.

Eu am omorât-o pe Callie McKenzie

Aceasta nu este o glumă. Alăturându-te acestui grup ai comis o crimă. Azi-noapte o fată a murit din cauza ta. Callie McKenzie — căreia îi ziceai Caca de bebeluș — nu era un nimeni. Viața ei nu era lipsită de sens. Chiar și așa, ai hotărât să o omori.

Am început să tremur. Mi le-am imaginat adunate pe lac în jurul ei. Dar nu fusese nimeni acolo. Doar Callie și Lara.

De fiecare dată când o să-ți treacă prin cap să faci rău cuiva, ea o să fie acolo. Și o s-o simți ca pe un nod în gât — în felul ăsta o să-ți aduci aminte de ea și o să te oprești.

— Vi se pare că sună ca ceva ce-ar scrie Callie?

— Da. Sună ca fiind ceva scris de ea.

După care l-am întrebat dacă femeia care a scos-o din lac a fost găsită.

Am dat un telefon din recepția spitalului, imediat cum treceai de ușile glisante de sticlă, care se deschideau și se închideau automat o dată la câteva secunde, toc-toc, toc-toc. Cum oamenii nu conteneau să intre și să iasă, era un *doo-wop*¹⁷ în toată regula. Am sunat-o pe mama să văd ce știa.

— Știai că Lara a ieșit din pușcărie? I-au dat drumul mai devreme.

¹⁷ Un fel de muzică populară atribuit în special negrilor, cântat pe mai multe voci.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea somnoroasă. Callie e bine?

— Callie e la fel. Dar să știi că Lara era atunci la lac. Lara era în apă. Am crezut că visez.

— Lara era?

— Da! Ea a scos-o pe Callie în brațe!

— În regulă. Calmează-te un pic, a zis mama pe un ton grăbit. O să văd ce pot să aflu.

Erau câteva lucruri pe care trebuia să le fac. Am început să-i spun lui Danny care erau planurile mele. După ce-mi trimisese mesaje, a apărut la spital cu o pungă plină de gogoși. În primul rând, aveam să o scot pe Callie din spital. În al doilea rând, aveam să ne mutăm undeva departe. După care aveam să găsec o casă care să aibă un cuptor foarte bun astfel încât să pot coace pâine pentru Callie. Franzelă cu scorțișoară dată prin unt topit. Pâine cu ierburi, cu cimbru și pătrunjel. Turte din mălai care ți se topeau pe limbă. Aveam să îi curăț firimiturile de pe pat și să-i aduc pâinici cu nucă și cu stafide. Poate că aveam să reușesc să le și vând. Să începem o viață nouă făcând pâine.

L-am urmărit pe Danny jucându-se cu gulerul tricoului, căutând găurele la baza gâtului în care să-și vâre degetele lungi și boante. M-a ascultat în felul lui cuvințios, dar eram conștientă că păream țicnită. Ochii lui gri mă linișteau; m-am întrebat ce altceva puteam face. Nebunia era singurul lucru care părea să aibă o logică în clipa asta.

Danny și-a pus bărbia în palmă, scărpinându-și țepii ascuțiți și roșietici. Vorbise cu polițiștii despre Robyn și m-a asigurat că era în regulă. Fusese acasă în tot timpul

ăsta. Callie a folosit-o ca alibi. M-am uitat la ea cum stătea în pat și mi-am adus aminte despre pâine. Aveam să o rupem cu mâna și să o devorăm. Pâine dospită și chifle cu brânză.

— Sunt alea care se fac cu cheddar? m-a întrebat Danny, iar eu l-am privit cu recunoștință.

— Cu brânză cheddar iute, am zis eu. Și două linguri de miere.

În după-amiaza aia le-am văzut pe mama și pe mătușa Bea intrând ca vai de ele pe ușile glisante. Bea părea un pacient care venise acolo să moară. Trăgea după ea un tub de oxigen pe rotile și stătea cocoșată, ca și când s-ar fi apărât în felul ăsta de veștile proaste. Avea pielea de culoarea ciupercilor, iar mama o ținea de un cot de parcă altfel s-ar fi făcut grămadă pe podea. Mama mi-a adus într-o pungă veche de plastic niște batoane de cereale și o sticlă de apă.

— Ți-am adus și niște haine, a zis ea și a scos un costum roz de jogging.

M-am uitat în jos să văd cu ce eram îmbrăcată: pantaloni de trening gri și tricou. Nu erau ale mele, și nici nu țineam minte când le-am îmbrăcat. Cel mai probabil când îmi dădusem jos hainele ude, dar n-aș fi putut să zic exact.

Și-au tras două scaune și s-au așezat în recepție. Eu am rămas în picioare. Nu voiam să stau jos — trebuia să fiu în mișcare. Bea purta o pereche de pantaloni din acril și un pulover galben, ieftin. Își tot aranja masca transparentă de oxigen în nări și avea o mină tensionată.

— Așadar, a zis Bea. Am auzit că EEG-ul a ieșit bine.

— Ei zic că o să se trezească în curând, nu-i așa, Rebecca?

Am dat din cap și m-am uitat la mama. Abia dacă o mai recunoșteam. Și-a apăsât pleoapele cu degetele, după care mi-a spus să mă așez.

— Am vorbit cu Lara, a zis. Ne-am dus și ne-am întâlnit cu ea după ce m-ai sunat.

— V-ați dus și-ați vorbit cu ea?

— Da, și mătușa are să-ți spună ceva.

Bea s-a scărpinat în cap încurcată, apoi s-a încruntat la perete.

— Lara a văzut-o pe Callie la mine în casă.

— Poftim?! Cum așa?

— Lara mi-a făcut o vizită săptămâna trecută și Callie a tras cu ochiul pe geam.

— Nu le-am dat ocazia să se cunoască, a zis mama. Callie n-a făcut cunoștință cu ea.

M-am întors către mătușa.

— Ai lăsat-o să intre în casă?

Îmi venea să cad în genunchi, să o apuc de încheieturi și să urlu. Pe mine mă urâse după moartea lui Curtis, și voiam să știu cum era posibil așa ceva, pe mine să mă urască și pe *femeia aia* să o primească în casă.

— Nu mi-am propus asta niciodată, a zis ea, după care mi-a povestit despre scrisorile Larei trimise din Penitenciarul York — în care își cerea iertare și își asuma vinovăția.

Lara îi scrisese că voia să facă schimb. Viața ei pentru viața lor. Zicea că, dacă ar găsi o cale să se întoarcă în timp, ar muri ea în locul lui Curtis.

— I-am zis să putrezească în iad, a tresărit Bea. I-am scris cele mai oribile chestii din lume. Tot ce-mi doream era să sufere.

Bea zicea toate lucrurile astea ciupindu-se de coapse, pișcându-se scurt și apăsând ca pentru a marca semnele de punctuație.

— O știam de când avea paișpe ani, dar atunci era o cu totul altă persoană.

Când i-a scris din nou, răspunzându-i mătușii mele la scrisoare, Lara i-a spus că e de acord cu toate insultele. Așa că Bea i-a scris cu și mai multă ură: că a fost o otravă. O inadapată. O soție îngrozitoare pentru Curtis. Că n-a fost în stare să fie mamă. Și că își merita soarta și toate sarcinile pierdute.

Bea m-a privit cu o expresie imposibilă. Buzele i se învinețiseră de parcă o scufundase cineva într-o apă rece ca gheața.

— Și ea a fost de acord și cu astea, a spus Bea. Și atunci n-am mai putut continua așa

Copiii ăia — nepoții Beei —, ea și cu Lara îi jeliseră împreună. Bea n-avea cum le fi dorit răul, iar faptul că și Lara suferea n-o încălzea cu nimic. Bea se simțea la fel de necăjită ca și până atunci: fiul ei nu mai era acolo. Și niciuna dintre ele nu putea face nimic să schimbe situația. Așa că atunci când a pus mâna pe pix din nou, mătușa mea a știut exact ce vrea să zică.

Dragă Lara, a scris Bea.

Știu cum te simți.

Când a ieșit din pușcărie, Lara s-a dus s-o vadă, iar când a intrat în camera de zi, a început să plângă. A zis că n-ar fi reușit să îndure totul dacă Bea n-ar fi înțeles-o; corespondența cu ea, care nu mai era plină de resentimente, o ajutase să supraviețuiască. Bea a vrut să-i spună clar că de iertat n-o putea ierta, dar chiar când să deschidă gura a auzit bătăi în ușă.

— Bunica, bunica, bunica, bunica!

— A urcat într-un taxi, a zis Bea.

Asta se-ntâmpla marțea trecută, când Callie era bolnavă chipurile și rămăsese acasă, atunci o văzuse ea pe Lara pe geam.

Și Lara a văzut-o pe Callie, cea despre care se întreba mereu cum o fi. În clipa aia, fiica lui Curtis era chiar în fața ei, ca un fel de semn. S-a uitat la ochii ei verzi și pătrunzători, la bărbia pe care o moștenise de la tatăl ei, și și-a propus să o caute pe Google, dar doar o singură dată. Așa a ajuns pe Facebook. A intrat pe paginile prietenilor ei, unde a dat de grupul AȚI SIMȚIT MIROSUL DE DIAREE? Cel pe care mi-l arătase ofițerul Gatewood.

Lara a început să monitorizeze totul compulsiv, verificând mereu dacă apăreau comentarii noi, raportând pagina de fiecare dată când apărea o nouă mizerie. I-a scris până și lui Callie un mesaj anonim, sugerându-i să ceară ajutorul cuiva.

— Nu s-a gândit că ar fi trebuit să-ți spună ție? am întrebat-o pe Bea. Sau să sune la poliție?

Dar fiindcă cea pe care o spiona era fiica soțului ei, Lara se afla într-o poziție defavorizată. Și nici nu-și închipuia că avea să se ajungă aici în decurs de câteva zile. Duminică noapte, în timp ce eu mă duceam spre pod să mă întâlnesc cu Danny, Lara a dat peste pagina *Eu am omorât-o pe Callie McKenzie*. Și în timp ce eu o așteptam pe Robyn, crezând că o pot salva, Lara era în drum spre noi, temându-se să nu fie cumva prea târziu. Credea că torționarii ei o omorâseră deja. Nu știa nici ea că cea care scrisese mesajul era chiar Callie. Atunci a văzut-o coborând scările și ieșind în noapte.

— A urmărit-o, a zis mama, și mie îmi venea tot mai greu să respir.

— Cu mașina?

— Nu. Pe jos. Se gândea să nu-i facă cineva ceva.

Am închis ochii și mi-am amintit ce șoc am avut în momentul în care Lara a dat cu mașina peste Joyce și Curtis. Fusesse o femeie normală până atunci — cum a putut să fie dintr-o dată un criminal? În general, cum era posibil să se transforme un om atât de radical? Și cum a putut să se schimbe din nou în cazul de față, când s-a întors să o salveze pe Callie? Eram conștientă că nu exista așa ceva, să citești mințile oamenilor. Telepatia la care visam noi odată era o fantezie. Lara a intrat pe internet la momentul potrivit; a văzut-o pe Callie ieșind din casă. Nu era decât o chestiune de sincronizare, noroc, șansă sau circumstanțe. Asta nu o făcea dintr-odată eroină; unii dintre noi n-aveam să fim niciodată.

*

Dacă aș fi văzut-o pe stradă, cel mai probabil n-aș fi recunoscut-o. Nu era genul de om care să-ți atragă atenția; părea blândă, inofensivă. Iar dacă n-aș fi recunoscut-o, aș fi zis că era o chelneriță de vârstă mijlocie sau o tipă care lucra într-o autoservire și care își luase o pauză bine-meritată. Avea tenul palid și moale, iar părul ei odată roșcat bătea acum mai degrabă spre blond; până și sprâncenele îi erau prea rare ca să îi poată da o notă distinctă.

Spre seară, în cantina spitalului era gălăgie și o lumină mai degrabă chioară. O încăpere mare, urât mirositoare și plină de mese și scaune de plastic — acesta era locul în care se adunau familiile ca să înghită mâncare fără gust în mijlocul unor tragedii sau al unor miracole,

mirosul de ketchup și cartofi cu brânză contrastând cu talmeș-balmeșul de emoții. N-a ridicat capul atunci când m-am așezat în fața ei și am fost surprinsă să văd că nu-mi tremurau mâinile și că nu am sărit direct la gâtul ei așa cum îmi închipuisem de o mie de ori că o să fac.

— N-am venit să te deranjez, a zis Lara, uitându-se în jos la masă. Am vrut să-ți spun că m-am dus acolo doar pentru că eram îngrijorată.

Fața ei nu trăda nicio emoție și m-am întrebat dacă era ceva ce învățase în închisoare: cum să facă să pară atât de distantă, complet detașată.

— Am vrut să-ți spun și că-mi pare rău, a zis ea mecanic. Și sper că e bine. Dar nu trebuie să-ți faci griji, de-acum înainte o să stau deoparte.

Am auzit sertarul cu bani deschizându-se. Zăngănit de cuțite și furculițe pe farfurii. M-am uitat la cuplul în vârstă de lângă noi care împărțea o pungă de chipsuri. Lara a tras de mâneci și a aruncat o privire la paharul de unică folosință de pe masă. Am realizat cu dezgust că își cumpărase o cafea.

— Cum e cafeaua? am întrebat eu, îngreșoșată.

— Cafeaua? a întrebat ea nesigură. Vrei să-ți iau și ție una?

— Nu pot să înghit nimic în clipa asta, am zis eu sec. Nu vreau nimic.

M-am holbat la paharul ei, dorindu-mi să bea din el. Dorindu-mi s-o văd dând dovadă de cele mai inumane trăsături. Și-a strâns mâinile una în alta. Unghiile ei erau roz și sănătoase, și nici pielea nu părea să fie aspră sau crăpată. Avusese grijă de ea.

— Callie nu știe nimic despre tine, am zis eu. Nu i-am arătat niciodată scrisorile pe care ni le-ai trimis. Nu-mi permiteam să afle ce era să pățească și ea din cauza ta.

— Rebecca, eu n-a-a — Lara s-a oprit din vorbit și a strâns din buze.

Știam care-i treaba: se abținea să nu se bâlbâie.

— N-aș fi făcut asta. Nu intenționez s-o fac.

— Imaginează-ți cum s-ar fi simțit, am zis eu. Dacă ar fi fost nevoită să se gândească mereu la asta.

I-am dat Larei timp să rumege replica mea, să simtă gustul fierii în gură.

— Callie a avut dintotdeauna o imaginație bogată, am continuat eu. S-ar fi gândit numai la asta. După ce-a murit Joyce, ea stătea în fiecare seară și o aștepta. I se părea că o vede în dormitor. Credea că avea să vină în vizită, să ne povestească despre pământul de la ea din groapă. Pământul ăla în care trebuia ea să doarmă.

Lara încă nu ridicase capul să mă privească în ochi. Se uita la masă ca și când acolo ar fi putut găsi o ieșire, o scăpare care să o scoată din conversația pe care o aveam. Am fost iritată să văd că încheieturile mâinilor ei erau impecabile. Gâtul, neatins. Nu exista niciun indiciu c-ar fi avut intenția să se sinucidă.

— Deci, ce s-a schimbat? am întrebat-o eu cu răutate. De ce ești încă aici?

Cred că Lara a înțeles ce voiam să zic. Nu mă refeream la cantină. Ci la frânghie, la ștreang, la ocaziile pe care le avusese să-și pună capăt zilelor. A strâns din buze. M-am gândit la corespondența cu Bea. Faptul că întorceam cuțitul în rană nu ajuta cu nimic, dar pe moment a fost reconfortant.

— N-ar fi trebuit să te duci la lac, am zis eu. Ar fi trebuit să suni la poliție.

— Știu, Rebecca. Dar nu mi-am dat seama decât mai târziu.

— Eu nu mi-am dat seama deloc, am zis cu amărăciune. Nu-mi dau seama niciodată decât atunci când e prea târziu.

Când a ridicat capul, i-am văzut privirea atentă, serioasă. S-a uitat în ochii mei fără să clipească. Eu am fost cea care a trebuit să se uite în altă parte.

— Nu i-aș fi făcut nimic, a murmurat ea. Regret tot ce s-a întâmplat. Mă gândesc la Joyce și la Curtis în fiecare zi. Știu... Ce-am pierdut amândouă.

Era prea mult deja. Nu-i puteam permite una ca asta.

— Nu există niciun *noi*! Nu mă băga în aceeași oală cu tine. Ce-am pierdut eu — ce-a pierdut Callie — sunt lucruri total diferite, am zis eu ridicând mâinile.

Dar ea nu s-a ferit. În schimb, a lăsat capul în jos ca pe o piatră de moară. Iar când degetele mele s-au așternut peste ale ei, m-a privit surprinsă: degetele care au scos-o pe Callie din apă. Avea mâinile reci. Eu n-ajunsesem la lac în timp util. Fără ele, Callie n-ar mai fi fost aici.

— Știu, a zis Lara. N-am vrut...

Pe masă, mâinile noastre formau un tot unitar. Nu voiam să-i dau drumul. Trupul lui Callie în brațele Larei. Callie respirând din nou. Când mi-am retras mâinile, am făcut-o ca să îmi șterg lacrimile de sub ochi.

— Cum a fost? am întrebat eu. Să fii acolo cu Callie?

— Păi, a început Lara. A fost un șoc să o văd că se duce la fund.

— Dar n-ai ezitat să intri în apă? N-ai stat pe gânduri? A încercat să răspundă cât mai simplu.

— Nu, m-am dus după ea.

M-am gândit la ultimul nostru joc de-a fetele cu zambile, când eu mă prefăcusem că eram Lara, bâlbâindu-mi cuvintele de adio în timp ce o urmăream pe Autumn înecându-se.

— Callie m-a întrebat despre Autumn Sanger, am zis eu. Cred că își căuta un model.

— Autumn?

Lara și-a trecut mâna prin părul desfăcut de parcă își amintise că uitase în el o agrafă.

— N-ar fi trebuit să-i spun. N-am făcut legătura.

— Eu cred că la Autumn a fost altceva, a început Lara, plimbându-și degetele pe suprafața mesei. Autumn n-a lăsat niciun bilet, nimic. Era resemnată cu felul în care stăteau lucrurile, s-a oprit Lara, părând că își pune în ordine gândurile. Autumn mă aștepta în fiecare dimineață la școală, avea mereu gleznele pline de vânătăi. Avea niște picioare subțiri-subțiri, și taică-său o bătea cu picioarele încălțat în bocancii de lucru. Și tata era violent, dar de obicei îi bătea pe frații mei, și eu credeam că știu cum e, dar n-aveam de unde, de fapt. Într-o zi, Autumn a venit la mine și m-a întrebat: *Vrei să-ți arăt ceva?* Și când și-a ridicat bluza, avea coastele vinete. Și eu am zis: *Gata, asta-i prea de tot. Trebuie să spui cuiva.* Iar ea mi-a răspuns: *Neea, las-o moartă. Asta e, n-ai ce-i face.*

— Tatăl ei a bătut-o.

Eram circumspectă.

— Vrei să spui că el a omorât-o?

Lara a dat din cap că nu.

— Pur și simplu a cedat ea.

— Dar nouă ne-ai spus că domnul Hort...

— Autumn era foarte nefericită. Dar am preferat să cred că fusese răpită, fiindcă nu a lăsat niciun bilet. Mi-am zis că, dacă tot avea de gând s-o facă, atunci măcar să-l dea în vileag pe taică-său.

Lara m-a privit în ochi și eu m-am oprit din a-mi șterge lacrimile.

— La ea a fost altceva, a insistat Lara. Ai văzut ce-a postat Callie pe internet?

Am dat din cap că da și am încercat să nu izbucnesc din nou în lacrimi.

— Gândește-te la ce a vrut ea.

M-am gândit la întunecimea lacului, la imensitatea oceanului. La decizia nestrămutată a mesajului ei, în care pretindea că fusese omorâtă.

— A vrut să îi facă să le pară rău, am zis eu ezitant. A crezut că poate să schimbe ceva.

— A vrut să transmită un mesaj, a zis Lara, pe care oamenii să-l ia în seamă. Ea n-a cedat așa cum a cedat Autumn. Ceea ce poate fi încurajator, nu crezi?

Callie

Când eram mică, moartea era undeva în afara mea. Nu la fel de departe ca luna, dar rareori se-ntâmpla să o simt mai aproape. Era mirosul de pe stradă atunci când vedeam un ghem de blană în șanț. Sau mașinile care treceau în viteză atunci când mâna altcuiva o strângea pe a mea. Era pantoful din iarbă care rămânea acolo săptămâni la rând, umplându-se cu viermi și cu apă de ploaie, căci nimeni nu se mai întorcea după el.

Moartea era o atenționare, o voce ascuțită, o ușă trântită. Era țepoasă și grea ca o bombă pe care ai visat-o la un moment dat, de care te temei să nu cadă cumva peste tine, întrebându-te în același timp ce s-ar întâmpla dacă ar cădea peste tine. Și care te lua prin surprindere, pentru că-ți exploda chiar în casă. Și tu te uitai după mama, dar nu-ți zicea nimeni unde e, și atunci totul se schimba: devenea o chestie pe care ajungeai să o cauți.

Un magnet tot mai puternic. O planetă care te suga mai aproape. Orbitai în jurul ei ca o pană în vânt. Voiai să o atingi și să înțelegi ce era. Așa că săreai din leagăn când ajungea în cel mai înalt punct — închideai ochii

și-ți dădeai drumul. Era o provocare, o glumă. O fantezie funebră. De care râdeai de te stricai, asta până într-o zi, când ți-ai dat seama.

Crescuse înlăuntrul tău, se ramificase, devenise puternică. Era zgomotul înfundat al bățăilor inimii, mult mai intens decât ai fi crezut până atunci. Era monstrul care-ți spunea „Ciudato“, iar apoi îți șoptea „vino“. Era o cușcă cu ușița deschisă. *Zboară*, te îndemna o voce, și tu băteai din brațe, însă o altă voce te oprea. Te striga cineva. Și acel cineva știa cum te cheamă.

Uite cum ar fi putut sta lucrurile la spital, când m-am trezit din comă.

Pe noptieră, un teanc de cărți poștale, iar în jurul meu, un triliard de animăluțe de pluș. În colțul camerei, legănându-se ușor, baloanele cu mesaje de încurajare. Rebecca începe să-mi citească mesajele cu scuze ale copiilor de la școală. Trebuie să fie cel puțin o sută. Par extrem de sincere. Și, mai presus de toate, atunci când încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat, cine sunt, totul mi-e dintr-odată clar, fără să-mi simt o clipă capul greu și plin de ceață. Totul are sens. Perfect. După care întorc capul și o văd. Și rimelul îi curge așa cum s-a mai întâmplat și altă dată. Când îmi spune pe nume e ca o pisică torcând, care-și bagă năsul roz și catifelat în mine. Mă știe pe de rost, ca pe tabla înmulțirii, motiv pentru care îmi dibuiește pe loc mâna sub așternuturi. După care încep să vină vizitatorii, toată lumea vrea să mă vadă. Profesori și prieteni, reporteri și echipe de filmare, și încep să bată din palme și să-mi spună că sunt curajoasă. Lumina nu e prea puternică și nici ciudată, ca trecută prin fum. Și când clipeșc încă o dată, îi văd pe mama și pe tata.

În realitate, din toate astea, nimic nu s-a întâmplat așa. Când am deschis ochii, n-am văzut nicio felicitare și niciun balon. Rebecca nu mi-a citit scrisorile lor, în care își cereau iertare, asta pentru că n-avea ce să citească. Aveam creierul atât de varză încât nu puteam nici să ordonez câteva cuvinte într-o propoziție — când încercam să le prind în gând, dispăreau ca musculițele. Și nici triliarde de animăluțe de pluș nu primisem, iar unicii vizitatori au fost rudele: bunica Bea, mătușa Gina și bunicul Pat. Și nu zâmbeau și nici nu băteau din palme spunându-mi cât de curajoasă am fost. Nu puteam nici să mă concentrez, nici să gândesc. Robyn n-a fost niciodată.

La care se adăugau degerăturile. Îmi simțeam picioarele radioactive. Era de parcă fuseseră băgate într-o cușcă și scufundate până-n măduva soarelui. Pansamentele arătau dezgustător, ca niște ciupercuțe roz, iar când a venit medicul și mi le-a dat jos, i-am cerut un lighean în care să vomit.

Cum am ajuns eu aici?

— A fost un miracol, a zis Rebecca.

— Am înotat până la...

— Un miracol, a repetat ea.

Eu nu mă simțeam ca după un miracol. Mă simțeam incredibil de goală pe dinăuntru. Ca și când, în cele din urmă, ar fi trebuit să mă uit la un film, dar, de fapt, eu mă holbam la un ecran negru. Eram total decalată, amețită și confuză; cu gura căscată ca un copil prost. *De ce mă uit eu la asta? Ce s-a-ntâmplat? De ce nu-ncepe odată?*

— Pur și simplu nu pot să-mi explic, a zis mătușa Gina, mama Rebeccăi. O fată atât de frumoasă.

— Ce pastile îi dau? a întrebat bunicul. De la ele e așa?

— De unde să știu eu, e așa cum e, a zis bunica Bea.

Lângă ei era Rebecca, ea era mereu acolo. Se uita la fața mea și-mi tot repeta numele, de parcă ar fi fost un cod. Ea vorbea și vorbea, au trecut nu știu câte zile și ea tot despre pâine vorbea, după care mi s-a părut că o aud spunând *Tati*.

— Înțeleg care a fost povestea cu Robyn, a zis. Să știi că noi toți te iubim.

Era mai mult decât puteam duce în clipa aia. M-am holbat mai departe la ecranul negru.

Într-o zi cineva a adus niște șlapi roz gigantici. Rebecca mi i-a tras peste pansamente și mi-a întins brațul. Se presupunea că trebuie să încerc să merg, însă degetele mai mult mă făceau să mă-mpiedic. Între creier și picioare nu mai era nicio legătură. Plecam acasă. Am apucat-o pe Rebecca de braț și mă întrebam cum de reușeam să mă mișc. Nu-mi puteam susține singură propria greutate. De la glezne în jos nu eram decât carne vie, care părea că ia foc. Am urcat șchiopătând scările de la intrare, propinindu-mă în ea, care m-a ținut de vorbă până am reușit să ajungem sus.

— Încă trei. Încă două. Hai, Callie. Aproape c-am ajuns.

Când am ajuns într-un sfârșit în pat a fost de parcă trecusem linia de sosire. Rebecca mi-a pus niște perne sub picioare și mi-a spus că avea să fie în permanență cineva cu mine. Dacă nu ea, atunci mătușa Gina sau bunicul Pat sau doamna Romero. Îmi era rușine că aveam nevoie de dădace, dar eram prea obosită să mai zic ceva.

— Gândește-te la noi ca la gărzile tale de corp, a zis ea. O să ne asigurăm că ești în siguranță.

După care m-am întins în pat și am încercat să dorm cât puteam eu de mult, pentru că atunci când eram

trează, începeam să mă gândesc. *Ce-am făcut? Ce s-a întâmplat?* Iar când îmi aminteam prea multe lucruri, îmi lua foc creierul. Uneori, ca să-mi distrag atenția, îmi ziceam că țin o brichetă pe diferite părți ale corpului. O țineam pe genunchi până când simțeam că mă frige degetul și mi se ridică părul pe ceafă, iar când fiecare părțică era încinsă bine, îmi imaginam fulgi de zăpadă căzând și formând troiene deasupra mea; răcorindu-mi buzele și limba. Făcându-mi gleznele să tremure și inima să bată mai încet. Într-un sfârșit, dacă eram încă trează, îmi imaginam o pană mătăsoasă care mă gâdila peste tot. De-a lungul coapselor, sub bărbie, în urechi. O lăsam să se plimbe pe tot corpul, cu condiția să nu se atingă niciodată de picioare.

Picioarele mi-erau umflate și țepene, ca ale femeii din peșteră, și o dată la câteva ore mă trezeau, începând să zvâcnească de parcă îmi creștea o a doua inimă. Mi-au căzut trei unghii. Rebecca îmi dădea calmante și îmi scotea pansamentele. Sub ele, pielea era albastră și gri; pe alocuri, de un violet otrăvitor. Tot ea era cea care mă ungea cu o alifie specială și, deși eu nu voiam să mă vadă așa, când trebuia să plece, o prindeam de braț. O prindeam de picior și îmi afundam fața în bluza ei, unde boceam până nu mai puteam. Eram incredibil de amărâtă. *Să nu mă părăsești. Ce fac eu dacă mă părăsești?*

— N-o să te părăsesc, Callie. Îți promit.

— Nu! Du-te! Țipam eu. Lasă-mă-n pace!

Dar la cea mai mică mișcare pe care o făcea, o luam de la capăt.

— Nu mă lăsa așa, te rog. De ce mă lași?

Și Rebecca nu pleca. Rămânea lângă mine. Și chiar dacă nu voiam, începeam să-i zic tot felul de chestii: că

eram o ciudată, un copil patetic. Că încercasem să ascund asta toată viața. Dar că acum toată lumea știa. Cum de mai putea să stea acolo și să se uite la mine?

Rebecca îmi dădea voie să o țin strâns cât timp încerca ea să dezmință toate prostiile pe care le îndrugasem. Îmi zicea că toată familia mă iubește. Că lucrurile o să meargă din ce în ce mai bine. Și că nu eram așa cum zisesem că sunt, că eram pur și simplu derutată. Puteam să o iau de la început și să fiu orice voiam eu să fiu. Și nu trebuia să fiu altcineva în afară de cine eram deja. Încercam să o cred, dar îmi lua foc creierul. Când mă uitam la ea, îmi aminteam ce făcusem. Dacă aș fi părăsit-o așa... Și ea ar fi trebuit să trăiască mai departe fără mine... N-am iubit-o niciodată îndeajuns, nu fusesem deloc conștientă de consecințe, îmi ziceam eu. Și îmi doream să pot urî în continuare faptul că ea era mereu acolo pentru mine, iubindu-mă dincolo de orice limite, iertându-mi inima nemiloasă — dar n-o mai puteam face. Și o apucam și mai strâns de mânecă. Vocea ei fusese cea care mă strigase; acolo, la lac, ea fusese cea pe care am auzit-o.

— Tu m-ai salvat, i-am zis.

Dar ea mi-a spus atunci ceva imposibil.

— Cea care te-a scos din lac, femeia aia... a fost soția tatălui tău.

I-am dat drumul la mânecă. Mi-am pus perna pe față și mi-am apăsat-o pe gură ca și când aș fi putut s-o înghit pe toată dintr-odată.

— Nu vreau să-ți mai ascund nimic. Vreau să știi adevărul.

Mi-am apăsat degetele în ochi, ducându-mă la fund. Rebecca a zis că trebuie să o ascult. După care mi-a povestit despre părinți.

Tata obișnuia să vină să mă vadă o dată pe lună, și atunci ne duceam pe plajă. Dar a ascuns asta de soția lui, pentru că ea nu voia să ne cunoaștem. Era geloasă pentru că o înșelase cu mama chiar înainte de nunta lor. După care a crezut mereu că ei doi o trădează în continuare, doar că tata nu făcea decât să vină să mă vadă. Venise să mă vadă. Îmi cumpărase înghețată; m-a strâns la piept și m-a sărutat. M-a purtat în brațe. Își dorise să mă cunoască. M-am tot chinuit să-mi aduc aminte, dar nu reușeam.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Soția lui credea că părinții tăi o înșală, a zis Rebecca. Și a venit la mine, amenințând că se sinucide. Așa că i-am spus adevărul despre vizitele lui, gândindu-mă că avea să fie mai bine.

În schimb, soția lui s-a dus pe plajă și ne-a văzut, și a dat cu mașina peste părinții mei.

— A fost îngrozitor, Callie. N-am vrut să știi, ca să nu fii nevoită să-ți închipui sau să-ți amintești ce-a fost acolo — chiar dacă asta a însemnat să-l lăsăm pe dinafară pe tatăl tău.

Femeia pe care am văzut-o în casa bunicii — soția tatălui meu — o omorâse pe mama. Mama a fost omorâtă, iar tata s-a sinucis la puțin timp după asta. Am simțit ca o negură coborând peste mine, ceva ca un așternut bine întins, prin care nu treceau nici lumina, nici aerul și nici sentimentul că trăiesc. Nu țineam minte nimic din toate astea, dar le-am văzut fețele devenind altceva. Am văzut frica în ochii lor. Am văzut buzele strânse una în alta. Nu știam de ce au murit părinții mei și nici vizitele tatei nu mi le aminteam. Credeam că mama a avut o viață perfectă, însă nu fusese nevoie decât de câteva cuvinte și atât viața ei, cât și cea a tatălui meu au devenit altele.

Ce zici de o baie? m-au întrebat ei. *O să te simți mai bine după.* Dar însăși ideea de a intra în cadă părea total imposibilă. În primul rând, ar fi trebuit să mă ridic din pat. Apoi, să pun picioarele pe podea. Să găsesc o cale prin care să mă pot opri din plâns în timp ce mă împleticeam pe hol. După care, săpunéală și dezbrăcat și picioarele învelite în pungi de plastic. Fiindcă nu trebuia să se ude. Trebuia să le țin departe de apă.

— Ia să-ți trag eu draperiile, a zis bunicul, dar eu voiam să fie întuneric.

— Ți-am adus niște suc. Ia măcar o guriță.

Am sorbit ca un nou-născut, fără să zic nimic, cu creierul ca un burete. Învățam să vorbesc — fiecare cuvânt era greu ca o piatră. Mama, tata. Nu mai însemnau ce obișnuiau să însemne. Când închideam ochii, le simțeam grele în stomac. Mami, tati. Am încercat să mă ghemuiesc în jurul lor, cu un șuvoi de bale lipicios uscându-mi-se pe unul dintre obraji. Voiam să-i trag mai aproape, să-i simt alături de mine și să hotărăsc dacă semănăm după felul în care sunau numele lor rostite de mine. Nu erau aici când aveam nevoie de ei. Și când le strigam numele ploua din senin cu alte cuvinte. Omorâtă. Victime. Caca de bebeluș. Gloanțe.

— Nu sunt decât etichete, a zis Rebecca. Nu e nimeni care să fie un singur lucru.

Simțeam cuvintele clădite la mine în cârcă; o stivă mare de pietre — o mie de pietre colorate — gata să se dărâme. A fost omorâtă. Victimă. Se rostogoleau și se schimbau între ele. Ea a fost eroina, Evil McFrenzy. Mă apăsau pe piept. *Părinții tăi sunt mai mult decât suma lucrurilor care li s-au întâmplat.* Și eu trebuia să fiu mai mult. Cea care a omorât-o pe mama mi-a dat această șansă.

Lara, a zis Rebecca. Asasină, criminal. *Nu doar un singur lucru*. Femeia care m-a salvat. Dar pe cine a salvat ea? Cine era fata care încerca să moară în apă — care căuta un răspuns în lac, dar care s-a întors din el țeapănă și goală? Fata aia a vrut să-și rescrie propria poveste, însă n-a luat în calcul cel mai evident dintre aspecte: după ce mureai, povestea ta nu mai era doar povestea ta. Lucrurile pe care le lăsaseși în urmă — biletele și acțiunile — puteau fi ușor răstălmăcite, uitate, ignorate. Tata mă iubise, dar eu nu mai țineam minte. Mama a suferit, dar eu nu văzusem în ea decât perfecțiunea. Cuvintele pe care le aveam pentru părinții mei erau la fel de greșite ca acelea cu care fusesem etichetată la școală. Iar cele pe care i le lăsasem Rebeccăi... Am privit-o din nou.

Tutorele băutor-de-ceai-de-zmeură. Igienista înghite-tot. Purtătoarea-de-helancă sentimentală care n-avea de unde să înțeleagă. Așa cum stătea ea la marginea patului și mă ținea de mână, m-am uitat la ea și am încercat să o văd cu adevărat. Dacă ea mă cunoscuse cu adevărat, voiam să o cunosc și eu pe ea. Nu-mi ceruse niciodată să-i zic în vreun fel, nici mama R, nici mătușica, chiar dacă mă crescuse și mă iubise fix ca un părinte. Cine era ea? Ce cuvinte? Mi-am lăsat capul pe umărul ei și am rămas așa o vreme, simțind toate lucrurile alea, cărora nu le puteam zice pe nume.

S-a întâmplat într-o dimineață — nici acum nu știu de ce, dar când am deschis ochii am simțit că ceva era diferit. Nu-mi mai simțeam picioarele urlând. A doua inimă se oprise, nu mai pulsa. Brațele îmi erau ușoare, stiva de pietre dispăruse. Caca de bebeluș, criminali. Le-am supus unor probe atente. Mama, tata. M-am uitat

la fereastră, prin care răzbăteau raze de soare. Lângă pat, bastonul era alb ca o acadea de Crăciun. Am strâns mânerul în palmă și am așteptat să-mi treacă. Aveam să mă întind înapoi în fix două secunde. Trei, patru, cinci, șase. Nu mă întindeam înapoi — voiam să mă ridic.

Dă pătura deoparte. Mută piciorul cu grijă. Nu merge prea repede. Încetișor. Cineva îmi deschisese fereastra. Simțeam aerul rece. Afară croncănea o pasăre. Părea să fie o cioară. Am pus picioarele jos. Le simțeam nesigure, dar măcar nu mă dureau așa tare, și m-am sprijinit mai departe în baston. Apoi, ca prin minune, am ieșit din cameră.

Bunicul Pat stătea în camera de zi. Lucra la laptop. Când m-a văzut venind, s-a oprit din tastat. N-a zis nimic, iar eu am înaintat cu pași șovăielnici. Se uita la mine de parcă veneam la el în flăcări. Voiam să fug? Să încerc să mă sinucid din nou? Să m-apuc să bocesc ca o nebună? Bunicul nu știa la ce să se-aștepte.

După care am călcat strâmb și m-am prăvălit pe podea.

Bunicul a venit și a îngenuncheat lângă mine. În păr i se vedeau încă urmele umede lăsate de pieptăn.

— Gina! a strigat el. Gina, poți să vii un pic?

A venit și mătușa și împreună m-au mutat pe canapea. Mi-au pus perne sub picioare și mi-au măsurat pulsul. Bunicul m-a învelit cu o pătură, după care s-au așezat și ei, unul lângă altul. Tatăl mamei mele și mama Rebeccăi. Uitându-se amândoi la păpușa stricată care eram.

— Sunt bine, le-am făcut eu cu mâna ca să îi asigur de asta.

— Tu chiar că știi să-ți faci intrarea!

Mătușa Gina s-a scărpinat în cap.

— Callie, eu fac niște ouă. Poți să mănânci un ou?

Un ou? m-am întrebat eu. Da, puteam să mănânc un ou.

Mătușa Gina mi-a adus un pahar cu suc și un pumn de pastile. Mi-a ridicat paharul la buze și m-a întrebat:

— Poți să iei o guriță?

Am luat o guriță, am mâncat ouăle, după care am mai cerut. Când am întrebat ce lună era, bunicul mi-a zis că era octombrie.

Până a ajuns Rebecca acasă au mai trecut câteva ore bune, timp în care ei mi-au ținut companie, și-n care m-am simțit relaxată, vie, ba chiar am râs. Bunicul zicea prostioare amuzante pe bandă rulantă. Zicea că se gândește să se facă soră medicală. Dacă nu, jucător profesionist de darts.

— Dar și să joci darts e o muncă, și ți se face sete. Drept pentru care trebuie să bei bere tot timpul.

— Cum poți să arunci la țintă dacă ești beat? a întrebat mătușa.

— Ai fi surprinsă. Uneori chiar ajută.

Rebecca a deschis ușa și ne-a găsit pe toți râzând pe canapea. În primă fază a părut surprinsă, ca și când ar fi găsit extraterestri în casă. Nici nu și-a dat haina jos; atât de tare s-a grăbit să ni se alăture. După care ne-a sărutat pe toți, pe ambii obraji, unul câte unul.

Când eram deja mult mai bine, Rebecca mi-a zis despre afiș. Undeva, în apropiere de școală, pusese un afiș cu chipul meu. A zis că încercase să dea de părinții copiilor din lista mea, dar ba n-au vrut să afle adevărul despre ce s-a-ntâmplat, ba n-au crezut-o, ba au venit cu fel de

fel de scuze. *Înțeleg*, le zicea ea, *și eu am fost exact ca tine*. Unii părinți o amenințaseră cu tribunalul, și-i trimiseseră scrisori în care se plâneau că fuseseră defăimați. Atunci s-a hotărât în legătură cu afișul. Voia să-i facă să-și amintească, să se gândească mai bine la poziția lor. În plus, în felul ăsta le arăta și că de data asta nu ne mai puteau intimidă.

Eram încă în spital când, la scurt timp după primele articole din ziare, a trimis un e-mail și directorul liceului nostru:

Stimate familii din Pembury High,

Vă scriu acest e-mail pentru a vă informa și liniști totodată în legătură cu incidentul care a zguduit recent comunitatea noastră. Deoarece există șanse să-i afecteze pe mulți dintre elevii noștri, semănând confuzie în rândul lor, consider că sprijinul și înțelegerea dumneavoastră sunt neprețuite în clipa de față.

Azi-dimineață am aflat că una dintre elevele noastre a ajuns la spital în urma unor răni foarte grave, provocate chiar de ea însăși. Vestea ne-a șocat pe toți, la fel și declarația fetei, conform căreia un număr semnificativ dintre elevii noștri au fost implicați în rănirea ei. Poliția a confirmat însă că eleva a acționat singură; cu toate acestea, am pornit o anchetă internă pentru a decide dacă, în prealabil, au existat într-adevăr acte de violență neraportate.

Terorizarea, tortura și hărțuirea, fizică sau verbală, indiferent de manifestare, sunt interzise în

Pembury High în concordanță cu legile statului și cu legile federale, nefiind tolerate sub nicio formă. Dacă copilul dumneavoastră dă semne de îngrijorare în urma vreunui act de intimidare, v-aș sfătui să mă contactați numaidecât. La Pembury High ne mândrim cu faptul că depunem toate eforturile pentru a crea un mediu sigur, în care fiecare elev să poată învăța fără să fie deranjat. Sunt mai bine de cinci ani de când colaborăm cu liga antivioolență, și însuși grupul nostru de elevi care militează împotriva abuzurilor a obținut rezultate răsunătoare. În rarele situații în care apar cazuri de hărțuire, răspunsul nostru este unul prompt și puternic, încurajându-i pe elevi să raporteze orice incident de această natură la care se întâmplă să fie martori.

În săptămânile ce urmează, atât psihologii, cât și profesorii noștri vor sta la dispoziția elevilor pentru a-i sprijini și încuraja să treacă peste acest incident. Singura noastră rugămintă este să aveți răbdare și să fiți înțelegători cât timp va dura ca întreaga comunitate să treacă peste acest moment dificil.

James Wattis

- La ce rezultat a ajuns ancheta internă? am întrebat eu.
- O să fii dezamăgită.
- Nicio schimbare?

Rebecca mi-a pus o mână pe umăr și a închis laptopul.

— Aș vrea să-ți pot spune că lucrurile stau mai bine acum. Că liceul tău s-a zguduit din temelii și că acum

colegii tăi se poartă mai frumos. Dar n-o să te mint — rareori se produce o schimbare atât de repede.

Până la urmă n-a fost nimeni exmatriculat. Și nici arestat, la o adică. Copiii care s-au alăturat grupului Caca de bebeluș au fost obligați să semneze un contract de conduită pe internet. N-am aflat nici până acum dacă Dallas a fost sau nu aleasă președinte. Și nici dacă Ellei i s-a permis să reprezinte în continuare echipa de înot a liceului. Uneori mă întrebam dacă nu cumva viețile lor au mers mai departe ca și când nici n-aș fi existat. Aveau să se schimbe vreodată? Avea asta să influențeze vreodată pe cineva? Dacă lumea ar începe să-l strige *Chiftea* pe unul dintre puști, s-ar putea el întoarce să le zică în față *Criminalilor*? Le-ar aminti asta tuturor care ar putea fi consecințele? Sau s-ar strica toți de răs ca și când ar fi auzit cea mai bună glumă din lume? Nu știu. Poate că n-aveam să aflăm niciodată.

După ce ne-am mutat din Pembury, am început să mă gândesc mai mult la hărțuire, și-am observat ceva despre care nu vorbește nimeni. Nu se-ntâmplă doar între adolescenți. Sau între copii mici și drăcoși. Nu, e peste tot și în toate, atât în rândul adulților, cât și între noi. La televizor. Între politicieni. La comedianți. Când i se pune cuiva piedică, toată lumea râde. Atunci când un cântăreț e făcut cu ou și cu oțet, membrul juriului din cadrul emisiunii de talente este considerat *sincer*, iar când un congressman îl face pe președinte mincinos, toată lumea vrea să vadă scena. E în dramă. În insulte. În faptul că lumea se bucură văzându-i pe alții umiliți. Adulții se adună buluc să o bârfească pe fata care dă din fund la televizor. *A fost patetic. A fost scârbos. Mi-e milă de maică-sa. S-a dovedit a fi așa o dudă. Pun pariu că își*

dorea să fi murit. Și eu îmi dorisem la un moment dat să fi murit, însă mă întreb dacă aș fi putut să dau vina pe ei. Dacă era prezentă în toate, peste tot, cum ar fi putut cineva să-i reziste?

Eu i-am rezistat. M-am schimbat. Mi-am adus aminte de umilința mea și am găsit cuvinte care să aibă mai mult sens când venea vorba de mine însămi. Eram naturală, bună, vie. Trăiam. Eram fiica a doi oameni care fuseseră și ei descriși cândva prin acele cuvinte. Și ei respiraseră, fuseseră plini de vigoare și deloc perfecți. Iar poveștile lor, purtându-le în mine, au rescris povestea mea.

Descoperind noi feluri de a fi diferită, de a lupta împotriva curentului, am ajuns să duc mai departe o altă poveste. Nici Robyn nu a fost perfectă, și nici măcar complet diferită, dar mi-era dor de cine deveniserăm noi împreună. Îmi plăcea de cele care începuserăm să fim. Vrând să ne cunoaștem una pe cealaltă, să ne înțelegem fără să ne judecăm, se formase o conexiune între noi. Povestiserăm lucruri despre părinții noștri pe care nimeni altcineva nu le știa. Țin minte cum ne așezaserăm pe jos în bibliotecă și Robyn mă luase în brațe. Părul ei, lipit de fața mea, mirosea a fructe. *Așa simt eu*, a zis ea, iar trupul ei era dintr-odată carapacea mea. Și când ne-am imaginat că ne ținem de mâini în dormitoarele noastre, ne doream lucrul ăsta atât de tare. Mi-a zis că s-a gândit la mine de mii de ori, și acum mă gândeam și eu la ea: când opream alarma, când mă spălam pe dinți, când deschideam fereastra și priveam cerul.

Pe atunci eram prietene. Poate într-o zi aveam să fim din nou, eu așa speram.

De la: R.Doblak@sparkon.com

Către: C.Mckenzie@chronomail.com

Subiect: Bună

Data: Vin, 1 ianuarie 2010, 17:48:19

Bună, Callie.

O să fiu 100% sinceră. Nu credeam c-o să-ți mai scriu VREODATĂ, asta pentru că: 1) ce mi-ai făcut a fost GROAZNIC; 2) nu mai aveam încredere în tine. Toată lumea zicea că ești o psihopată. Mama credea că ai putea să ne șantajezi, iar când ne-a sunat un reporter, pur și simplu a urlat la el: NU știm nicio Callie McKenzie!!! & avea dreptate, nu? Acum, când mă gândesc la toate momentele în care am vorbit, habar n-am cu cine am vorbit, de fapt. Am vorbit cu tine, cu cine voiai tu să fii sau cu o tipă care mințea prost? Prietenii mei cred că cei ca tine fac asta ca să îi joace pe degete pe cei ca noi. Dacă e drept că asta făceai, felicitări, mă gândesc că ți-a reușit. Am simțit toate lucrurile pe care ai vrut tu să le simt — chiar am mușcat-o — după care m-am simțit ca naiba pentru că am putut să fiu atât de proastă. Nu știu cum m-aș fi putut prinde înainte, dar când am aflat am zis că pun mâna pe un topor și te toc bucăți până îmi spui adevărul.

Deci, hai să începem cu ziua în care te-am cunoscut. O zi în care viața mea părea super de căcat. Pe dinăuntru eram Osândita Eternă, dar încercam să par Domnișoara Bucurie. Și, cum stăteam eu așa, prefăcându-mă bine-mersi și îngânând corul, te-am întrebat despre pitbulli, de parcă n-aveam altă treabă pe lumea asta. Și colindul ăla era atât de trist, de fapt. *Frosty, omul de zăpadă*. Despre un puști care își face și el un prieten bun și care

sfârșește prin a se topi. Mi-a adus aminte de tata și mi-am zis, ROBYN, ADUNĂ-TE!!! După care ai început să-mi povestești despre pitbullul ăla, și, brusc, masca mea s-a crăpat. Era adevărat ce mi-ai zis? Despre pitbullul care i-a salvat pe oamenii ăia? Nu știi să zic de ce mai contează asta acum, dar simt că pentru mine încă mai contează. În orice caz, ai fost drăguță atunci. M-ai tras afară din nisipurile mișcătoare și așa am ajuns să vorbim pe net, iar de aici încolo știi ce s-a întâmplat.

Nu știi ce-a fost minciună și ce-a fost adevărat din toate câte mi-ai scris. Am citit din scoartă-n scoartă mesajele noastre și pe multe dintre ele aș vrea să le cred adevărate. Știi că ai mințit la faza cu ketchupul, dar ai mințit și în legătură cu felul în care te privea toată lumea după ce ți-au murit părinții și că nu mai puteai fi tu însăși? Când mi l-ai dat pe Tati, a fost asta o minciună? Dar când mi-ai zis că ai visat că dormeam împreună sub un copac? Sau când mi-ai zis că și tu *ai simțit* asta? Tot ce mi-ai scris după m-a făcut să cred că *ceva* tot ai simțit. Doar că eu mergeam deja la o școală nouă și încercam să fiu altcineva. Așa că am stabilit că tot ce se întâmplase între noi nu fusese decât în capul meu. Cum aș fi putut să iubesc o persoană pe care nici măcar n-o cunoșteam?

Deci, faza e în felul următor: când ai început să-mi scrii despre Caca de bebeluș și restul, am jurat că n-aveam să mă răzgândesc și nici să îmi pară rău pentru tine. Mă gândeam că vechea Robyn oricum e moartă și că vechea Callie nici n-a existat, și de unde să știi eu că nu mă păcălești din nou?

După care am aflat ce-ai făcut și mi-am dorit să te fi ajutat. Îmi părea rău că te-ai simțit atât de singură și că nu ți-am răspuns niciodată. Știu cum e când vrei să mori, știu cum e și când toată lumea te urăște. N-am vrut să te tai în bucăți cu toporul și nici să aflu că te înecaseși. Am vorbit cu mama și am decis împreună că e prea riscant să-ți mai scriu vreodată. Dar uite-mă riscând, întrebându-mă când o să-mi scrii înapoi. Și dacă ar putea fi altfel de data asta, în cazul în care ne dăm seama cum să facem să fim noi înșine.

xoRobyn